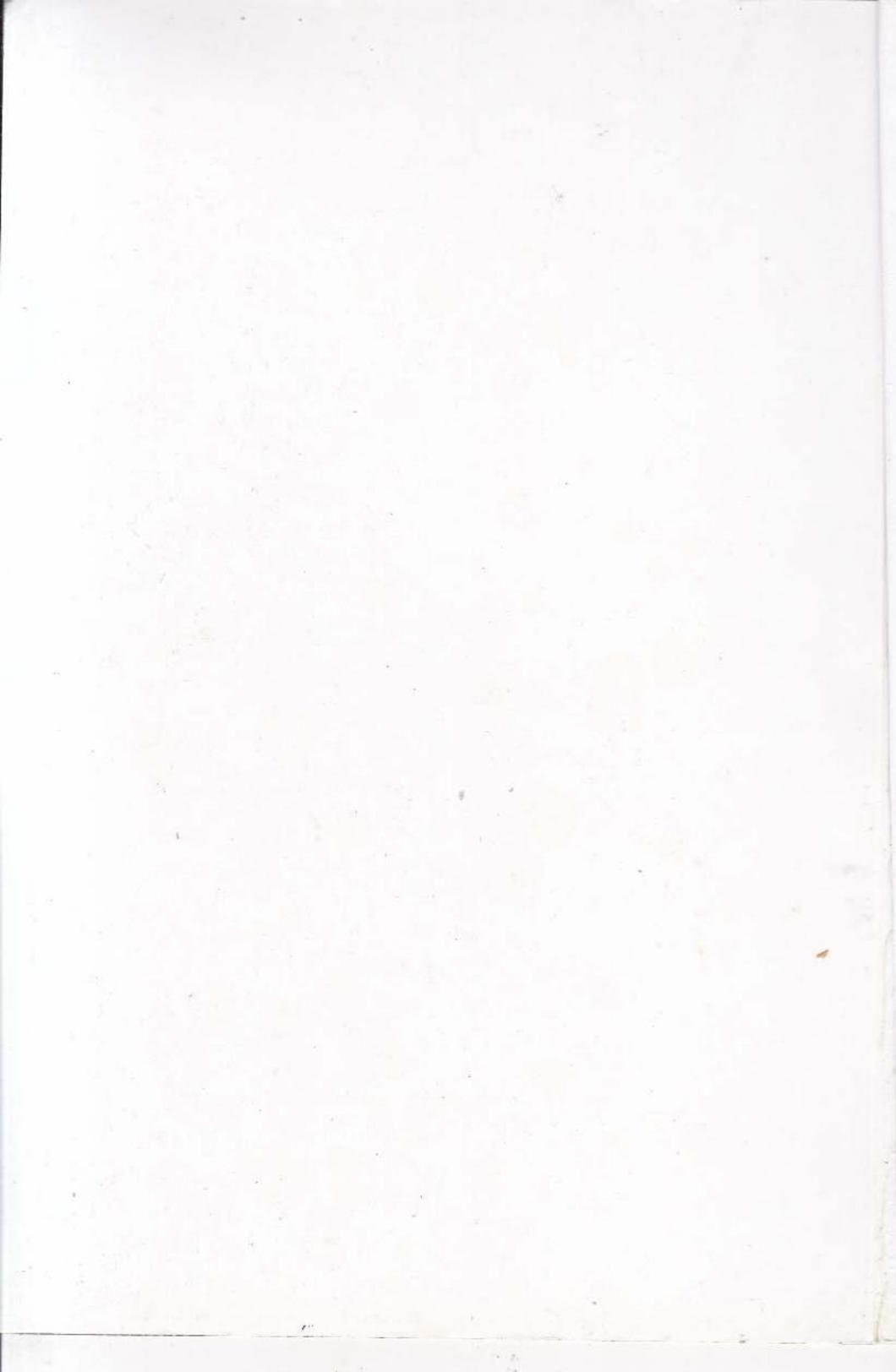

சுடுமணில்

கே.சுனில் சாந்த

மொழிபெயர்ப்பு

திக்குவல்லை கமால்

சுருமணல்

மூல நூலாசிரியரின் பிறநூல்கள்

1. ஜாதியன்தர சங்விதான
(சர்வதேச இயக்கம்) 1985
2. ருஷ்யாவே அவித்த பய
(ரஷ்யாவில் நடந்த பாதம்)- 2005
3. மிஹிதலய கினி தெபீம
(பூமிக்கு தீ வைத்தல்) சுற்றாடல்- 2007
4. மீஹரக்
(எருமைமாடு) சிறுகதைத் தொகுதி- 2008
5. மினிஹெக்..... கெஹனியக்... தவத் கெஹனியக்
(ஒரு மனிதனும் ஒரு பெண்ணும் இன்னொரு பெண்ணும்)
சிறுகதைத் தொகுதி- 2010

சுருமணல்

கே.சுனில் சாந்த

மொழிபெயர்ப்பு
திக்குவல்லை கமால்

சுடுமணல்
மொழிபெயர்ப்புச் சிறுகதைகள்

Shudu manal
Translated Shortstories

கே.சுனில் சாந்த

K.Sunil Shantha

மொழிபெயர்ப்பு:
திக்குவல்லை கமால்

Translated by:
Dickwelle Kamal

பக்கம் xx+85 Pages

முதற் பதிப்பு- 2012 -First Print

கணனி பதிவு
எஸ்.எஸ்.குமாரி

Typesetting by:
S.S.Kumari

அட்டைச் சித்திரம்
ரி.பி.ஜீ. அமரஜீவ

Cover Design by:
R.P.G.Amarajeewa

அச்சகம்
நியோ கிராஃபிக்ஸ்
143, எட்டேஷன் ரோட்,
கங்கோடாவில்
நுகேகோட.

Printed by:
Niyoo Graphics
143, Station Rd,
Gangodavila
Nugegoda.

விலை 230/= Price

ISBN: 978-955-51221-2-2

சமர்ப்பணம்

50ம் ஆண்டை நோக்கி 'மல்லிகை'யை நடாத்திவரும்
பிரபல எழுத்தாளரும் மனிதநேய செயற்பாட்டாளருமான
திரு டொமினிக ஜீவா அவர்களுக்கு...

அணிந்துரை

மலையகத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட திரு.கே.சுனில் சாந்த அவர்களின் சிங்களச் சிறுகதைகள் தமிழில் வெளிவருவதாக இலக்கிய நண்பர் திக்குவல்லை கமால் அவர்கள் கூறிய செய்தி மகிழ்வைத் தந்தது.

இப்போதெல்லாம் நிறையவே சிங்கள எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்கள் தமிழில் வெளியிடப்படுகின்றன.

இனமொழி பேதங்கள் மறந்த ஒரு தேசிய ஐக்கியம் இலக்கியத்தினூடாகவும் இலக்கியவாதிகளுடாகவுமே இந்த எமது தேசத்துக்குக் கிட்டும் என்பது வெகுவாக உணரப்பட்டவை. அதன் பலாபலன்களே இந்த மொழிபெயர்ப்புக்கள்.

இதற்கான அடித்தளம் சிறுகச்சிறுக பிந்திய அறுபதுகளில் இருந்தே போடப்பட்டு வந்திருக்கிறது. மல்லிகை தோன்றிய காலமும் அதுவே. இனப் புரிந்துணர்விற்கான மல்லிகையின் பணிகள் மகத்தானவை.

எழுபதுகளில் மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்க, குணதாச அமரசேகர, ஒஸ்லின் த.அல்விஸ், மடவளை எஸ்.ரத்னாயக்க, கே.ஜெயத்திலக, சரத்சந்திர, குணசேன விதான, ஏ.வி.சுரவீர, லீல் குணசேகர, மனோரத்தன், லஷ்மி போம்புவல், டி.டி.நாணயக்கார ஆகி பழம் பெரும் படைப்பாளிகள் பன்னிரண்டு பேரின் பன்னிரண்டு சிறுகதைகளடங்கிய சேதுபந்தனம் வெளியிடப்பட்டது. வெளியீடு கொழும்பு தமிழ்ச்சங்கம் மொழிபெயர்ப்பாளர் த.கனகரத்தினம். கிட்டத்தட்ட ஒரு முப்பது முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முந்தியதான இவர்களுடைய பணிகள் பாராட்டுக்குரியவைகளே. மிகமிக மெதுவாகவே செயல்பட்டுவந்த இந்த இலக்கிய பரிவர்த்தனை அண்மைக்காலங்களில் அதுவும் குறிப்பாக 21ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலிருந்து அதிவிசை கொண்டு இயங்கத் தொடங்கியிருப்பது ஆரோக்கியமானதே.

இந்த இயங்கு விசைக்கு கொடகே நிறுவனத்தின்

செயற்பாடுகளும் சிங்கள- தமிழ் எழுத்தாளர் ஒன்றியத்தின் பணிகளும் உந்துசக்திகளாகத் திகழ்ந்துள்ளமை மறுக்க முடியாததே.

தனி எழுத்தாளர் ஒருவரின் படைப்புக்கள் அடங்கிய நூலாகவும், பல எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்கள் அடங்கிய நூலாகவும் இவை வெளிவந்துள்ளன.

கமல் பெரேராவின் சிறுகதைகள்- 'திறந்த கதவுகள்'- திக்குவல்லை கமால்.

மார்டின் விக்கிரமசிங்கவின் சிறுகதைகள்- பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா.

சேபாலி மாயதுன்னவின் நாவல் 'சொர்க்கம்'- மடுல்கிரிய வீஜேரத்ன.

உபாலி லீலா ரத்தினவின் 'விடைபெற்று வசந்தம்'- திக்குவல்லை கமால்.

தெனகம சிரிவர்தனவின்- 'நண்பர்கள்'- எம்.எச்.எம்.சம்ஸ்.

பந்துல குருகேயின்- 'உழைப்பால் உயர்ந்தவர்கள்'- இரா.சடகோபன் போன்றவை தனி ஒரு எழுத்தாளரின் மொழிபெயர்ப்பு நூல்களில் சில.

பல எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களைக் கொண்ட தொகுதிகளாக 'மல்லிகைப் பந்த'லின் 25 சிறுகதைகள் அடங்கிய சிங்களச் சிறுகதைகளின் தொகுப்பு.

திக்குவல்லை சப்வான் மொழிபெயர்ப்பில் மீரா பதிப்பகம் வெளியிட்ட இருபது எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளடங்கிய 'ஒரே இரத்தம்' தொகுதி.

சிட்னி மார்கஸ் அவர்களின் தோதென்ன வெளியிட்ட 'ரஜனி வந்து சென்றாள்' இருபது சிங்களச் சிறுகதைகளின் தொகுதி போன்றவை ஒரு சில.

இதேபோல் தமிழ் எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்கள் இந்த அளவில் சிங்கள வாசகர்களை அடைகின்றனவா என்பது மிகவும் விவாதத்துக்குரியது.

உபாலி லீலாரத்ன, மடுளுகிரிய விஜேரத்தின, மொகமட் ராகுக், ஜே.ஜே.சரத் ஆனந்த, எஸ்.ஸீ.எம்.கராமத் போன்ற ஒரு சிலரின் தமிழிலிருந்து சிங்களத்துக்கு என்னும் செயற்பாடுகள் போற்றுதலுக்குரியன.

'உலக மொழிகள் பலவற்றை பேரார்வத்துடன் கற்றுத் தேர்ந்து பாண்டித்தியம் பெறும் நமது சிங்களச் சகோதரர்கள் தங்களுடன் வாழுகின்ற மக்கள் பேசும் தமிழ்மொழியைக் கற்றுக் கொள்வதில் உள்ள உளவியற் தடையை உடைத்துக் கொள்ள அவர்களாகவே முன்வரவேண்டும்' என்னும் அமரர் ராஜபுரி காந்தனின் குறிப்பை பொருத்தம் கருதி இவ்விடத்தில் குறித்து வைக்க விரும்புகின்றேன்.

நாம் மாத்திரம் என்ன! ருவ்யாவின் கோர்க்கி, மாயா கோவ்ஸ்கி, பிரான்சின் காஃபகா, மீன்போல் ஸார்த்தர், இங்கிலாந்தின் எலியட், ருட்யாட் கிப்ளிங் என்று உலக இலக்கியக்காரர்களை அறிந்து வைத்திருப்போம். நமக்கு அண்மையில் வாழும் எத்தனை சிங்கள எழுத்தாளர்களை, இலக்கியவாதிகளை, கலைஞர்களை அறிந்து வைத்திருக்கின்றோம்.

அறுபது வயதாகும் சுனில் சாந்த என்னும் எழுத்து கலைஞனை இப்போது தான் அதுவும் திக்குவல்லை கமால் புண்ணியத்தில் அறிய வருகின்றோம்.

எனது பார்வைக்குக் கிடைத்த பல எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகள் அடங்கிய தொகுதிகள் எதற்குள்ளிருந்தும் இந்த நமது சுனில் சாந்தவின் சிறுகதை ஒன்று வாசிக்கக் கிடைக்காமையே மிகுந்த ஆச்சர்யம் தருகின்றது.

இலக்கியத்தின் அரசியலுக்குள் செயற்பட ஆர்வமற்றவராகவே சுனில் இருப்பதுவும் மகிழ்வைத் தருகின்றது.

இவை அனைத்தையும் மீறிக் கொண்டு சுனில் சாந்த அவர்களைத் தமிழுக்குக் கொண்டு வந்திருக்கும் இலக்கிய நண்பர் திக்குவல்லை கமாலின் முயற்சிக்கு என்னது பாராட்டுக்கள் உரித்தாகின்றன.

இந்தத் தொகுதியில் ஏழு சிறுகதைகள் உள்ளடக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு படைப்பும் ஒரு வாசிப்பு அனுபவத்தைத்

தருகின்றது. எனக்கு மட்டுமல்ல தமிழ் இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்கும் அந்த அனுபவம் கிடைக்கும் என்பது எனது நம்பிக்கை.

சிறுகதை என்கின்ற இலக்கிய வடிவத்தின் நுணுக்கங்கள் தெரிந்தவராகவே இருக்கின்றார் இக்கதாசிரியர். அது என்ன நுணுக்கம் என்று யாராவது கேட்டுவிடாதீர்கள். சிறுகதையின் இலக்கணம் போல் அதுவும் கூறமுடியாத ஒன்றே! வாய்ப்பாடு தெரியாத கணக்கைப் போல! ஆனாலும் விடை பிழைக்காத கணக்குகள்.

எங்கே எப்படித் தொடங்குவது? எங்கே எப்படி முடிப்பது போன்ற விஷயங்களும் இவருடைய படைப்புக்களை செம்மைப்படுத்துகின்றன.

எந்தவிதமான கோஷங்கள் ஆர்ப்பரிப்புக்கள் இன்றி போரின் கொடூர வெக்கைகளை, அனர்த்தங்களை அடிமனதின் துயரக் கடலின் ஆழத்தில் இருந்து அலை அலையாக எழுந்தும் மடிந்தும் பதிவு செய்கிறது 'சுடுமணல்' தொகுதியின் முதற் கதை.

இலங்கைப் படைப்புக்கள் என்றாலே போரும், போரின் அனர்த்தங்களுமே அதன் மையமாக இருக்கும் என்னும் ஆதங்கக் குரல்கள் கேட்கும் நாட்கள் இவை.

நாட்டை, சமூகத்தை, மனிதர்களை, மனித மனங்களை, மனித உறவுகளை அதுதான் சீரழிக்கிறது. சின்னாபின்னமாக்குகிறது என்றால் அதைப் பற்றித்தான் எழுதியாக வேண்டியிருக்கிறது.

சுனில் சாந்தவும் அதற்கு விதிவிலக்கல்ல.

முதல் கதையே போரின் கொடூர அவலங்கள், அதனால் ஏற்பட்ட அகதி முகாம் வாழ்க்கையை மிக ஆழமாக மனதில் பதிய வைக்கின்றது.

பிள்ளைக்குக் காய்ச்சல். மருந்தெடுக்கப் போகவேண்டும். டொக்டரிடம் போக எவ்வளவு தூரம் நடக்கவேண்டும்.

'கமலா புள்ளையின் முகத்தைக் கழுவிவிடு. டொக்டரிடம் கொண்டு போக வேண்டும்' என்றபடி இயற்கையின் கடன் கழிக்க மலசலக் கூடம் நோக்கி நடக்கின்றாள். அவளும் நீண்ட நேரமாக

காத்திருக்கின்றாள். இன்னும் வரிசை குறைந்தபாடில்லை.

பிள்ளைக்கு முகம் கழுவத் தண்ணீர் இல்லை. வாளியுடன் நடக்கின்றாள். ஆண்கள் பெண்கள் பிள்ளைகள் என்று வாளிகளுடனும் பாத்திரங்களுடனும் மல்லுக்கு நிற்கின்றனர்.

எப்படியோ நடந்து களைத்து தோளில் போட்ட பிள்ளையுடன் டொக்டரிடம் வந்தாகிவிட்டது.

பிள்ளைக்கு காய்ச்சல் மிதமிஞ்சி அதிகமாகியிருக்கிறது. டொக்டர் மருந்து தேடுகிறார். பிறகு ஒரு கடதாசித் துண்டு தேடி பெயர், விபரம் எழுத தொடங்குகின்றார்.

“பெயர்.”

“தெரியாதய்யா.”

“யார் கொண்டு வந்தது?”

“நான் தானையா”

“யாருடைய பிள்ளை?”

“தெரியாதையா, நங்கள் முகாமுக்கு வரயிக்க அழுது கொண்டு பாதையில் நின்னுது நான் கூட்டிக்கிட்டு வந்துட்டேன் என்னோட தான் இருக்குதுங்கையா...”

சனில் சாந்த மனித மனதின் அற்புதங்களை தனது பேனாமுனையால் தோண்டித் தோண்டி எடுக்கின்றார். சுரங்கத்தின் இருட்டுக்குள்ளும் கரிக்குள்ளும் தங்கம் தோண்டுவதைப் போல்.

இன்னொரு கதை ‘புலம்பல்’. மனித மனங்களில் அற்புதங்கள் மட்டுமல்ல. அராஜகங்களும் குரூரங்களும் கூடவே இருக்கின்றதை தெளிவாகக் காட்டுகின்றது. முப்பதாயிரம் என்று விலைபேசி, மூத்தமகன் வீட்டுக்கு முன்னே குளிர் நிழல் தருகின்ற வேப்பமரத்தை வெட்ட ஆட்கள் கொண்டு வந்திருக்கின்றாள்.

துடித்துப் போகின்றார் அப்பா.

“வெட்டக் கூடாது.... உன் அம்மாவும் நானும் ஆசையாக நட்டு அருமையாக வளர்த்த மரம் இது. அதன் சுகமான நிழலில் தான் வாழ்ந்தோம். உங்களை வளர்த்தெடுத்தோம்” அப்பா சீற்றம்

கொள்ளுகின்றார்.

மகன் அலட்டிக் கொள்ளாமல் பதில் கூறுகிறான்.

“அப்பா நீங்கள் மரம் வைத்திருக்கலாம். வளர்த்திருக்கலாம். பாதுகாத்திருக்கலாம். வீட்டையும் தோட்டத்தையும் எங்களுக்கு எழுதி வைத்தபிறகு எங்களுக்கு வேண்டிய மாதிரிதான் நாங்கள் செய்வோம்.”

இந்தக் கதைக்கு கதாசிரியர் இட்டிருக்கும் பெயர் வேப்பமரம் அல்ல. புலம்பல்.

பாரம்பரியம். பண்பாடு. பழக்கவழக்கங்கள் கலாசாரம் என்பவைகள் மற்றிய முதியவர்களின் பேச்சுக்கள் இன்றை இளம் சந்ததியினருக்கு வெறும் புலம்பலாகத்தான் தெரிகின்றது. தெரியப் போகின்றது.

துவக்குகள் தோட்டாக்களுடன் வந்து தாங்கள் வாழ்ந்த இடத்தை வளைத்துக்கொள்ள முயலும் ஆக்கிரமிப்பாளர்களை மூர்க்கமாக எதிர்த்து ஒன்றினரண்டு உயிரிழக்கவும் துணிந்து நிற்கும் முனைப்பினை ‘எருமைமாடுகள்’ சித்தரிக்கின்றது.

எருமைமாடுகளே இப்படி என்றால் தங்கள் தங்கள் வாழ்விடங்களில் இருந்து விரட்டியடிக்கப்படும் மனிதர்கள்...? என்னும் கேள்வி அருபமாக எழுந்து நிற்கிறது.

சேகுவேரா கூட்டம் நடத்தியவர்களுடன் இருந்தமைக்காக, லெனினினைப் படித்ததற்காக போலீஸ்காரர்களால் கொண்டு செல்லப்பட்டு அடிபட்ட ஒ அப்பாவி மனிதனை ‘புகையிரத நிலையம்’ காட்டுகிறது. “நீ குற்றவாளி அல்ல என்பது எனக்குத் தெரிகிறது. ஆனாலும் உன்னை விடுதலை செய்யும் அதிகாரம் எனக்கில்லை” என்கிறான் ஒரு போலீஸ்காரன்.

மனைவிக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் கிறிஸ்தம் தினத்தன்று சாப்பாடு கொடுக்கவும் விளையாட்டுச்சாமான்கள் கொடுக்கவும் வேண்டும் என்பதற்காக நத்தார் தாத்தா வேஷம் போடும் பேதுரு ஹேவகேயை நத்தார் தாத்தாவில் காண்கின்றோம்.

இந்தத் தொகுதியில் ‘மலர்ந்தும் மலராத’ என்றொரு கதை இருக்கிறது. என்னை மிகவும் ஈர்த்தகதை. சண்டையே தெரியாத

ஒரு போர்க்காலக் கதை.

முகமாலை காவலரன் இராணுவ வீரன் பொடிபூலஹாமிக்கும் ஒரு தமிழ்ப் பெண்ணுக்குமான பழக்கம் காதலாக முகிழ்வதை மிகவும் அனாயாசமாகச் சொல்லிச் செல்கின்றார் கனில் சாந்த.

கதை நகர்வு பாத்திர வார்ப்பின் அமைதி, மொழிநடை என்று கதாசிரியரின் கைவண்ணம் காட்டும் கதை.

முடிவு மிகவும் சாதாரணமாகவும் சிலவேளை யதார்த்தமானதாகவும் அமைந்துவிட்டது. இது ஒரு உண்மைக்கதை. அதுதான் முடிவு என்றாலும் கூட அதை மாற்றிக் காட்டும் சுதந்திரம், உரிமை படைப்பாளிக்கு உண்டு.

ஒவ்வொரு கதைகளுக்கும் கதையின் வாழ்க்கை விகசிப்பிற்குள்ளும் லயித்துக் கிடக்கையில் சில நெருடல்கள் மனதை அறிக்கின்றன. ஏன் இந்த இடையூறுகள் என்று நினைக்கையில் மொழிபெயர்ப்பின் இடறல்கள் முன்நிற்கின்றன.

திக்குவல்லை கமால் அவர்களின் மொழி பெயர்ப்புப் பணிகள் மகத்தானவை. மறுக்கமுடியாதவை. கூடுதலான சிங்கள படைப்பாளிகளை தமிழுக்குக் கொண்டு வந்தவர்களில், வருபவர்களில் முக்கியமானவர் அவர்.

என்றாலும் கூடுதலான என்கின்ற பொழுது 'அவசரம்' கட்டாயம் தலைதூக்கும். அது கட்டாயமாகத் தவிர்த்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும்.

வசதிகளேயற்ற முகாம் பற்றி ஒரு வர்ணனை இப்படி வருகின்றது.

'நின்று கொண்டிருக்க முடியாத அளவு உயரமான கூடாரத்தின் முன்னே.....' என்ற வரிதரும் முரண் வாசிப்பின் இடைஞ்சல்கள்.

க.நா.சுப்பிரமணியத்தின் மொழிபெயர்ப்புப் பணிகள் பற்றி எழுதிய பிரமிள் இப்படிச் சொல்லுகின்றார்.

'மொழி பெயர்ப்பின் உண்மையான சவால் மூல ஆசிரியனின் தனித்தன்மையையும், நமது மொழியின் எல்லையையும் விஸ்தரிக்க

வேண்டிய அவசியமும் ஆகும். பண்பாட்டு, பிரதேச, மதவேறுபாடுகளினால் நிர்ணயிக்கப்படும் வழக்குகள், குறியீடுகள் ஆகியவற்றினை நமதுமொழிக்குக் கொண்டு வருதல்.....' என்று விளக்கம் கூறும் பிரமிள், 'இந்த அளவு லட்சியத்தன்மையை அடைய முடியாவிட்டாலும் மூல ஆசிரியனின் முத்திரையை அப்படியே தரும் முயற்சி முக்கியமானது' என்கின்றார்.

இந்த முயற்சியில் திக்குவல்லை கமால் ஒரு அசாதாரண வெற்றியை ஈட்டிக் கொள்ளுகின்றார். கனில் சாந்தவின் இந்தத் தொகுதி அதற்கொரு நல்ல உதாரணம்.

க.நா.சுவின் மொழிபெயர்ப்பில் கூடுதலான அவசரமும் அசிரத்தையும் உண்டு என்றும் குறிக்கின்றார் பிரமிள்.

இதே க.நா.சு பற்றி இ.ஜீவகாருண்யன் எழுதுகையில் நட்சம்சின் (நோர்வே) பசியையும் ஆந்த்ரே ழீடுவின் (பிரெஞ்ச்) குறுகிய வழி நாவலையும் வாசித்தேன். இருவருமே நோபல் பரிசு பெற்ற எழுத்தாளர்கள். இரண்டிலுமே க.நா.சுவின் முத்திரை விழுந்துள்ளது. என்றாலும் ஏதோ ஒரு போதாமை உணர்வு என்னை உறுத்துகிறது. (தேடலும் விமர்சனங்களும்).

கனில் சாந்த அவர்கள் மலையகத்தைச் சார்ந்தவர். பசறைக்காரர் என்று திக்குவல்லைக் கமால் அறிமுகக் குறிப்பு கூறியதும் மலையகம் பற்றிதான் இரண்டொரு கதைகளாவது இருக்கும் என்று எதிர்பார்த்தேன்.

கதைத் தலைப்புக்களை தோட்டம் விட்டுக் கொண்டே போனபோது, ஆறுமுகம் தோட்டத்து.... என்றும் இருந்தது. லேசான மகிழ்வு வந்தது. பிறகுதான் தெரிகிறது அது கொழும்பின் ராஜகிரியப் பகுதியின் சதுப்பு நிலத் தோட்டப் பகுதியான ஆறுமுகம் தோட்டம் என்பது.

மலையகத் தோட்டம் என்றால் என்ன, ராஜகிரிய சதுப்பு நிலத் தோட்டம் என்றால் என்ன, முல்லைத்தீவு என்றால் என்ன, முகமாலை என்றால் என்ன, மனிதர்களையும் அவர்களது வாழ்க்கைச் சூழலின் யதார்த்தங்களையும் முக்கியப்படுத்தும் கதைகள் இவை.

கருத்து வடிவிலோ கோட்பாடு வடிவிலோ அல்லாமல் மனிதர்களையும் அவர்களது யதார்த்தமான வாழ்க்கை முறைமைகளையும் அவற்றுக்குள் பின்னிக் கிடைக்கும் முரண்பாடுகளையும் இலக்கியமாகச் சித்தரிக்கும் போது வாழ்க்கை பற்றிய விமர்சனமும் அதற்குள் அடங்கிவிடுகிறது.

இலக்கியத்தை அழகிய முறையில் வடிவமைக்கும் பக்குவம் பெற்றவராகத் திகழும் சுனில் சாந்தவின் படைப்புக்கள் மனித வாழ்வின் விமர்சனங்களாகவும், விசாரணைகளாகவுமே அமைகின்றன.

சுனில் சாந்த அவர்களையும் அவரைத் தமிழுக்குக் கொண்டு வந்திருக்கும் நண்பர் திக்குவல்லை கமால் அவர்களையும் வாழ்த்தி மகிழ்கின்றேன்.

என்றும் அன்புடன்
தெளிவத்தை ஜோசப்

291-12A, Negombo Rd,
Wattala, Sri Lanka.
T.P: 2931745

திறவு கோல்

நுண்பர் கே.சனில் சாந்த அவரது இரண்டு சிறுகதைத் தொகுதி களையும் வெளிவந்த வேளையில் எனக்கு அன்பளிப்புச் செய்தார்.

அக்கதைகளைப் படித்துப் பார்த்தபோது சகோதர சமூகத்தினை அறியவேண்டிய பல விடயங்கள் அவர் கதைகளிடையே அடங்கியிருப்பதை அவதானித்தேன். இரண்டொரு கதைகளை மொழி பெயர்த்து 'மல்லிகை', 'ஞானம்' போன்ற இலக்கிய சஞ்சிகைகளில் வெளியிட்டபோது, ஏற்பட்ட வாசகர் பிரதிபலிப்பு அவரது மொழி பெயர்ப்புச் சிறுகதையொன்றின் தேவையை எனக்குணர்த்தியது.

இதுபற்றி அவரோடு கலந்துரையாடியபோது, மொழிபெயர்க்க அவர் அனுமதி தந்ததோடு, நூல் வெளியீட்டுக்கான முயற்சியில் இறங்கினார்.

பரஸ்பர மொழிபெயர்ப்பு இலக்கியங்களை வெளியிடு வதில் சில நிறுவனங்கள் முன்னிற்கின்றன. தனிப்பட்ட எழுத்தாளர்களும் தமது நல்லெண்ணத்தை வெளிக் காட்டும் முயற்சியில் ஈடுபட வேண்டுமென்பதற்கு இந்நூல் முன்உதாரணமாகிறது.

நூலாசிரியர் பதுளை மாவட்டம் பஸ்ஸரையைச் சேர்ந்தவரென்பதால், தெளிவத்தை ஜோஸப்பிடம் முன்னுரை கேட்டபோது, அதை அவர் மிகுந்த விருப்பத்தோடு ஏற்று எழுதித் தந்தார். உடனிருந்து இறுதிவரை எனக்கு ஒத்துழைத்தார் சகோதர மொழி பெயர்ப்பாளர் மொஹமட் ராஸுக்.

ஒரு நல்ல முயற்சியில் நாங்கள் அனைவரும் கைகோர்த்துக் கொண்டுள்ளோம். அதைவிட வேறென்ன மகிழ்ச்சி எமக்கு வேண்டும்.

திக்குவல்லை கமால்

dickwellekamal@gmail.com

0716386955/0382292118

உங்களோடு ஒரு நிமிடம்

என்னால் எழுதப்பட்டுள்ள பல சிறுகதைகள் நமது நாட்டு தமிழ்பேசும் மக்கள் தொடர்பாக எனது எண்ணத்தை வெளிப்படுத்துகிறது. அது வெற்றி பெற்றுள்ளதா இல்லையா என்பதை நான்றியேன்.

சமகால இலங்கைச் சமூகம் பல சிக்கல்களுக்கு முகம் கொடுத்த துள்ளது. நமது நாட்டில் நிலவும் பிரிவினைவாதமே அதற்கு அடிப்படை யாகும். அதற்கு பல்வேறு காரணங்களிலிருந்தபோதிலும் பேரினவாதமே முதன்மையானதென்பதே எனது கருத்தாகும். இதனால் தமிழ்பேசும் மக்கள் அடையும் இன்னல்களை நான்றியேன். இதனை மாற்றியமைக்க முடியுமா? முடியும் என்பதே எனது நம்பிக்கை. அதற்கான முதல் நிபந்தனை இந்நாட்டில் வதியும் சகல இனங்களும் ஒன்றாக வாழ்வதோடு தத்தமது அடையாளங்களைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளக் கூடிய உருவாக்கிக்கொள்வதாகும். அதற்கு சிக்கலா, தமிழ் முஸ்லிம் இனமக்களிடையே உற்தியோன்ற நல்லுறவைக் கட்டியெழுப்ப வேண்டியது அவசியம். படைப்பாளி என்ற வகையில் அதற்குப் பங்களிப்புச் செய்வது எனது கடமையாகும். அந்தவகையில் ஏதாவது செய்ய நான் முயற்சித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

எனது கதைகளை தமிழில் கொண்டுவர வேண்டுமென்று என்னை வற்றுத்தியவர் என்னோடு கடமையாற்றும் திறமைவாய்ந்த மொழிபெயர்ப்பாளரும் பரிசுப் படைப்பாளியுமான மொஹமட் ராகுக் ஆவார். என்றாலும் எனக்கு அது கனவாகவே இருந்தது. அவர் மூலம் எனக்கு அறிமுகமான திக்குவல்லை கமால் என்னும் அமைதிப் படைப்பாளி எனது கனவை நனவாக்கினார். மல்லிகை, ஞானம் போன்ற முன்னணி தமிழ் சஞ்சிகைகளில் என்கதைகளை வெளிட்டு தமிழ் வாசகர்களுக்கு என்னை அறிமுகப்படுத்தியதோடு, இத்தொகுப்பிலும் அக்கதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. நான் நேரில், அறியாபோதும், எனது பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த பிரபல எழுத்தாளர் தெளிவத்தை ஜோஸப் மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு இதற்கு அணிந்துரை வழங்கியமை எனக்கு மேலும் தைரிய மூட்டியது. இந்நூலை சமர்ப்பணம் செய்ய நான் விரும்பிய எண்பத்தாறு வயதான மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா எனக்குக் காட்டிய ஆதரவு மிக நெருங்கிய மனிதன் என்பதை வெளிப்படுத்தியது.

எனது இலக்கிய நடவடிக்கைகளுக்கு வலுவூட்டும் சகலருக்கும் குறிப்பாக இங்கு குறிப்பிட்டுள்ள நல்லவருக்கும் எனது மதிப்பார்ந்த நன்றியைத் தெரிவிக்கிறேன். இந்நூல் தொடர்பாக உங்கள் அபிப்பிராயங்களை எதிர்பார்க்கிறேன்.

கே.சனில் சாந்த

நதாஷா

டி.எஸ்.சேனாநாயக மாவத

பஸ்ஸரை.

உள்ளே

1. சுடுமணல் 01-09
2. புலம்பல் 10-21
3. எருமைமாடு 22-33
4. நத்தார் தாத்தா 34-44
5. மலர்ந்தும் மலராத.... 45-57
6. ஆறுமுகம் தோட்டத்துக் கதாபாத்திரங்கள் 58-71
7. புகையிரத நிலையம் 72-82

சுடுமணல்

எல்லோர் மனதிலும் பயத்தைக் கிளறிய இருண்ட இரவு மெல்ல மெல்ல நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. பார்க்கும் திசையெங்கும் விரிந்து தெரிந்த பெருநிலப்பரப்பில் ஆங்காங்கே காணப்பட்ட பற்றைக்காடுகளும், வெடிகுண்டுகளாலும் பீரங்கிப் பீச்சுதலாலும் துண்டாய் முறிந்து போன பனைமரங்களும், ஈமச்சிதை எச்சங்களை நினைவூட்டின. முகாமைச் சுற்றி வளைத்திருந்த முள்வேலியும் ஆங்காங்கே பனங்குற்றிகளால் அமைக்கப்பட்டிருந்த காவலரண்களும் அவ்வப்போது வேகமாய் ஓடும் டிரக் வண்டிகளும் கண்களில் விழுந்தன. மண்தெள்ளு கடித்து உண்டான கொப்புளங்கள் உடைந்து ஏற்பட்ட புண்கள் கொண்ட மெல்லிய உடல்வாகுப் பெண்ணொருத்தி, கபில மண்வெளிக்கும் நில வெளிப்பரப்புக் குமிடைப்பட்ட வெறுமையை எவ்வித உணர்வுமற்றவளாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“பெரியம்மா ரொம்பக் குளிர்சூது”

நின்று கொண்டிருக்க முடியாதளவு உயரமான கூடாரத்தின் முன்னே குந்திக் கொண்டிருந்த ரெங்கம்மாவுக்கு, கஞ்சல் பாய்த்துண்டொன்றில் படுத்திருந்த சிறுமியின் குரல் கேட்டது. மலகூடம் செல்வதற்கான நீள்வரிசை குறையும்பட்டும் கூடாரத்திற்குள் புகுந்தாள். சில நாட்களாக கூடாரத்திற்குள்ளிருந்து வெளிப்படும் கெட்ட நாற்றம் அவளது நாசித்துவாரங்களை நெளியச் செய்திருந்தது. அதனால் ஏற்பட்ட அருவருப்பை அடக்கிக் கொண்டு சிறுமியிடத்தே முழந்தாழிட்டு நின்று நெற்றியில் கைவைத்தாள். வியர்வை தோய்ந்த சிறுமியின் நெற்றியிலிருந்து அவளது வலக்கைக்கூடாக கடும் உஷ்ணம் ஊடுருவியது.

“இந்தக் குட்டிக்கு கடும் காய்ச்சல் போலிருக்கு...” ரெங்கம்மா சொன்னாள்.

சிறுமியின் முனகலும் ரெங்கம்மாவின் குரலும், தலைமுதற் கொண்டு பிடவையொன்றால் போர்த்திக் கொண்டிருந்த கமலாவுக்குக் கேட்டபோதும் அதனால் அவளுக்கு எந்த உணர்வும் ஏற்பட்டுவிடவில்லை. குறிப்பிட்ட காலமாக நோய், துன்பம், மரணம், பசி இப்படி எல்லாமே வாழ்வில் சர்வசாதாரண விடங்களாக மாறிப் போயிருந்தன.

“கமலா இந்தப் பிள்ளய கொஞ்சம் பாரன்... அவளுக்கு வருத்தம் கடுமைபோலிருக்கு. கொத்தமல்லி கொஞ்சமிருந்தா அவிச்சக் கொடுத்திருக்கலாம். ம்... இந்த முகாமுக்குள் என்னதானிருக்கு” பெரியம்மா சொன்னாள்.

அரை மயக்கத்தில் போர்த்திக் கொண்டிருந்த பிடவையை இழுத்தெறிந்துவிட்டு கமலா அந்தச் சிறுமியின் பக்கமாகச் சென்றாள்.

“காய்ச்சல்தான்... இருந்தும் டொக்டரிட்ட எவ்வளவு தூரம் போகணும்? போயுமென்ன... மலகூட வரிசைபோல் எவ்வளவு நேரம் நிற்கணும்?”

கமலாவின் மெல்லிய குரலைக் கேட்ட ரெங்கம்மாவுக்கு, மீண்டும் மலகூடம் போகவேண்டிய தேவை அதிகரித்தது.

“கமலா நான் மலகூடத்துக்கு போயிட்டு வாரன்... குட்டியின்ற முகத்தக் கொஞ்சம் கழுவு”- ரெங்கம்மா வேகநடையில் மலகூடப் பக்கம் சென்றாள்.

கொஞ்ச நேரமாக படுத்திருந்த பிள்ளையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கமலா, போத்தலிலிருந்த தண்ணீர் சிறிதை முகத்தில் தெளித்தாள். உடுத்தியிருந்த சேலைத் தொங்கலால் முகத்தைத் துடைத்தாள்.

“அக்கா இன்னும் கொஞ்சம் தண்ணீர் ஊற்றுங்க...”

“தண்ணீர் முடிந்திட்டிடி... நான் குழாயடிக்குப் போய் கொஞ்சம்

தண்ணி கொண்டுவாரன்” என்றவாறு சிறிய வாளியொன்றெடுத்துக் கொண்டு கமலா டெங்கி அருகே சென்றாள்.

மரம்மட்டைகள் எப்படிப் போனாலும் புல் கொஞ்சம்கூட இல்லாத இடமொன்றில் வைக்கப்பட்டிருந்த பிளாஸ்திக் நீர்த்தாங்கியிலிருந்து தண்ணீர் எடுக்கவந்திருந்த சனங்கள் மீது விழுந்த கடும் சூரியக் கதிர்களால் அவர்கள் நடுநடுங்குவது போல் தெரிந்தது. தாங்கியருகே பெண்கள், பிள்ளைகளெல்லாம் ஒரு குடமோ, ஒரு வாளியோ தண்ணீருக்காக சண்டை பிடித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

சற்று நேரம் அந்தப் பக்கமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கமலா, “ஏய் தண்ணி கொஞ்சம் தா” என்றாள்.

முட்டி மோதிக் கொண்டிருந்த சனங்கள், கோபத்தோடு அவளைப் பார்த்துவிட்டு மறுபக்கம் திரும்பிக் கொண்டனர்.

“உனக்கு ரெண்டுக்குப் போறதுக்கு இந்தத் தண்ணியா தேவப்படுத்து?” ஒரு பெண் கேட்டாள்.

“எனக்கு ரெண்டுக்கு போறதுக்கில்ல... அந்தக் குட்டிக்கு கடுமயான காய்ச்சல். அதட முகத்தக் கொஞ்சம் கழுவுறதுக்கு...”

“எந்தக் குட்டியச் சொல்றாய்? உனக்குத்தான் பிள்ளைங்க இல்லையே”

“எனக்கு பிள்ள இல்லாதது உண்மதான்... அந்தப் பெரியம்மா இங்கவரேக்க கூட்டிவந்தாவே ஒரு குட்டி...”

“காய்ச்சலென்ன ஒரு நோயாடி?” என்று கேட்ட ஒருவன், இரண்டு பிள்ளைகளைக் கைகளால் தள்ளிக் கொண்டு சென்று, வாளிக்குத் தண்ணீர் நிரப்பிக் கொண்டான்.

“கமலா இங்க தாவன் அத”- என்ற இன்னொருவன், கமலா கொடுத்த வாளியை எடுத்தபோது, சுற்றி நின்றவர்கள் பயந்தவர்களாக அவனுக்குத் தாங்கியருகே செல்ல இடம்விட்டனர்.

“இவங்க எல்லாருக்கும் விஷர்... பார்த்தீங்களா நோயாளிக்கு ஒரு சொட்டுத் தண்ணி எடுக்க விடமாட்டாங்க” என்றவாறு கமலாவிடம் வாளியைக் கையளித்த அவன், தான் முன்பிருந்த இடத்திலேயே போய் நின்றுகொண்டான்.

சிறுமியை பச்சைத் தண்ணீரால் கழுவித்துடைத்த கமலா, அவளருகே அமர்ந்தபடி தலையைத் தடவத் தொடங்கினாள்.

‘ஆதவன் இருந்திருந்தா எனக்கும் இப்படியொரு பையனோ பெட்டையோ இருந்திருக்கும்’ கமலா அடிமனதால் தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொண்டாள்.

“பிள்ள உன்ர அம்மா அப்பா யாரென்று உனக்குத் தெரியாதா? எங்கேயென்று சொல்ல முடியாதா?”

அதன்பிறகு அவள் நாறாவது தடவையாகவும் அதேகேள்வியைப் பெட்டையிடம் கேட்டாள்.

“இல்ல.... பெரியசத்தமொன்று கேட்டது.... அப்புறம் யாரோ என்ன கையப் பிடித்து இழுத்திட்டு வந்து பாதயில போட்டாங்க.... பிறகு பாக்கும்போது வீடு தீப்பிடித்து எரியிறத கண்டன்....” பெட்டை காய்ச்சல் வெறியில் வழக்கமான பதிலைத்தான் சொன்னாள்.

“கமலா பெட்டைய தயார்படுத்திட்டியா?... போவம் மருந்து வாங்க”- நீண்ட நேரத்தின் பின்வந்த ரெங்கம்மா சொன்னாள்.

“ரெங்கம்மா.... பெட்டைக்கு வருத்தம் போலிருக்கு... கெதியாப் போவம்”

கொஞ்சத் தூரம் போகும் போது தனது தோளில் தலைவைத்துச் சென்ற சிறுமி துடிப்பது போல் கமலா உணர்ந்தாள். ‘பெட்டை செத்துவிடுவாளோ?’ என்ற எண்ணம் கமலாவின் மனசின் எங்கோ ஒரு மூலையில் தலைதாக்கியது.

“ரெங்கம்மா கொஞ்சம் கெதியாப் போவம்... வெக்கயும் கடுமையாகிக் கொண்டு வருது” என்ற அவள் ரெங்கம்மாவின் நடையைத் துரிதமாக்க முயற்சித்தாள்.

கால் மைல் தொலைவிலுள்ள மருந்து கொடுக்கும் நிலையத் திற்கு மாறிமாறி பிள்ளையைத் தூக்கிச் சென்றதால், வியர்வையால் தோய்ந்து போயிருந்த இருவரையும் பார்த்த கண்காணி ஒருவர், “உங்க இருவருக்கும் டெங்கோ என்னவோ” என்றான்.

“எங்களுக்கல்ல... இந்தப் பெட்டைக்குக் காய்ச்சல்... நல்ல வருத்தம் போலிருக்கு...”

சிறுமியின் முகத்தை ஒருமுறை பார்த்த இளம் கண்காணி “ம்... ஓரமாகுங்க...” என்று மருந்து வாங்க வந்திருந்தவர்களை விலகச் செய்து, “சீக்கிரமா இந்தப் பிள்ளையை உள்ள எடுத்துப் போங்க” என்றபடி டாக்டரின் அறைக் கதவைத் திறந்தான்.

அழுக்கடைந்த விரிப்பைக் கொண்ட கட்டிலின் மீது சிறுமியை வைத்த ரெங்கம்மாவும் கமலாவும் விலகி நின்றனர். பிள்ளையை நோக்கி வினாக்களுடன் பார்த்த டாக்டர், ரெங்கம்மாவைப் பார்த்து, உடன் ஒரு கடதாசித் துண்டொன்றை எடுத்தார்.

“பிள்ளையின் பெயர்?”

“தெரியாது ஐயா”

“யாருடைய பிள்ளை?”

“தெரியாது ஐயா.... நான் முகாமுக்கு வரும் போது தனிப்பட்டு பாதயில் அழுதுக்கிட்டிருந்தாள்... இனி நான் இவளக் கூட்டிட்டு வந்தன்”

“எங்க இருக்காள்....”

“அந்தக் கோப்பிநிற கூடாரத்தில்”- கமலா தொலைவுக்கு கைநீட்ச் சொன்னாள்.

“பிள்ளைக்கு கடுமயான வருத்தம்.... ரெண்டுபேரும் போய் வெளிய நில்லுங்க” என்ற டாக்டர் ஊசி மருந்தொன்றைத் தேடினார்.

“ரெங்கம்மா.... நான் கூடாரத்துக்கு போறன். நீ மருந்தெடுத்துக் கொண்டு வா”

கூடாரப் பக்கமாகச் செல்லும் கமலாவை கொஞ்ச நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ரெங்கம்மா, அப்படியே நிலத்தில் குந்தி முழங்கால்களுக்கிடையில் முகம் புதைத்து கண்களை மூடிக் கொண்டாள்.

“எங்க அந்த கூடய கொண்டுவா இந்த மரக்கறிகள் போடுறதுக்கு....”

“கொஞ்சம் இருங்கோ... நல்ல களைப்பிருக்கும் தேநீர் கொஞ்சம் கொண்டு வாரன்” என்ற ரெங்கம்மா, வீட்டின் சிறிய ஜன்னலுக் கூடாக கணவன் நின்று பக்கமாகப் பார்த்தாள்.

கொழும்புக் காரியாலயமொன்றில் வேலை செய்துகொண்டு மாதாந்தம் ஒரு தடவை மூதாருக்கு வரும் அவர் வீட்டில் நிற்கும் சிலநாட்களும் முழுமையாகவே வீட்டுத் தோட்டத்தில் மரக்கறி பயிரிடுவதில் கண்ணாயிருப்பார். காலையில் எடுத்து வேட்டியை முழங்கால் மட்டும் மடித்துக் கட்டிக் கொள்ளும் யோகராஜ் தொடர்ந்து வேலை செய்வார். அந்த இரண்டொரு மணிநேரத்திற்கும் அவருக்கு இரண்டு மூன்று தேநீர் கோப்பைகள் தேவைப்படும். யோகராஜ் வேலை செய்யும்போது வீசும் வியர்வை வாசம் ரெங்கம்மாவை ஈர்க்கும்.

“ஐயோ நன்றாக வியர்த்துப்போய்.... இனி கொஞ்சநேரம் உட்கார்ந்திருங்க”- என்று சொல்லும் அவள் தேநீர் தயாரித்துக் கொண்டுவர வீட்டுக்குள் செல்வாள்.

தேநீர் பாத்திரத்துடன், எஞ்சிய காலை உணவுகளையும் எடுத்துக் கொண்டுவரும் ரெங்கம்மா நிலத்தில் அமர்ந்து கொள்வாள். நீண்ட சுருள் கூந்தலையும் மெல்லிய கண்களையும் மாநிற மேனியும் கொண்ட ரெங்கம்மாவின் அழகிய தோற்றத்தை யோகராஜ் மிகப் பெருமையோடுதான் பார்ப்பான். ‘எனது மனைவி அழகானவள்’ என்று நினைப்பான்.

“பொன்னான பூமி.... கொழும்பிலென்றால் இப்படியான மண் கொஞ்சம்கூட காணக்கிடைக்காது.” நீண்ட நேரமாக ரெங்கம்மாவைப் பார்த்தபடி நின்று யோகராஜ் சொன்னான்.

“ம்.... சென்ற வருஷம் கொழும்புக்குப் போனபோது நானும் அப்படித்தான் நினைத்தன். ஆனாலும் எவ்வளவோ இடம் சும்மாதானே கிடக்கு.... எங்கட ஆக்களுக்கு அப்படி இடம் கிடைத்தால் எப்படி விதைப்பாங்க?”

“அதென்றால் உண்மதான்... அந்த வேலுப்பிள்ளைக்கு அப்படி அரை ஏக்கரோ ஒரு ஏக்கரோ கிடைச்சிருந்தா எப்படி வருமானம் எடுப்பான் தெரியுமா?”

“அத விடுங்கோ.... இந்தப் பெடியன்கள் என்ன செய்றாங்களோ தெரியாது...”

“என்ன சொன்னீங்க?”

“இல்ல.... இனி அந்த... எங்கடவங்கள் ஆயுதங்கள் சேகரிக்கிறாங்களென்று சொல்றாங்க.... இப்போ ஒவ்வொருநாளும் போஸ்டர் துண்டெல்லாம் ஒட்டுறாங்கள்...”

“எங்களுக்கு விளங்காதவைகள் அவங்களுக்கு விளங்கிறதாகும்.... இல்லாட்டா அவங்க வேறுவிதமா யோசிக்கிறீங்களாக்கும் என்ன ரெங்கா...”

“ஐயோ எனக்குத் தெரியல்ல.... எங்களுக்கு இருக்க இடமும் தொழிலும் கொஞ்ச நிலமும் இருக்குமென்டா நிம்மதியா வாழலாம்”

யோகராஜ் ‘ம்’ என்றானே தவிர வேறெதுவும் சொல்லவில்லை.

யோகராஜின் பக்கமாகப் பார்த்த ரெங்கம்மாவுக்கு அவனது பார்வை தொலைவில் குவிந்திருப்பதுபோல் தெரிந்தது. அவள் பனையோலையால் அடைக்கப்பட்ட தோட்டப் பக்கம் பார்த்தாள். வெங்காயம், மிளகாய், தக்காளி செடிகளால் நிறைந்த தோட்டமும் வெற்றிலைப் பந்தலுமே தனது வாழ்வாக அவள் நினைத்தாள். பெரிதாக இல்லாவிட்டாலும் ஓட்டினால் வேயப்பட்ட வீடு அழகானதென அவள் நம்பினாள். மாலைவேளை அவள் யோகராஜுடன் கோயில் பக்கமாக மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு போய் வந்தாள்.

“ஏய்... யாரந்த பிள்ளைக் கொண்டுவந்தது? ஆ நீங்கதானே அக்கா”- உதவிச் சேவகனின் குரல் ஒலித்தது.

பெரும் நளவோட்டத்திலிருந்த பெரியம்மா “ஓம் ஐயா.... நான்தான் கூட்டிவந்தன்” என்றாள்.

“இனி அங்க இருந்து எந்த வேலயுமில்ல”

“ஏன் ஐயா?” என்ற ரெங்கம்மா பிள்ளையிருந்த அறைக்குள் அதிகாரத்தோடு உள்ளுழைந்து வேகவேகமாக கட்டிலருகே சென்றாள்.

அழுக்கான வெள்ளைப் பிடவைத் துண்டொன்றால் போர்த்தியபடி சிறுமியின் சடலம் கட்டில் மேல் வைத்து மூடப்பட்டிருந்தது.

“அம்மாவுடய பிள்ளயல்லவா?”- தாதி கேட்டாள்.

“இல்ல நாங்க முகாமுக்கு வரும்போது தனியே அழுதழுது நின்ற பிள்ள... நான் கூட்டிவந்தன்.... ஐயோ இவ்வள அம்மா அப்பாவாவது இருந்தால்....”

“நீங்க போங்கம்மா.... நாங்க ஈமக்கிரியைக்கு ஒழுங்கு செய்யும்” ரெங்கம்மாவின் பக்கம் அனுதாபத்துடன் பார்த்த டாக்டர் சொன்னார்.

பிள்ளையை மூடியிருந்த பிடவைத் துண்டை மெல்ல விலக்கிய ரெங்கம்மா அவளது முகத்தைப் பார்த்தாள். எல்லாக் கவலைகளும் முற்றுப் பெற்றதுபோல் பிள்ளையின் முகம் தெளிவாக இருப்பதாக அவள் நினைத்தாள். ரெங்கம்மா பிள்ளையின் முகத்தை தடவிவிட்டு, தனது தலைமூடியை பிடுங்கி எறிந்து, “கடவுளே” என்று கத்தினாள். சற்று நேரத்தில் தாதி தாங்கிப் பிடித்தபடி வெளியே கொண்டுவரப்பட்ட ரெங்கம்மா எந்த நோக்கமுமில்லாமல் எங்கோ நடந்தாள்.... வெறித்தாள்.

“ஏய் எங்க போறீ?”

“ஐயோ யோகா.... ஏன் இன்னைக்கு நீங்க சுணங்கிட்டங்க?” என்றவள் யோகராஜின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

அதன்பின் அவள் தனக்குப் பழக்கப்பட்ட பாதைகளுக்கூடாக தனது வீட்டை நோக்கி நடந்தாள். தனது கணவனின் மென்கூட் டோடு, சமைத்துச் சாப்பிட்ட சமையலறை உள்ளிட்ட எல்லாமே உள்ள சிறு வீட்டைச் சீக்கிரம் போய்ச் சேர்ந்துவிடலாமென்று நினைத்தாள்.

“வீட்டுக்குப் போனதும் உங்களுக்கு தேத் தண்ணி போட்டுத்தாரன்”- ரெங்கம்மா சொன்னாள்.

யோகராஜ் அவளது முகத்தை அன்புடன் பார்த்தான். அதைக் கண்ட ரெங்கம்மா வாய்விட்டுச் சிரிக்கத் தொடங்கினாள்.

செஞ்சிலுவை அடையாளமிட்ட ஜீப் வண்டியொன்றில் வந்த பெண்ணொருவரும் இரு ஆண்களும் கூடாரத்திற்குள் சென்று ரெங்கம்மாவை வெளியே அழைப்பதை கமலா எந்த உணர்வுமற்றவளாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“டேய் நீ கையப் ஏன்டா பிடிக்கிறா... போக்கிரி”

“இல்ல இல்ல அம்மாவைக் கூட்டிட்டுப் போக வந்த நாங்கள்” நலனுதவிச் சேவகன் மென்மையான குரலில் பதிலிறுத்தான்.

“நாங்க. எங்கட வீட்டுக்கல்லவா போறம்”

“ஓம் ஓம்... உங்கள உங்க வீட்டுக்குத்தான் கூட்டிட்டுப் போறம்” பெண்மணி சொன்னாள்.

ஜீப் வண்டி திரும்பிப் போவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கமலா, கூடாரத்திற்குள் சென்றாள். சிறுமியும் ரெங்கம்மாவும் இருந்த பாய்துண்டுகளைச் சுருட்டிய அவள் அதனையொரு மூலைக்கு எறிந்தாள். பின்னர் தனது பாயின்மீது சாய்ந்தாள். எல்லாம் மறந்திருப்பதற்கான மிகச் சிறந்தவழி தூங்குவதென்பதை நினைத்துப் பார்த்த அவள் கண்கள் இரண்டையும் இறுகமுடிக்கொண்டாள்.

புலம்பல்

ஆறு வருடங்களுக்கு முன்பு காலஞ்சென்ற தனது மனைவியின் மிக நெருங்கிய தோழியான ரத்னாவதி ஆசிரியையின் மரணச் சடங்கிற்கு சென்று திரும்பிய சிரியாரத்ன, வீட்டுக்குள் செல்லாமல் முன்னால் நின்ற வேப்ப மரத்தடி வாங்கில் அமர்ந்து கொண்டார். முப்பது வருடங்களுக்கு முன்பு தானும் போடிஹாமினேயும் சேர்ந்து கட்டியெழுப்பிய வீட்டின் முன்பக்கம் மூத்தமகனால் உடைக்கப்பட்டு புதுவடிவம் பெற்றிருப்பது அவருக்குத் தெரிந்தது. பலாக் குற்றியினால் செய்யப்பட்ட தூண்களின் மீது அமைக்கப்பட்டிருந்த கூரை இப்போதில்லை. அதன் கீழ் இடவசதியோடிருந்த பகுதி உடைக்கப்பட்டு அமைக்கப்பட்ட விறாந்தை சிவப்பு மெழுகினால் பளபளத்தது. தான் சாய்திருக்கப் பழகியிருந்த சாய்கதிரையும் வெற்றிலைச் செப்பு வைக்கும் சிறுமேசையும் சுவரில் கொழுவி யிருந்த மான்கொம்பும் மருமகளினால் விறகு மடுவத்திற்கு அனுப்பப்பட்டு புதுப்பாணியில் சொகுசுக் கதிரைத் தொகுதியொன்று அங்கு போடப்பட்டிருந்தது. சுதுஹாமினே இருந்திருந்தால் எந்தவகையிலும் அந்த சாய்கதிரையை அகற்ற அனுமதித்திருக்க மாட்டாளென அவர் எண்ணினார். அந்த மரத்தை இருப்பிடமாக அமைத்துக் கொண்டிருந்த கொக்குக் கூட்டம் மாலையாவதைத் தொடர்ந்து சத்தமிட்டபடி மரத்தை நாடி வந்தபோது சிரியாரத்ன மேலே பார்த்தார். சிலுசிலுத்து அசையும் வேப்ப மரக்கிளைகளுக்கடாகப் சருகுத் துண்டுகளால் அமைக்கப்பட்ட கூடுகளும், அங்கு கூடும் கொக்குகளும் அவருக்குத் தெரிந்தன. கீழேயுள்ள கிளையொன்றில் நின்ற கொண்டைக் குருவிகள்

கீச்சிட்டபடி தமது அலகுகளால் சிறகுகளைத் துடைத்துக் கொண்டன. அணிலொன்று “டிங்டாங்” என்றபடி அங்குமிங்கும் பாய்ந்தோடுவது தனது கிளையைத் தேடித்தானோவென்று அவர் நினைத்தார். இந்தக் காட்சிகளால் உந்தப்பட்ட சிரியாரத்னவுக்கு, சுதுஹாமினேயுடன் ஊர்ப் பாடசாலைக்கு மாற்றமெடுத்துக் கொண்டு வந்து வீடொன்றை அமைத்துக் கொள்ள இந்த இடத்தை சாத்தியமாக்கிய விதம் ஞாபகம் வந்தது.

“பாருங்க வேம்பு மரமொன்றும் இருக்கே”

“வேம்பு அல்ல, காணியொன்றென்றால் அதில் ஏதாவது மரங்கள் இருக்காவிட்டால் அழகாக இருக்காதம்மா.....”

“அதென்றால் உண்மதான். நாங்கள் வீட்டைக் கட்டி இந்த மரத்தடியில் இருக்கையொன்று செய்து கொள்வோம்”

“அதென்னத்துக்கு?”

“ஏன் எங்களுக்கு ஓய்வு கிடைக்கும்போது சும்மா உட்கார்ந்திருக்க”

“உங்களுக்கும் நல்ல யோசனைகள் வருமென்ன” என்று சொன்ன சிரியாரத்ன, வீட்டுக்குக் குடிவந்த அன்றைய தினமே எஞ்சியிருந்த பறாளை, பலகைகளைக் கொண்டு வேப்பமரத்தடியில் இருக்கை அமைத்துக் கொண்டார். அதன் பின்னர் ஆண்டுதோம் அது புதுப்பிக்கப்பட்டது. இந்த நிகழ்வுகளை நினைவூட்டிய சிரியாரத்ன மீண்டும் மரத்தைத் திரும்பிப் பார்த்தார்.

“இப்போது மூன்று பேரால் கட்டியணைக்க முடியாதளவுக்கு மரம் பருத்து விட்டது” என்று தனக்கே சொல்லிக் கொண்டார். பயணம் போய்வந்ததும் வழக்கம் போல் மரத்தடி வாங்கில் நீண்டநேரம் அமர்ந்திருந்த சிரியாரத்ன எழுந்து, வேப்பிலையொன்றை பிடுங்கி வாயில் போட்டுக்கொண்டு, தளம் மினுக்கப்பட்ட விநாயகைக் கூடாக தனதறைக்குச் சென்றார்.

“ரத்னாவதி நோனாவின் மரணச் சடங்கிற்கு போய்வந்த பின்பு மாமா ரொம்பவும் மாறிப்போய்விட்டார்”

“ஏதாவது சுகவீனமோ தெரியல்ல” உதயரத்ன விசாரித்தான்.

“பார்த்த பார்வைக்கு அப்படி அவருக்கு ஒன்றுமில்லை. ஆனா இப்போ பெரும்பாலும் அறைக்குள்ளேயே அடைப்பட்டுக் கிடக்கிறார் பாருங்க..... சிலநேரம் மரத்தடி வாங்கில் அமர்ந்து யோசித்துக் கொண்டிருப்பார்.....”

“அம்மா இல்லாமல் போனபிறகு அப்பா அவ்வப்போது ரத்னாவலி ரீச்சர் வீட்டுக்கு மட்டுமே போவார். அவ புருஷனோட கதைத்துக் கொண்டிருப்பார். ரத்னாவதி நோனா அப்பாவை நன்றாக உபசரித்தா... அங்கு போனால் ஒருநாளும் சாப்பிடக் கொடுக்காமல் விடமாட்டா...” என்று சொன்ன உதயரத்ன அப்பாவுக்கு ஏதாவது பெரியநோய் என்று மீண்டும் நினைத்தான்.

“நானை அப்பாவை டாக்டருக்கு காட்டுவம் கீதா.... தற்செயலாக ஏதாவது நடந்துவிட்டால்.... இந்தக் காணிபூமிய இன்னும் ஒரு ஒழுங்குக்குக் கொண்டுவரவுமில்லை.”

“அதென்னா உண்மதான்... தங்கச்சிக்கும் தம்பிமாருக்கும் கொடுக்கிறதொன்றைக் கொடுத்து, எஞ்சியதை நம்ம பிள்ளைங்க இருவருக்கும் எழுதிவிட்டால் நல்லது....”

“தம்பி தங்கச்சிமாருக்கு இது சம்பந்தமா ஒன்றும் சொல்லியனுப்ப வேணாம்... நான் சொல்லும் வரையில்....”

“ஐயோ நான் எதற்கு அதச்சொல்லப் போகணும்”

அடுத்தநாள் கடும்கெஞ்சதலைத் தொடர்ந்து சிரியரத்னவை தனியார் மருத்துவமனையொன்றுக்கு அழைத்துச் சென்றார்.

“பெரிதாக நோயொன்றுமில்லை. பிரஷர் கொஞ்சம்கூட. நான் தாறு மருந்து குடியுங்கோ. அதிகம் கவலைப்படவோ, யோசிக்கவோ வேணாம். என்ன தொழில் செய்தார்?” சிரியரத்னவை பரிசோதித்த டாக்டர் கேட்டார்.

“நான் நாற்பது வருஷமாக படிப்பித்தன். இப்ப பென்ஷன் எடுத்து இரண்டு வருடம்.... எனக்கு அப்படி ஒரு வருத்தமுமில்லை”

“அருமயான தொழில்தான் செய்திருக்கீங்க. எதற்கும் கொஞ்சம் கவனமாக இருப்பது நல்லது” டாக்டர் சொன்னார்.

அன்று வேலை விட்டுவந்த உதயரத்ன, சுகதுக்கத்தைப் பற்றிக் கீதாவிடம் விசாரித்தான்.

“மாமாவுக்கு பிறஷர் கொஞ்சம் கூட” என்றாள்

“உண்மயா? அப்படியென்றால் மருந்தைக் கொஞ்சம் நேரத்துக்கு கொடுக்கணும். பிரஷர் உள்ளவங்களுக்கு சீக்கிரமா பெரலைஸிஸ் ஏற்பட வாய்ப்பிருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டிருக்கன். தவறுதலாகவாவது அப்படியேதும் ஏற்பட்டால் பெரிய தொல்லையாயிடும்....”

“அப்பப்பா என்ன ஆற்றுக்கு குளிக்கக் கூட்டிட்டுப் போங்க.” சனிக்கிழமையன்று பாட்டனின் கதையைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த பேரன் சிரியரத்னவைப் பார்த்தபடி சொன்னான்.

“ஹ்.... ஆற்றுக்குப் போறது நல்லதுதான். ஆனால் அப்பா அதுக்கு விருப்பமில்லயே”

“ஏன் அப்படி?”

“பிள்ளையின் வகுப்பு சுணங்குமே”

“ஐயோ அப்பப்பா.... கிளாஸ். ஒவ்வொரு நாளும் கிளாஸ்... எனக்கு வேணாமென்று போயிருக்கு.” பிள்ளை கோபத்தோடு சொன்னான்.

பேரனின் தலையைத் தடவிய சிரியரத்ன அவனது முகத்தைப் பார்த்தார். அந்த முகத்தில் குழந்தைத் தனத்தைக் காணமுடிய வில்லை. நாளாந்தம் இருமணி நேரமாவது சுதந்திரமின்றி புத்தகங்க ளுக்குள் புதைந்திருப்பதால் சிறுவனின் முகம் விகாரமடைந்து போயுள்ளதாக அவர் நினைத்தார். என்னவென்று தெரியாத போட்டிக்குத் தயார்ப்படுத்தப்படும் குதிரையோல தனது பேரன் பாடங்களுக்குள் பலாத்காரமாகப் புதுத்தப்பட்டுள்ளமை அவரது கவலைக்குக் காரணமாகியது. அவர் மிகுந்த பாசத்தோடு பேரனின் தலையைத் தடவிக் கொடுத்தார்.

“அப்பா....”

“என்ன பெரியவன்?”

“தம்பிமார் இரண்டு பேரும் காரியாலயத்தில் என்னோடு கதைத்தாங்கள்”

“ம்.... என்னவாம்?”

“இல்ல இனி உங்கட உடல் நிலமயப் பற்றியும் கேட்டாங்க. மற்றது இந்த காணிபூமியைப் பற்றியும் ஞாபகப்படுத்தினாங்க.”

“காணிபூமி பற்றி....”

“ஓம்.... இதயம் ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டுவந்தால் நல்லதுதானே”

“இனி நீ என்ன சொன்னாய்?”

“அப்பாவுக்கு சொல்வதாகச் சொன்னன். வேறென்னதான் சொல்ல... எனக்கென்றால் இப்படி அவசரமொன்றுமில்ல.”

“தங்கச்சி கதைத்தாளா?”

“இல்ல. தம்பிமார் தங்கச்சியோட கதைத்த பின்புதான் எனக்கெடுத்திருக்கிறாங்களென்று நினைக்கிறன்”

“எழுதுவதென்றால் இனி சின்னவனுக்குத்தான் இந்த வீட்ட எழுதணும்”

“அதெப்படி செய்ய முடியும் அப்பா? நான் இப்போதே நிறயப் பணத்த வீட்டுக்காகச் செலவழித்திருக்கிறேன். கீதாவும் அவங்க வீட்டால் கொண்டுவந்த பணத்தயும் எனக்குத் தந்தான்”

“அப்படியென்றா என்ன செய்றதென்று எனக்கு விளங்கல்ல.... நீங்களெல்லாம் கதைத்த பிறகு வந்து சொல்லுங்க.”

“இல்ல அப்பா.... தங்கச்சிக்கும் தம்பிமாருக்கும் அந்த றப்பர் காணிய மூன்றாகப் பிரித்துக் கொடுப்பம். அப்பா விருப்பமென்றா வயலயும் இந்த வீட்டயும் எனது பிள்ளைகள் இருவருக்கும்

எழுதுங்க.... எனக்கென்றால் இந்தக் காணியூமி பற்றி அவ்வளவு ஆசையில்ல.”

“நப்பர் காணிய மூன்று பேருக்கும் எழுதலாம். ஆனா மூத்த மகனுக்கு பெரிய பங்கென்பதால் உங்களுக்கிடயில சண்டை சச்சரவு வருமே....”

“என்னத்துக்கு சண்ட பிடிக்கணும்.... அப்பா அம்மா இருவரையும் கவனித்தவன் நான். அப்பாவப் பார்ப்பதற்காவது ஒருவராவது மாதம் ஒருதடவயாவது வாராங்களா?”

“இருந்தாலும் அவங்க மூணு பேரும் என்னைப் பார்த்துக்கொள்ளச் சொல்லிக் காசனுப்புறாங்களல்லவா? அடிக்கடி வந்துபோக நேரமில்லாமலிருக்கும்.”

“இருந்திருந்து அனுப்புறாங்க தான்.... அப்படி அனுப்புறதால் என்னதான் செய்யமுடியும்?”

“இல்ல.... அவங்களால் முடிந்தத அனுப்பலாம்... ம்.... எனக்கும் பென்ஷன் கிடைக்குதுதானே.”

“ம்.... அப்பாவின் பென்ஷன் பிள்ளயின் கிளாஸ் பீஸ் கட்டவே காணாது.... பரவாயில்ல. அப்பா விரும்புற முறையில் இதச்செய்து போட்டிங்களென்றால் நல்லது” என்ற உதயாரத்ன கோபத்தோடு வெளியே சென்றது சிரியாரத்னவுக்கு விளங்கியது.

ஆழமாக யோசித்ததன் பின்னர் சிரியாரத்ன தனது இளைய புதல்வர்கள் இருவருக்கும் மகளுக்கும் மூன்று கடிதங்கள் எழுதியனுப்பினார். மகளும் நடு இளையவனும் சுமார் ஒரு வாரத்தில் எழுதிய பதிலில் ‘தாங்கள் இப்பொழுது நல்ல நிலையில் வாழ்வதாகவும், வீடு காணிக்காகப் பிரச்சினைப்படாது அப்பா தருவதொன்றைப் பெற்றுக் கொள்வதாகத் தெரிவித்திருந்தனர். இரண்டாம் தடவையாக சின்ன மகனுக்கெழுதிய கடிதத்திற்கு மூன்று வாரத்தின் பின்னர், தந்தைக்கு மதிப்பளிக்குமுகமாக மட்டுமே இப்பதிலை எழுதுவதாகத் தெரிவித்திருந்தான். அச்சிறு கடிதத்தில் ‘தனக்கு காணியூமி பற்றி எந்த ஆசையும் இல்லையென்றும், இருக்க இடமில்லாதவர்களுக்கே நிலபுலன் கிடைக்கவேண்டுமென்றும்.

பொதுச் சொத்துடைமைச் சமுதாயமொன்றையே தான் மிகவும் விரும்புவதாகவும், அப்படிப்பட்ட சமுதாயமொன்றை இந்த நாட்டில் உருவாக்குவதே தனது ஒரே எதிர்பார்ப்பென்றும்' அதில் குறிப்பிட்டிருந்தான். 'இவற்றை விளங்கிக் கொள்ளத்தக்க கல்வியைத் தந்த அம்மா, அப்பா மீது மிகுந்த மதிப்பு வைத்துள்ளதாகவும், அப்பாவுக்கு விருப்பமானவர்களுக்குச் சொத்துக்களை வழங்க முடியுமென்றும்' குறிப்பிட்டிருந்தான். அதேபோன்று தான் எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் மூத்த அண்ணனுடன் நிலபுலன் தொடர்பாகக் கதைக்கவில்லை என்றும் எழுதியிருந்தான்.

சின்னத்தம்பியின் கடிதம் கிடைத்து இரண்டே வாரத்தில் சிரியார்தன தனது நிலபுலன்களை பிள்ளைகளின் பெயர்களுக்குப் பதிவு செய்தார். சின்னவன் ஆட்சேபித்திருந்த போதிலும், அவனது பெயருக்கும் அரை ஏக்கர் இறப்பர் தோட்டம் எழுதிவிட்டு நொத்தாரிஸ் கந்தோரிலிருந்து வெளியே வந்த சிரியார்தன தானொரு சுதந்திர புருஷரென்று நினைத்தார். இருந்தாலும் மூத்தமகனும் மருமகளும் அவ்வப்போது சொத்துக்களை எழுதித்தர வேண்டுமென்ற தொல்லையும், சின்னவன் காணி பூமியை எழுதித் தரவேண்டுமென்று கேட்டதாகப் பெரியவன் சொன்ன பொய்யும் அவரைச் சற்றே குழப்பி வேதனை அளித்தது.

மீண்டும் இரத்தச் சற்றோட்டம் அதிகரித்ததினால் மருத்துவ மனைக்குச் சென்றுவந்த சிரியார்தன ஒருநாள் வேப்பமரத்தடியில் அமர்ந்திருந்தார். வீட்டுக்குச் சற்றுத் தொலைவாக வீதியில் வாகனமொன்று நிறுத்தும் சத்தம் அவருக்குக் கேட்டது. சற்று நேரத்தில் இன்னொருவனோடு வந்த மூத்தமகன் வேப்ப மரத்திற்கு முன்னால் நின்றான். வந்த புதுமுகம் வேப்பமரத்தை நன்றாகவே அவதானித்தார். மிகுந்த திருப்தியோடு கண்கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்த புதுமுகம் மூத்தமகனோடு வீட்டினுள்ளே சென்று சற்று நேரத்தின் பின் வெளிப்பட்டு வந்த வாகனத்திலேயே செல்வது தெரிந்தது.

“நேற்றுப் பின்னேரம் யாரோ வந்தாங்களே....?”

“தெரியல்ல மாமா.... ரத்னாவிடம் தான் கேக்கணும்” கீதா எனையோ மறைக்க முயற்சித்தபடி சொன்னாள்.

“ஹூம்..” என்ற சிரியாரத்ன வெளியே வந்து வேப்பமரத்தைப் பார்த்தார். பெரிய மரத்திலிருந்து இலைகள் உதிர்வது அவருக்குத் தெரிந்தது. இலை செறிந்த மரத்தின் இடையிடையே மரச் சிதறல்களால் அமைக்கப்பட்டிருந்த கொக்குக் கூடுகளைக் கண்டார். சில கூடுகளிலிருந்து குஞ்சுகள் இரை கேட்டுச் சத்தமிடுவது போல் அவருக்கு விளங்கியது. அதற்குப் பதில் சொல்வது போல் தமது சொண்டுகளில் எதையோ சுமந்து வந்த கொக்குகள் அவற்றைக் குஞ்சுகளின் வாயில் திணிப்பதை பார்த்துக் கொண்டிருந்த சிரியாரத்னாவின் மனம் அன்பினால் நிறைந்து ததும்பியது.

“விலங்குகளென்றாலும் அவையும் அம்மா அப்பாதானே” அவர் தனக்கே சொல்லிக் கொண்டார். வேப்பமரத்தின் சுற்றாடலைப் பார்த்த அவர் கண்களுக்கு, தன்னால் நடப்பட்ட வாழைப்பற்றை, ரம்புட்டான், பூக்கன்றுகள் எல்லாம் கண்களில் பட்டன. மரம்செடி கொடிகளால் நிறைந்துபோயுள்ள சுற்றாடலை நெடுநேரம் பார்த்து ரசித்த சிரியாரத்ன தனதறைக்குச் சென்று கட்டிலில் சாய்ந்தார். சற்று நேரத்தில் பெருமழை பொழிவது கேட்டது.

“மழையும் இப்போ அகாலவேளையிலதான் பெய்யிது” முணுமுணுத்தபடி சிரியாரத்ன நித்திரையில் ஆழ்ந்தார்.

அடுத்தநாள் விடிகாலையில் புதிய குரல்கள் பல கேட்டுக் கண்விழித்த சிரியாரத்ன கட்டிலிலிருந்து எழுந்து முற்றத்துக்கு வந்தார். கம்பி, வாள், கோடரிகளோடு நின்று மனிதர் பலருடன் மூத்தமகன் கதைத்துக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. வந்திருந்தவர்களில் ஒருவன் மூத்தமகனிடம் ஏதோ சொல்வதைத் தொடர்ந்து தன்னை நோக்கி மகன் வருவதைக் கண்டு சிரியாரத்ன விராந்தைக்கு வந்து கதிரையொன்றில் அமர்ந்து கொண்டார்.

“அப்பா”

“என்ன.... ம் யார் வந்திருக்காங்க.... இன்னக்கி தொழிலுக்கு போகவில்லையா?”

“இன்றைக்கு லீவு போட்டன். வேலைக்கு ஆக்கள வரச் சொன்னன்”

“வேல.... என்ன வேல....”

“இல்ல அப்பா.. அந்த மரம் சாகப் போகுது... அதனால் அதன வெட்டிவிட்டு அந்த இடத்தில் இரண்டு கடைக் காம்ப்ரா கட்டவேணும். அதுக்குத்தான் ஆக்கள வரச்சொன்னன்”

“எந்த மரத்த வெட்டப் போறது?”

“அந்த பழய வேப்பரம்”

“என்ன.... உனக்குப் பைத்தியமா?”

“என்னப்பா.... அது இருந்து ஏதாவது பயனிருக்கா? வெட்டி விற்றால் முப்பதினாயிரம் காசு கிடைக்கலாம்”

“இல்லயில்ல.... அந்த முப்பதினாயிரத்தால எனக்கு வேலயில்ல. அந்த மரத்த நானும் உனது அம்மாவும் எவ்வளவு அன்போடு பராமரித்தோம். அப்படி வளர்த்த மரம் எங்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் நிழல் தந்தது. அந்த மரத்த வெட்ட வேண்டாம்”

“அப்படிச் சொல்லி சரிவராது அப்பா.... அவங்க வந்து நிற்கிறாங்களே....”

“அவங்கள திரும்பிப் போகச்சொல்லு....”

“எப்படிப் போகச் சொல்வது? நான் மரத்துக்கு காசும் எடுத்திட்டன்”

“அப்படியென்றா அந்தக் காசத் திருப்பிக் கொடுத்தனுப்பு.”

“அப்பா....”

என்றுமில்லாதபடி உயர்தொனியில் மூத்தமகன் சொன்ன வார்த்தை வேகத்தால் திடுக்குற்ற சிரியார்தன் மகனின் முகத்தைப் பார்த்தார்.

“அப்பா.... நீங்க மரம் வளர்த்திருப்பீங்க.... பாதுகாத்திருப்பீங்க... இருந்தாலும் இப்போ எங்களுக்கு எழுதித் தந்திட்டீங்களே. இனி எங்களுக்கு வேண்டிய முறையில்தான் வேல செய்யணும்.... திரும்ப என்னத்துக்கு கையடிக்கிறீங்க?.... அப்பா நீங்க என்ன சொன்னாலும்

இன்னக்கி நான் இந்த மரத்த வெட்டுறன்” என்ற உதயரத்ன வேகமாக முற்றத்திற்குச் சென்றான்.

ஒருநாளும் தனது முகத்தைப் பார்த்துக் கதைக்காத மூத்தமகலின் உத்வேகமான நடவடிக்கையால் அந்தும் குந்துமாகிய சிரியாரத்ன அருகிலிருந்த கதிரையில் அமர்ந்து தலையில் கைவைத்துக் கொண்டார்.

சற்று நேரத்தில் எழுந்த கோடரிச் சத்தத்தை சகிக்க முடியாத சிரியாரத்ன தனது அறைக்குச் சென்று கதவை மூடிக் கட்டிலில் சாய்ந்தார். அதன் பின்னர் தனக்குப் பயமுட்டும் கோடரி வீச்சொலியிலிருந்து விடுபட கண்களை இறுக்கி மூடிக்கொண்டார். இருந்தும் மரத்தில் அடைந்திருந்த கொக்குக் கூட்டத்தின் கத்தலினால் அவரது முயற்சி தோல்வியைத் தழுவினது. மெல்ல எழுந்து யன்னலருகே சென்ற சிரியாரத்ன கோடரி வீச்சின் சத்தத்தினாலும், மரத்தின் குலங்கலாலும் பயந்துபோய் தங்களை குஞ்சுகளோடு கூடுகளுக்கருகே பறந்து அடுத்த மரங்களை நாடியும் கீச்சிடம் கொக்குக் கூட்டத்தையும் கண்டார். சற்று நேரம் அப்படியே பார்த்துக் கொண்டிருந்த போது காகங்களும் மரத்தைச் சுற்றிச் சிறகடிப்பது தெரிந்தது.

குஞ்சுகளைக் கொத்தக் காகங்களும் இப்போதே வருகின்றன.

இப்படிச் சிந்தித்த அவர் மீண்டும் கட்டிலில் விழுந்தார்.

சிலமணி நேரமாகக் காதுகளைத் துளைக்கும் கோடரிச் சத்தம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. இறுதியாக அந்த சத்தத்தை அழுத்திக் கொண்டு கரும்புயல் கடந்து செல்வதுபோல் பெரும் சத்தம் கேட்டது. கூடவே கிளைகள் முறிந்து நசுங்கும் ஒலி எழுப்பிக் கொண்டு குற்றியிரான மரம் சரிந்து விழுந்தது. மரம் சரிந்து விழும்போது எழுந்த சத்தம் மரண ஓலமாகவே அவருக்குக் கேட்டது. தன்னை அறியாமலேயே கட்டிலிலிருந்து எழுந்த சிரியாரத்ன வெளிப்பாயும் எண்ணத்தோடு விறாந்தைக் கதவருகே வந்தார். நீண்டகாலமாக மாலைவேளையில் மறைந்து செல்லும் சூரியக்கதிர்களின் வீச்சை மறைத்துக் கொண்டிருந்த வேப்பமரம் இல்லாததால் சூரியக்கதிர்கள் நேரடியாகவே கண்களைத் தாக்கின. வலக்கையால் கண்களை மறைத்துக் கொண்ட சிரியாரத்ன சரிந்து விழுந்துள்ள மரத்தைப்

பார்த்தார். காலை முதல் மரம் வெட்டிக் களைத்துப் போன பலர் மரக்குற்றியின் மீது அமர்ந்திருப்பதோடு, அவர்களின் தொல்லையிலிருந்து தப்பிய காங்கள் கொக்கு முட்டைகளையும், சத்தமிடும் குஞ்சுகளையும் அலகினால் கவ்விக் கொண்டு பறப்பது அவருக்குத் தெரிந்தது. தான் வளர்த்த பழமரங்களும் பூச்செடிகளும் மரக்குற்றியில் மூடுண்டு சிதைந்து போயுள்ளதைக் கண்டு மீண்டும் தனதறைக்குச் சென்று கட்டிலில் விழுந்தார்.

இரவு எட்டுமணியளவில் சிரியாரத்னவின் அறை மின்விளக்கை ஏற்றிய கீதா, “கொஞ்சம் சாப்பிட்டிட்டுத் தூங்கினால் நல்லதுதானே மாமா...” என்றாள்.

“வேண்டாம். என்னால் சாப்பிட முடியாது.... நீங்கள் சாப்பிட்டிட்டுத் தூங்குங்க.”

“ஏன் உடம்புக்கு வருத்தமா?”

“இல்லை. எனக்கு ஒரு நோயுமில்லை. தலை கொஞ்சம் வலிப்பது போலிருக்கு.”

“இருங்கோ, நான் பெனடோல் இரண்டு கொண்டு வாரன்” என்ற கீதா இரண்டு பெனடோலுடன் தண்ணீர்க் கோப்பையையும் கொண்டு வந்தாள். பெனடோல் இரண்டையும் விழுங்கும் சிரியாரத்னவின் முகத்தைப் பார்த்த அவளுக்கு அவரது கண்கள் வீங்கியிருப்பது போலவும், அதில் கண்ணீர் படிந்திருப்பதும் தெரிந்தது.

“மாமாவின் கண்கள் கொஞ்சம் வீங்கியது போல...”

“எனக்கு இந்த தலவலிப்பதால் தான்போலும்” என்ற சிரியாரத்ன தனது முகத்தை மறைத்துக் கொள்வதற்காக மறுபக்கம் திரும்பினார்.

“உதயரத்ன ஐயோ ஓடி வாருங்கோ” அடுத்தநாள் காலை சிரியாரத்னவுக்கு தேநீர் கொண்டுவந்த கீதா கத்தினாள்.

“ஏன் ஏன் என்ன நடந்தது?” உடுத்தியிருந்த சாரத்தை முடிச்சிட்டபடி உதயரத்ன ஓடிவந்தான்.

“மாமாவுக்கு என்னவோ நடந்திருக்கு”

உதயரத்னவைப் பார்த்து அவர் ஏதோ சொல்ல முனைந்த போதிலும், வாயிலிருந்து எந்த வார்த்தையும் வெளிப்படவில்லை. வலக்கையை உயர்த்த முற்பட்டபோதும், ஏதோ மாற்றுத்தன்மை இருப்பது போல் தெரிந்தது.

“ஏன் மாமாவின் கண்ணுக்கு ஏதோ நடந்திருக்கென்ன?” கீதா கேட்டாள்.

“ஓம் நாம் அவசரமாக அப்பாவை வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு போவம்” என்றபடி உதயரத்ன வாகனமொன்றை ஏற்பாடு பண்ண நகரத்திற்குச் செல்லும் எண்ணத்தோடு முற்றத்திற்கிறங்கினாள்.

மற்றைய நாட்களில் வீதிக்குச் செல்லும் ஒற்றையடிப் பாதைக்குக் குறுக்கே விழுந்து கிடந்த வேப்பமரம் அவன் கண்களில் முட்டியது. கொஞ்ச நேரம் அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அவன் மரத்திற்கு மேலாகப் பாய்ந்து பெரும் வீதிக்குச் சென்றான்.

கீதாவும் உதயரத்னவும் அழைத்து வந்த சிரியாரத்னவை டாக்டர் நீண்ட நேரமாகப் பரிசோதித்தார். இடையிடின்றிக் கண்ணீர் வழியும் சற்றே விரிந்த நிலையில் காணப்பட்டதோடு, ஒருபக்க வாயிலிருந்து உமிழ்நீரும் வழிந்ததைப் பரிசீலித்த டாக்டர் சிரியாரத்னவின் குருதியோட்டத்தையும் நன்கு அவதானித்தார்.

“கொஞ்சம் வருத்தம். வோர்டில் நிறுத்த வேண்டிவரும்” சோதனைகளைத் தொடர்ந்து டாக்டர் கூறினார்.

“டாக்டர்” என்றபடி உதயரத்ன டாக்டரின் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

“ஓம்.... பெலைஸிஸ் ஏற்பட்டிருக்கு.... ஏதாவது பெரும் அதிர்ச்சி என்று நினைக்கிறன்.”

இருவரும் சேர்ந்தே தவறு செய்துவிட்ட வெளிப்பாட்டோடு கீதா உதயரத்னாவின் முகத்தை அவதானித்தாள். ஆனால் அந்த முகத்திலே பச்சாதபத்திற்குப் பதிலாக இன்னொரு தொல்லை என்ற உணர்வே மேம்பட்டு நிற்பதாக அவள் நினைத்தாள்.

எருமை மாடு

முற்றத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்த சாய்கதிரையின் கைப்பிடியில் ஒரு காலை நீட்டிவைத்து, வலக்கையால் குழாய்ச் சுருட்டை எடுத்து உறிஞ்சிய செம்ஸன் ஓபாத, ஏதோ யோசனையில் ஆழ்ந்து போனார். இடையிடையே அவரது கண்கள், வீட்டுத் தோட்ட எல்லையிலுள்ள வயல் வெளிக்கப்பால் அடர்ந்து தெரியும் காட்டின் மீது குவிந்தன.

“புறையலொன்று.” தனக்கு மட்டுமே கேட்கக் கூடியதாக அவரது நா மெல்லச் சொல்லிக் கொண்டது. அப்போது அவர் கண்களை மூடியபடி எதையோ ரூபகமூட்ட எடுத்த பிரயத்தனம் மெல்லிய புன்னகையோடுதான் முற்றுப் பெற்றது. சிலவேளை அவரது கவனம் வீட்டை நோக்கிவரும், அவரது ஃபோட் காரின் சத்தத்தால் கலையும்.

மேட்டுப் பாதைவழியே களைத்துப்போய் சப்தித்துக் கொண்டு முற்றத்துக்கு வந்த காரிலிருந்து மெடிட்டாவும் தனபாலவும் இறங்குவதைக் கண்டதும் வழக்கம் போல் அவர் தன்னைச் சதாசரித்துக் கொண்டார். அருகே வந்த தனபால, திறந்த பேக்கிலிருந்து கோவையொன்றை வெளியெடுத்து அதிலுள்ளவற்றைச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

“ஹட்டன் நெஷனல் வங்கியில் பத்தொன்பது லட்சமும், மக்கள் வங்கியில் பதினொரு லட்சமும் இருக்கு 1.2... எல்லே கடை மூன்றுக்கும் உறுதியெழுதிப் பதிவுக்குப் போட்டிருப்பதாக சமண்திரன் ஐயா சொன்னார். அவருக்கு முன்னூறு ரூபா கொடுத்தன்...

வரிப்பணம் நாற்றைம்பது ரூபா கச்சேரியில் கட்டினன்.... இந்த மாதம் தோமஸ் முதலாளி இரண்டு லொறிக்கும் கூலி கட்டியிருக்கல்ல.... அடுத்த மாதம் எல்லாம் சேர்த்துக் கட்டுவதாகச் சொன்னார்” இவ்வாறு விபரித்துக் கொண்டு சென்றான்.

“அந்த தேயிலத் தோட்டத்து லயன்அறைக் கூரைத் தகடெல்லாம் இற்றுப் போயிருக்கு. அத அவசரமாகச் செய்து கொடுக்கணும். பிரின்ஸியின் விடுதிக் கட்டணமும் அனுப்பணும்” பழக்க தோஷத்தில் மெடில்டாவும் ஏதேதோ சொன்னாள்.

வாரத்தில் இரு தடவை நகரத்திற்குச் சென்று, வியாபார நடவடிக்கைகளை மேற்பார்வை செய்யுமாறு தனது மனைவிக்கும் மூத்தபிள்ளை தனபாலவுக்கும் பொறுப்பளித்திருந்தார் செம்ஸன். வெற்றிகரமாக லாபமீட்டும் வியாபாரியான அவர், அதற்காகப் பல்வேறு உத்திகளைக் கையாண்டபோதும், அவரது முதன்மையான வியாபாரம் நிலபுலன் வாங்குவதுதான். அதுவே செல்வத்தின் ஊற்றுக் கண்ணென்று அவர் கருதினார்.

“நாளை காலமே எல்லார்வீக்கு போகணும் தனபால....” ஒரு நாளிரவு நித்திரைக்குப் போகுமுன் செம்ஸன் தன் மகனுக்குச் சொன்னார்.

“டட...?”

“அந்த வயலுக்கு அப்புறமாகவுள்ள காணிய வாங்க முடியுமாவென்று பார்த்தால் நல்லது”

“அந்த அடர்ந்த காட்டயா?”

“ஓம் நான் அதுபற்றிக் கொஞ்சம் தேடிப் பார்த்தன்.... தென்னம் பிள்ளை கொஞ்சம் வைக்க முடியுமென்றால் தங்கம் விளைந்த மாதிரிதான்... இரண்டு ஏக்கர் அளவு வயல் செய்யப் பொருத்தமான இடமுமிருக்கு..... கொஞ்சம் மேல்பக்கமாக கைவிடப்பட்ட குளமொன்று கூட இருக்கு..... ம்.....”

“ஆனா ஒன்று டட... பாம்புக் குகை... அதவிட எருமைகள் நிறைய இருக்காமே”

“என்ன? எருமமாடுகளா?”

“ஓம்.... முன்பு இந்தப் பக்கம் வயல்வேலையில் ஈடுபடுத்தின மாடுகள் இப்போ அங்கதான் விட்டிருக்காங்களாம்.... வயல் வேலையும் ரொம்பக் குறைவுதானே..... அதனால் அவையெல்லாம் முரட்டுத்தனமாகி....”

“பரவால்ல நாள காலமே டிரைவருக்கு வரச் சொல்லும்” என்றவாறு சாப்பாட்டு மேசையிலிருந்து எழுந்த செம்ஸன் பின்பக்கமாகச் சென்றார்.

“எல்லார்ஸீயில் இருக்கிற அதபத்து ரொம்பப் பொல்லாதவன்”

“ஏன் செம்ஸன்.... ஒரு உதவியும் செய்யவில்லையா?”- மெடிட்டா கேட்டாள்.

“இருந்தும் இருபத்தையாயிரம் கொடுக்க நேர்ந்திட்டது” என்ற செம்ஸன் “தனபால்” என்று தனது மகனை அழைத்தார்.

“கண்டி சொலமனிடம் டோஸரக் கொண்டு வந்தால் எங்களுக்கு அந்தக் காட்டை வெட்டித் துப்பரவு பண்ண முடியும். அதுக்கு முதல் தேயலத் தொழிற்சாலைப் பிளாணை டீஎஸ்ஸுக்கு ஏதாவது பார்த்துக் கொடுக்கச் சொல்லி ரேமன்டிடமும் சொன்னால் நல்லது.... அப்புறம் ஒரு பிரச்சினையும் வராது”

“டீ அதுப்பற்றியும் யோசித்தீங்களா?”

“ம்.... அப்படியில்லாமல் பணம் சம்பாதிக்க முடியாது. தேவயான சந்தர்ப்பத்தில் பணத்த விசி, முடிந்த வேளையில் பணம் சம்பாதிக்கத் தெரிந்திருக்கணும்”

செம்ஸன் கொழும்பு போய்வந்து சில நாட்களின் பின்னர் டோஸர் சத்தம் காடெங்கும் ஒலிக்கத் தொடங்கியது. காலைமுதல் மாலைவரை அந்த எதிரொலிபுத்தான். சுத்திகரிக்கப்படும் ஒவ்வொரு இரண்டு ஏக்கருக்கு ஒவ்வொன்றாக..... மரக்குற்றியூன்றி சிறு தகரக் கொட்டில்கள் ஏழு அமைக்கப்பட்டு.... தனது தோட்டத்தில் வேலை

செய்யும் சில தொழிலாளர்கள் குடும்பங்களை அங்கு குடியமர்த்து வதற்கான ஏற்பாட்டை செம்ஸன் மேற்கொண்டார்.

“என்ன அவர்கள் இங்குகொண்டு வாரீங்களா செம்ஸன்?”

“ஓமோம்.... தற்செயலா ஏதாவது பிரச்சினையேற்பட்டால், இடத்துக்கு தடையுத்தரவு பிறப்பிக்கமாட்டாங்களென்று சொல்ல முடியுமா?”

“அப்படியென்றா யாராவது குடியிருந்தால் தடையுத்தரவு பிறப்பிக்க முடியாதா?”

“முடியும்... ஆனா வீட்டிலிருந்து வெளியேற்ற ஓடர் வேணுமே. அதாவது பிரச்சினைய சமாளித்துக் கொள்ள எங்களுக்கு கால அவகாசம் கிடைக்கும்” செம்ஸன் தீக்குச்சிய அடித்து தனது குழாய் சுருட்டைப் பற்றவைக்க முனைந்தார்.

காலையில் பெரும் சத்தத்துடன் காட்டுக்குள், புகுந்த டோஸரி னால் மரங்களில் குடியமர்ந்திருந்த பறவைகள் கூட்டம் கூட்டமாகச் சிறகடித்ததுடன் பன்றிகளும் இடையிடையே நின்ற மான்களும் காட்டின் நடுப்பகுதிக்கே பாய்ந்தோடின. சேற்றுக்குழிகளில் புரண்டபடியும் புல்தேடித் தின்று கொண்டிருந்த எருமைமாடுகள் குழம்பிப் போய் ஓரிடத்தில் ஒன்று சேர்ந்து பெரும் கொம்புடன் கூடிய காதுகளைக் கூர்மையாக்கி ஒலியெழுந்த பக்கமாகப் பார்த்திருந்தன. டோஸர் சத்தம் மென்மேலும் தொடரும்போது, எருமைக்கூட்டத்திலிருந்து வெளிப்பட்ட குறுகிய கொம்பும் மயிரடர்ந்த கழுத்தும் கொண்ட எருமை மாடொன்று தனது கூர்மையான கண், காதுகளை அப்பக்கமாகச் செலுத்தியது. சிறிது நேரம் அப்படியே நின்ற அந்த எருமை, அதன் பின்னர் திரும்பிக் காட்டுக்குள் சென்றபோது ஏனையவையும் அதன் பின்னால் சென்றன. சொற்ப தூரம் சென்ற தடித்துப் பருத்த அந்த எருமை மீண்டும் திரும்பி காடே அதிரும் வண்ணம் பெரும் சத்தமிட்டது. இருந்தும் அந்தச் சத்தத்தையும் அமுக்கிக் கொண்டிருந்த டோஸர் சத்தம் மாலைவரை எங்கும் எதிரொலித்தது.

காட்டினுள் புகுந்த எருமைக் கூட்டம் மாலையாகும் போது குழம்ப ஆரம்பித்தன. தாம் இரவைக் கழித்துப் பழகிய இடம்

அற்றுப் போனதுடன் புதிய இடம் பொருத்தமற்றதாகவும் காணப்பட்டது. பற்றைக்காடு கொண்ட திறந்த வதிவிடத்துக்குப் பதிலாக, நேரகாலத்துடன் இருள்கவியும் வாகை மரங்கள் நிறைந்த காட்டுப் பகுதியில் தாம் கைவிடப்பட்டுள்ள உணர்வே அவற்றுக்கு மேலிட்டது. இரவு வேளையில் கூட தாகத்தைத் தணித்துக்கொள்ளும் குளமும் ஆழ்ந்து அனுபவிக்கும் சேற்றுக் குதப்பலும் அற்றுப் போனமை எருமைக் குட்டிகளையும் கடுமையாகப் பாதித்தன. தாகத்தால் தவித்த எருமைக் கன்றுகள் பால்மடியின் இறுதித் துளியை உறிஞ்சியும் திருப்திப்பாது கத்தத் தொடங்கின. பல நாட்களாக காட்டின் மத்தியில் நின்ற மாடுகள் மெல்லமெல்ல குளத்தையும் சகதிக் கிடங்குகளையும் நோக்கி வந்தன. அப்படி வந்த எருமைகளுக்குக் குறுக்கே விழுந்திருந்த மரங்களையும் ஆங்காங்கே நெருப்பு மூட்டப்பட்ட சாம்பல் மேடுகளையுமே காண முடிந்தது. தாங்கள் புரண்டெழும் குழிகள் சூரியக் கதிர்களின் தாக்கத்தால் காய்ந்து வரண்டு நிலம் வெடித்திருப்பதைக் கண்ட அக்கூட்டத்தின் தலைவனே போன்ற பெரிய எருமை தனது கால்களால் காய்ந்த சேற்றுக் குழியைக் குடைந்தது. பின்னர் தலையைத் தாழ்த்தி வெடித்துப் போயிருந்த நிலத்தைத் தொடர்ச்சியாகக் குத்திக் கொண்டேயிருந்தது. களைப்புற்ற எருமை தலையை உயர்த்தியபோது அதன் கொம்பு மற்றும் முகமெல்லாம் மண் அப்பிக் கிடந்தது. அப்போது அங்கு வாகை மரமொன்றை வீழ்த்தியபடி டோஸர் வெளிப்பட்டது.

“ஐயா எருமைக்கூட்டமொன்று”- டோஸர் சாரதி தன் பின்னால் நின்ற தனபாலவிடம் சொன்னான்.

“பரவால்ல.... இப்போ அந்த எருமைகளுக்கு முன்னாலுள்ள மரங்களச் சரியுங்களன்.... எல்லைக்கே வந்திட்டம்”

டோஸரைத் திருப்பிய சாரதி எருமைகள் நின்ற பக்கமாக அதனை இயக்கினான். ஆனால் அந்த இரைச்சலுக்கோ தமக்கெதிரே வரும் பழக்கமற்ற பேருருவத்திற்கோ பயப்படாமல் தலையை உயர்த்தியபடியே அவை பார்த்த வண்ணமிருந்தன.

“ஐயோ அவை போகமாட்டேங்குதே”

“இன்னும் கொஞ்சம் முன்னே எடுங்க.... பாருங்க காட்ட உடைச்சிக் கொண்டோடப் போகுது”

“இல்ல ஐயா.... தோற்றத்தப் பார்த்தா போறாப் போல தெரியல்ல... கொஞ்சம் ரேஸ் செய்து பார்ப்பம்” இயந்திரத்தின் சத்தத்தை அதிகரித்தபடி சாரதி சொன்னான்.

அப்பக்கமாகப் பார்த்த தனபாலுக்கு எந்த அசைவாட்டமுமின்றி நிற்கும் எருமைக் கூட்டத்தைக்காண முடிந்தது. டோஸரின் சத்தத்தை மேலும் உயர்த்திக் கொண்டு முன்னோக்கிச் சென்றபோது எருமைக் கூட்டம் சலனித்ததோடு ஒவ்வொன்றாகப் பின்வாங்குவதை தனபால அவதானித்தான். கொம்பு முறுகிய பருத்த எருமையைத் தவிர, மற்றைய எல்லாமே காட்டுக்குள் சென்று மறைந்தன. சற்று நேரத்தின்பின் தன் கொம்பினால் நிலத்தைக் குடைந்துவிட்டு அதுவும் மறுபக்கம் திரும்பிச் சென்றது.

“எப்படி? நான் சொன்னது சரிதானே?” தனபால சாரதியுடன் பெருமை பேசினான்.

“காட்டச் சுத்தமாக்க இன்னும் எத்தன நாள் எடுக்கும் தனபால?”

“மூன்று நாட்களில் எல்லாம் முடிக்கலாம் டம்”

“ஏதாவது பிரச்சினைகள்...?”

“இல்ல அப்படியொன்றுமில்லை. ஆனால் எருமைக் கூட்டம் தான் பெரிய தொல்லை. சீக்கிரமாக விரட்டிவிடணும்”

“காட்டைத் துப்புரவாக்கி நாங்க வேல செய்யத் தொடங்கினா அவை தானாகப் போய்விடும்”

காட்டினுள் ஆயுதப் பயன்பாட்டின் சத்தமும் புகைமண்டலமும் நீண்டதூரம் வியாபித்துச் சென்று கொண்டிருந்தது. தேயிலைத் தொழிற்சாலை காட்டப் பயன்படும் சீமெந்து, சுண்ணாம்பு போன்றவற்றின் பரிச்சயமற்ற வாசமும் காட்டிலே பரவியது.

இரண்டு பூரணைகளுக்குப் பின்பு தனது புதிய காணிக்குச் சென்ற செம்ஸனுக்கு, நிலத்தில் மகிழ்ந்திருந்த சோளம், நெல் முதலிய பயிர்கள் கைவிடப்பட்டிருந்த குளத்திலிருந்து பாய்ந்து வந்த நீரை உறிஞ்சிக் கொள்ளும் பாங்கு தெரிந்தது. அவர் குனிந்து ஒருபிடி மண்ணள்ளி மூக்கருகே பிடித்து நுகர்ந்தார். அதிலிருந்து வெளிப்பட்ட புதுமணம் அவருக்கு மிகுந்த ஆனந்தத்தை ஏற்படுத்தியது. அங்குமிங்கும் பார்த்த அவரது மனம் “பணம்” என்று சொல்லிக் கொண்டது.

புகைக் குருவிகளின் இடைவிடாத ஒலி கோடை நெருங்குவதை வெளிப்படுத்தியது. குளச் சுற்றாடலில் வாழும் பறவைகள் மனித நாற்றம் பொறுக்கமுடியாமல் குளத்திலிருந்து விலகிச் சென்றன. குளத்தை அண்டிய பற்றைக்காடு வெட்டை வெளியாகியதும் ஆட்காட்டிகளின் கீச்சிடல் கூட அற்றுப் போய் இனிமையற்ற மனிதக்குரல் மாத்திரமே அங்கும் எதிரொலித்தது. குளக்காட்டின் எல்லைப் பக்கத்தால் இரவு வேளையில் குளத்திற்கிறங்கும் எருமை மாடுகள் மாத்திரம் சற்று நேரம் இறங்கி நீர்ப்புகி விரைவாகக் காட்டுக்குள் புகுந்துவிடும்.

“தனபால இப்போ அடிக்கிற கோடைக்கு வயலும் நின்று பிடிக்காது போலிருக்கு”

“ஓம் டட... குளத்திலும் நன்றாக நீர் வற்றிவிட்டது. சோளமென்றால் இப்போ பூத்திருக்கு. இன்னும் ஒரு கிழமையிலாவது மழபெய்தால் நல்லது. இல்லாட்டா பட்ட கஷ்டத்திற்கு அர்த்தமில்லாமல் போய்விடும்”

“ம்... நாலு லட்சம் நெருங்கியிருக்கு... கோடயென்பதாலோ என்னவோ? நேற்று எருமைகள் புகுந்து சோளம் ஒரு பகுதியையும் கால் ஏக்கர் அளவு வயலையும் நாசமாக்கியிருக்கு”

“அப்படியா? அங்கு இருக்கிறவங்க என்ன செய்றாங்க?”

“சத்தம் கேட்டு பார்த்திருக்காங்க... இரவுதானே... ஒரேயடியா பத்துப் பதினைந்து எருமைகள் வந்தா என்ன செய்ய முடியும்? எப்படியோ சிரமப்பட்டு விரட்டியிருக்காங்க.”

“அப்படியென்னா திரும்பவும் வருமே... துவக்கோடு யாரும் காவலுக்கு விட்டா நல்லதல்லவா? தாமதிக்காம இன்னக்கே செய்யணும்”

“வேற யாரும் தேவையில்ல. நானே போறன். இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கொரு தடவ போனாலும் போதும் டீ”

அப்பாவின் பன்னிரண்டாம் இலக்க வெடித்துவக்குடன் மூன்று இரவுகள் புதுக்காணியின் எல்லையில் நின்றபோதும் எருமைகள் எதுவும் வராததால் அன்று தனக்காக அமைக்கப்பட்டிருந்த மடுவத்திற்குச் சென்று படங்குக் கட்டிலில் சாய்ந்துகொண்டான். உடனடியாகவே தூங்கிப்போய்விட்ட அவனுக்கு கனவிற்போல் ஏதோவொரு சத்தம் கேட்டு சட்டென்று கட்டிலிலிருந்து பாய்ந்து துப்பாக்கியைக் கையிலெடுத்தான். தான் கண்டது கனவல்ல என்பதை மிகமிக அருகில் கேட்ட கொப்பு முட்டும் சத்தத்திலிருந்து தெளிவாகியது. கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே வந்த தனபால டோச்சலைட் ஒளியை பாய்ச்சினான். எருமைக் கூட்டமொன்று தோட்டத்துக்குள் புகுந்திருப்பது அவனுக்குத் தெரிந்தது.

துவக்கை வலது தோளில் வைத்து, இறுக்கிப் பிடித்து எருமை களின் பக்கமாக நீட்டினான். அதிலிருந்து வெளிப்பட்ட “டும்” என்ற சத்தத்தோடு ஒன்றோடொன்று முட்டிமோதிக் கொண்டு ஓடுவது தெரிந்தது. எல்லாம் ஓடிவிட்டனவா என்று டோர்ச்சலைட்டைப் பலபக்கமாகவும் அசைத்துப் பார்த்தான். ஒரு மரத்தடியில் விளக் கொளிக்குப் பளபளக்கும் பளிங்குருண்டைகள் போன்ற இரு கண்கள்...! சில அடிகள் முன்னெடுத்து தோட்டா இட்டுத் துப்பாக்கியை அந்தப் பக்கமாக நீட்டினான். அப்போது உடல் புல்லரிக்கும் விதமாக நாசியினூடாக குரலெழுப்பிய எருமையொன்று மறுபக்கம் திரும்பிக் காட்டுக்குள் நடந்து சென்றது. கொஞ்சத் தூரம் சென்று மீண்டும் திரும்பி தன்மீது ஒளிபாய்ச்சும் மனிதனை நன்கு பார்த்தது.

அந்தப் பார்வை தனபாலவின் மனதில் பயத்தை கிளறிவிட்டது. துப்பாக்கி கையிலிருந்தபோதிலும் அதனை நீட்டிச் சுடும் அளவுக்கு வலுவேற்படுத்திக் கொள்ள இயலாதபடி அதன் கண்கள் கடுரம் கக்கின. அடுத்த கணம் அந்த எருமை முரட்டுத்தனத்துடன் காட்டுக்குள் புகுந்தது.

வெடிச் சத்தம் கேட்டெழுந்த தொழிலாளர்களால், வெடியுண்டு இறந்து கிடந்த இளம் எருமையொன்றைக் காணமுடிந்தது. துண்டுதுண்டாய்ச் சிதறியிருந்த அதன் தலையைக் கண்ட தனபால் வக்கு, தனது இலக்குத் தவறாமையையிட்டுக் கர்வம் மேலிட்டது.

“இனி எருமைத் தொல்லை இல்லை டட. நேற்றிரவு ஒன்றைச் சரித்துவிட்டேன்”

“ம்” என்ற செம்ஸன், தனது எதிர்கால நம்பிக்கைகளை அச்சொட்டாக நிறைவேற்றக் கூடிய சக்தி பெற்றுள்ள தனது வாரிசான தனபாலவை பெருமிதத்தோடு பார்த்தான்.

அடுத்தநாள் வளவுக்கு வருகை தந்த தொழிலாளர்கள் இரவும் கூட எருமைகள் புகுந்து தொந்தரவு செய்ததாகத் தெரிவித்தனர்.

“என்ன? விரட்டவில்லையா?”

“விரட்டினோம்..... ஆனாலும் அவை குளத்தின் மறுபக்கம் நிற்கின்றன. திரும்பவும் இரவில் வரக்கூடும் ஐயா”-

ஒரு தொழிலாளியின் குரல்.

“இந்த முறையென்றா.... இனி வர இடம்வைக்கமாட்டன்” தனபால் துவக்கையும் ஆறுதோட்டாக்களையும் எடுத்துக்கொண்டு அவர்களோடு வெளிக்கிட்டான்.

துவக்குடன் காணிக் குச் செல்லும் தனபாலவையும் சக பாடிகளையும் கண்ட ஏனைய தொழிலாளர்களும் அவர்களது பின்னால் பழைய குளப்பக்கமாக சென்றனர்.

எல்லைப் பக்க குளத்தருகே எருமைக் கூட்டமொன்றைக் கண்ட தனபால், துப்பாக்கியைத் தயார்ப்படுத்திக் கொண்டு மெல்லமெல்ல நெருங்கிச் சென்று குறிவைத்தான். வெடிச்சத்தம் கேட்டுக் குழம்பிப்போன எருமைகள் ஒரேயடியாகச் சத்தமிட்டபடி அங்குமிங்குமாக வெருண்டோடின.

அந்த வேட்டுக்கு ஒன்று சுருண்டு விழுந்ததைக் கண்ட தனபால், இன்னொரு தோட்டாவையிட்டு அதனையும் வெற்றிகரமாக அழுத்தினான். குடுபட்டுத் தனது குட்டி விழுந்ததைக் கண்ட

எருமையொன்று, வேகமாகத் தம்மை நோக்கிப் பாய்ந்து வருவதைக் கண்டு தொழிலாளர்கள் ஓரேயடியாகக் கூக்குரலிட்டபோதும் அதன் பாய்ச்சலை இடைநிறுத்த முடியவில்லை.

இன்னொரு தோட்டாவை அவசரமாகத் திணித்த தனபால அதனை அந்த எருமையை நோக்கிக் குறிபார்க்கும் போது, “ஐயா பின்னால் பெரிய எருமை” என்று சத்தமிட்ட உதவியாளர்கள் வாய்த்த பக்கம் பாய்ந்தோடினர்.

பின்பக்கம் திரும்பிய தனபால தன்னை எதிர்நோக்கி வரும் எருமையைக் கண்டான். மண்தோய்த்த கொம்புகளையும் பெரிய கண்களுடன் கூடிய முகத்தோடு அதன் வேகத்தையும் கண்ட அவன் அதன் பக்கமாக துவக்கைத் திருப்பினான். இருந்தும் துப்பாக்கி ரவையை விட வேகமாகப் பாய்ந்த பெரிய எருமையின் கூர்கொம்பு தனதுடலை தாக்கிய வேகத்தில் காற்றில் மிதப்பதாய்த் தூக்கி எறியப்பட்டதை அவன் உணர்ந்தான். அந்தக் கணத்திலேயே “ஐயாவைக் குத்திப் போட்டுது” என்ற குரலும் அவன் செவியில் மெல்லியதாய் ஒலித்தது.

உடலில் எழுந்த கடும் வேதனையையும் பொருட்படுத்தாமல் அவன் எழுந்திருக்க முயன்றபோதும் எருமையின் முகம் அவனது கண்களுக்கு நேர் அணித்தாய் மேலே தெரிந்தது. அன்று டோச் வெளிச்சத்தில் கண்ட அதே பயங்கரக் கண்கள் அவன் நினைவில் மின்னியது. கூடவே எருமையின் நெற்றிப் பகுதி தனது மார்பை நோக்கித் தாழ்வதை கண்டு சட்டென்று கண்களை மூடிக் கொண்டான். கூடவே “அம்மா” என்ற அவல ஒலி காற்றோடு கலந்தது.

அசைவற்ற உடலையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த எருமைமாடு களைப்பாறுமாப் போல சேற்றுக் கிடங்கினுள் இறங்கி, இறுதி முறையாக உருண்டு புரண்டு உடல் முழுவதும் சேற்றை அப்பிக் கொண்டது.

தனது காரியம் இன்னும் முடியாததுபோல் குழியிலிருந்து வெளியேறி, கொட்டில்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்த பக்கமாகச் சென்று, எதிர்ப்பட்ட முதல் கொட்டில் தூணுக்குத் தலையால் குத்திக் கீழே சரித்தது. அதன் பின் இரண்டாம் மூன்றாம் கொட்டில்களையும்

அவ்வாறே புரட்டியது. சற்றுநேரத்தில் விழுத்தப்பட்ட கடைசிக் கொட்டில் எப்படியோ தீப்பற்றிக் கொண்டது.

அப்போது பேச்சுக்குரல் எழுந்தபக்கமாக எருமை முகம் திருப்பிய போது கூட்டமாக வந்து கொண்டிருந்த மனிதர்களை அது கண்டது. சற்று நேரம் பார்த்தபடியிருந்த எருமை கோபமாகவும் வேகமாகவும் அம்மனிதக் கூட்டத்தை நோக்கி ஓடியது. மிக நெருங்கிப் பாய்ந்து செல்கையில் மின்னலாய் உடலைக் கிழித்துச்சென்ற ஏதோவொன்றினால் அதன் வேகம் சீர்குலைந்தது. அடுத்தடுத்து மேலுமிருதாக்குதல்களினால் அதன் கழுத்தும் வலக்காலும் குற்றுயிராகியது. வேதனையாலும் கோபத்தாலும் நிரம்பிய அம்மிருகம். சகல வலுவையும் ஒன்றுதிரட்டி தலையை உயர்த்தி ஒரு பாய்ச்சல் பாய்ந்து... விழுந்து... துடிதுடித்து மூச்சடங்கிப் போனது.

துப்பாக்கியின் இறுதித் தோட்டாவையும் தூரத்திலிருந்து எருமை மாட்டின் மீது பாய்ச்சிய செம்ஸன் தனது பரிவாரங்களோடு அதனை நெருங்கினார். நான்கு தோட்டாக்கள் அதனுடலைத் தகர்த்து... இரத்தம் கலந்த நுரையும் சளியுமாய் இரு பக்கக் கடைவாயாலும் வழிந்து கொண்டிருப்பதையும் அதன் பற்களிடையே மண்படிந்து நிறைந்திருப்பதையும் உடலின் ஒரு பாகம் தலையருகால் வேறாகியிருப்பதையும் அவர்களால் காணமுடிந்தது.

“ம் ஏன் அது காட்டுக்கு ஓடவில்ல?”

“காட்டுக்கு ஓடினாலும் அதன் முடிவு இதுதானென்று அதற்கு விளங்கியிருக்கும்”

“அது பயமின்றி எங்கள் நோக்கி ஓடி வந்ததல்லவா?”

“மிருகங்களாக இருந்தாலும் தங்களது எல்லைக்கு எவரும் வருவத விரும்புவதில்ல” மூத்தவர் ஒருவர் சொன்னார்.

தனபாலவின் ஏழாம்நாள் தானம் நிகழ்ந்து இரு நாட்களின் பின்னர் அங்குவந்த தொழிலாளர்களும் அவர்களது குடும்பத்தினரும் “ஐயா எங்களுக்கு புதிய இடத்துக்கு போகமுடியாது.... நாங்கள் முன்பு இருந்த இடத்துக்கே போறோம்” என்றனர்.

“ஏன் அப்படிச் சொல்றீங்கள்?”

“இந்நாட்களில் தொடர்ச்சியாகவே குளக்கரைக்கு எருமைகள் வந்து சத்தம் போடுகின்றன. எந்த நேரமென்றாலும் உடைத்துக் கொண்டு வந்து பாயமுடியும்” உழைப்பாளர்களின் தலைவர் சொன்னார்.

“சரி உங்கட விருப்பப்படி செய்யுங்கோ” பின்பக்கமாகச் சென்ற செம்ஸன் பழகிப்போன சாய்கதிரையில் அமர்ந்தார்.

“உள்ள வாங்க செம்ஸன்... எவ்வளவு நேரமா அந்த இடத்திலயே இருக்கீங்க?...” அழகை தோய்ந்த குரலில் மெடில்டா சொன்னாள். கடந்த ஒரு வாரகாலமாக கண்ணீரும் கம்பலையுமாகவிருந்து, முகம் வீங்கி உடல் மெலிந்து போயிருப்பதை அவரால் உணர முடிந்தது.

“மகள் எங்க?”

“உள்ளே இருக்காள். உங்களிட்ட வரப் பயப்படுறாள் போல...”

“ம்..... மெடில்டா..... உனக்கு அந்தக் காணிப் பக்கமிருந்து ஏதாவது சத்தம் கேட்டதா?”

“ஓம்.... இந்தச் சில நாட்களாக இரவாகும்போது எருமைகளின் சத்தம் கேட்டபடிதான்... அது அது இப்போதும் கூட”

“ஆனால் எருமைகள் சத்தம் போடுவதில்லதானே?”

“ஓம்.... ஆனாலும் எப்போதாவது சத்தம்போடும்”

“அப்படியென்றா.....?”

“அதற்கு கோபம் வந்தால்தான் தொடர்ந்து சத்தம் போடும்...”

“அவற்றுக்கு கோபம் வந்திருக்கா?”

“நாங்கள் அந்த இடத்தை விட்டுவிடுவோம் செம்ஸன்.... அதனால்தான் என்ற பிள்ளையும் இல்லாமல் போயிட்டான்... மகளும் பேச்சுமூச்சின்றித்தான் இருக்காள். அந்தளவுக்குப் பயந்துபோய்...” என்ற மெடில்டா ஒரேயடியாகத் திடுக்கிட்டுத் தொலைவில் தெரியும் புதிய காணிப்பக்கம் பார்த்தாள். “கேட்கிறதா செம்ஸன்... எருமைகளின் சத்தம்... எவ்வளவு பலமாக...”

நத்தார் தாத்தா

பெயர்:- பேதுரு ஹேவகே பேதிரிக்

வயது:- பன்னிரண்டு

கல்வித் தகைமை:- தரம் ஆறு சித்தி

மேலதிக தகைமை:- பாடும் திறன்

பலகைச் சுவரில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த புகைபடிந்த கண்ணாடிச் சட்டகத்தில் காணப்படாத இந்த சான்றிதழை வாசித்த பேதிரிக் நீண்ட பெருமூச்சொன்றை வெளியேற்றினான். சின்னஞ்சிறு வயதில் படிப்பதில் மிகவும் கெட்டித்தனம் காட்டிய தான் தரம் ஐந்தில் புகுந்த பின்னர் பாடசாலை போவதைக் கைவிட்டு நேர்ந்த சூழலை அவன் நினைத்துப் பார்த்தான்.

ஐந்தாம் வகுப்பில் படிக்கும்போது, தோலில் வெள்ளை படரும் நோய்க்கு ஆளாகி, அசாதாரணமான விதத்தில் அது வியாபித்ததையும் அதனால் பிள்ளைகளின் நையாண்டிக்கு ஆளாகியதையும் பின்னர் பெற்றார் எவ்வளவோ முயற்சித்த போதும், பாடசாலை போவதைக் கைவிட்டதை அப்படி இலகுவில் மறந்துவிடமுடியுமா?

ஒருமுறை தேவாலயத்தில் பாடும் போட்டியில் பங்குபற்றி முதலிடம் பெற்ற பேதிரிக், பாடசாலையிலும் கூட பாட்டுத் திறத்தால் பலரதும், கவனிப்புக்குள்ளாகியதை நினைக்கும்போதே மகிழ்ந்து போனான்.

“நானைக்காவது தேவாலயத்துக்கு போகணும்... பிள்ளைங்க இருவருக்கும் நாளை போன்றதொரு நல்ல நாளிலாவது வாய்க்கு ருசியா சாப்பிடக் கொடுக்க முடியாமல் போய்விடுமா?”

“மேரி.... இந்தக் கொஞ்ச நாளா.... எவ்வளவாவது தேடிக்கொள்ள கூலிவேலயொன்றாவது கிடைக்கல்லயே... எனக்கு கொஞ்சம் தேயிலைக் கசட்டை தாவன்.... ரோட்டுப் பக்கம் போய் இன்னைக்காவது வேலையொன்று தேடிக்கொள்ள.... இல்லயில்ல.... இரு.... நீ அடுப்புதப்போய் திரும்பவும் இளைப்பு வந்தீடும்.... உன்ற மருந்தும் முடிஞ்சிட்டென்ன?”

“அதுக்கு பரவால்ல.... நான் இந்தக் கொஞ்சநாளா சளி போகட்டுமென்று குப்பமேனி அவிச்சக் குடிக்கிறன். முடியுமென்றா அரிசி, சரக்கு சாமான்கள் வாங்கிக்கொண்டு வாங்களன்”

தண்ணீர் கொதிக்கவிட்டு தேயிலைச் சாயம் தயாரித்துக் குடித்த பேதிரிக், அரைமணிநேரம் நடையாய் நடந்து நகரத்திற்கு வந்து சேர்ந்தான். அழகாக ஒழுங்குபடுத்தியிருந்த கடைகளையும் மணம் பரப்பும் உணவு, பான போசனசாலைகள் பலவற்றையும் கடந்து சென்று விசாலமான விற்பனை நிலையமொன்றின் அருகே நின்றான். கண்ணாடிக் காப்புக்குள்ளால் விற்பனை நிலையத்திலிருந்த விதவிதமான பாண்டங்கள், அலங்காரங்கள், விளையாட்டுப் பொருட்களைக் கண்ணுற்ற பேதிரிக்கிற்கு தனது பிள்ளைகளின் நினைவு வந்துவிட்டது.

‘எனது பிள்ளைங்க இருவருக்கும் நத்தார் நாளிலாவது விளையாட்டுப் பொருட்கள் கொண்டு போய்க் கொடுக்க எனக்கு அதிர்ஷ்டமில்லயே’ தனக்குள் முணுமுணுத்துக் கொண்ட அவன், இன்னும் சிறிது நெருங்கி கண்ணாடிக்குள்ளால் தெரியும் விளையாட்டுப் பொருட்களைப் பார்த்துப் பரவசத்திற்குள்ளானான்.

கண்ணாடிக்கூடாக வியாபார நிலையத்தை பார்த்துக் கொண்டிருக்கும், அப்படியொரு வெள்ளை முகமும் உயர்ந்த பருத்த உடல்வாகும் கொண்ட உருவத்தைக்கண்ட முகாமையாளர் கொஞ்சநேரம் கவனமாக அவனை அவதானித்தார். பின்னர் மெல்ல எழுந்து ஏதோவொரு எண்ணத்துடன் வெளியே வந்தார்.

“என்ன அங்கிருந்து உள்ளே வந்து பாருங்க” என்று அடுத்த கணம் சொன்னார்.

மிகவும் சுத்தமான ஆடைகளோடு கழுத்துப்பட்டியும்

அணிந்திருந்த முகாமையாளரை பேதிரிக் ஒருவித பயத்தோடுதான் பார்த்தான்.

“இல்ல.... ஐயா சுமமாதான் பார்த்தன்.... இதெல்லாம் வாங்க எங்களிடம் எங்கே காச....?” என்றான்.

“ஆ அதற்குப் பரவாயில்ல.... உள்ள வாரும், நாளைக்கு நத்தார் அல்லவா?”- என்ற முகாமையாளர் பேதிரிக்கை வியாபார நிலையத்தினுள் அழைத்துச் சென்றார்.

“ஏன் தொழில் ஏதும் இல்லய?” என்று போகும்போதே அவர் கேட்டார்.

“இல்ல ஐயா.... இந்த ஒருவாரமா தொழில் தேடுறன். இருந்தும் கிடைக்கல்லயே”

“ம்.... விருப்பமென்றால் இன்றைக்கு ஒரு வேல தரமுடியும்... பெரிய கஷ்டமொன்றும் கிடயாது... மாலயில எவ்வளவாவது கையில் எடுத்துக் கொண்டு போகலாம்”

“வேல.... ஐயோ எவ்வளவு பெரிய விஷயம்.... நாளைக்கு நத்தார் தினம். பிள்ளைகள் ரெண்டுபேருக்கும் மனைவிக்கும் சாப்பிட ஏதாவது கொண்டுபோகலாமே.... நான் விருப்பம் ஐயா”

“ஓம்.... நாங்க இப்படியாவது மனிசருக்கு உதவி செய்யணுமே... சரி உள்ள போவமா?” என்ற முகாமையாளர் பேதிரிக்கை உள்ளறை யொன்றுக்கு கூட்டிச் சென்று சிப்பந்தி ஒருவனை அழைத்தார்.

“சமரசிங்ஹ.... அந்தப் பேயன் இன்றக்கி வருவதில்லயென்று சொன்னான் அல்லவா?... இங்க இந்த ஆளுக்கு அந்த உடய உடுக்கவை பார்ப்பம்”

“நல்லதையா”

அறையின் ஒரு பக்கமிருந்த பெட்டியைத் திறந்த கடைச்சிப்பந்தி அதிலிருந்து பிடவைப் பொதியொன்றை வெளியெடுத்தான்.

“அந்த சாரன் சேட்டுகளாக் கழற்றணும்” என்றான் அவன்.

“ஐயோ.... உடுப்பு கழற்றவா.... ஏன் ஐயா?”

“ஏன் எங்க பெரிய ஐயா சொல்லியிருப்பாரே? இன்றைக்கு நத்தார் தாத்தாவாக உடுத்திக்கொண்டு முன்னால நின்று பிள்ளைகளுக்கு பரிசு கொடுக்கணும். அதுதான் உமக்கு வேலு. மாலயில எவ்வளவாவது எங்க ஸேர் தருவார்”

“நான் நத்தார் தாத்தாவாக..... நான் அதுக்கு தகுதி இல்லயே”

“இதுக்கு என்னதான் தகுதி வேண்டிக் கிடக்கு? இந்தாரும் இந்த தலையணைய வயிற்றில கட்டிக்கொண்டு இந்த களிசானையும் கோட்டயும் உடுத்திக் கொள்ளும். தாடிய இணைச் சிருக்கிற கயிற்ற காதுக்கு மேலாக கட்டி.... இந்தத் தொப்பிய போட்டுக் கொள்ளும்”- என்ற வியாபாரச் சிப்பந்தி, பூட்ஸ் வகைச் சப்பாத்து ஜோடியொன்றை பேதிரிஸின் பக்கமாக வீசினான்.

“ஆ.... இதையும் போட்டுக் கொண்டு முன்னால வாரும்”- என்றவாறு அவன் அறையிலிருந்து வெளிப்பட்டான்.

தலையணையை வயிற்றில் வைத்து சேவகன் தந்த கயிற்றால் கட்டிக் கொண்டான். களிசான் அணிந்து பழக்கமில்லாததாலும் அது இடுப்பில் தங்காததாலும் கயிற்றுத் துண்டொன்று தேடி இறுக்கமாகக் கட்டிக் கொண்டான். பின்னர் சிவப்பு நிற மேலங்கியையும் போட்டுக் கொண்டு முன்னாலிருந்த நிலைக் கண்ணாடியைப் பார்த்தான்.

“சா.... அற்புதம்” என்று தனக்கே சொல்லிக் கொண்ட பேதிரிக் வெள்ளைப் பஞ்சினால் உருவாக்கிய தாடி, மீசையை கன்னங்கள் மறையும் வகையில் கட்டி, தொப்பியையும் அணிந்து மீண்டும் தளவாடியைப் பார்த்து மிகுந்த திருப்திக்குள்ளானான்.

இனி சப்பாத்துச் சோடிக்குள் கால்களைச் செலுத்த முயற்சித் தான். தனது விசாலமான கால்களைவிட சிறிய சப்பாத்துக்குள் மிகுந்த சிரமத்தோடு கால்களைச் செலுத்தி அறைக்குள் நடந்து பார்த்தான். புறங்கால் இறுக்கத்தால் வேதனை வெளிப்பட்டாலும் அதைக் கருத்தில் கொள்ளாது வியாபார நிலைய முகாமையாளர் அமர்ந்திருந்த இடத்திற்கு கம்பீரமாக நடந்து சென்றான்.

“ஆ.... இங்க இருக்கார் அசல் நத்தார் தாத்தா. இனி நீர்

செய்யவேண்டியது.... நான் தரும் பைய கழுத்தில் போட்டுக் கொண்டு கடைக்கு முன்னால் போவதுதான்.... கார்கள் நிறுத்தினால் சிரித்தபடி அருகே போய்... கதைத்து அவங்களை உள்ள அனுப்பணம். அரைமணி நேரத்துக்கொரு தடவை இதிலுள்ள பலூனொன்ற உள்ளவரும் பிள்ளைகளுக்குக் கொடுக்கணும்... இரண்டு மணித்தியாலத்திற்கொரு தடவ சிறிய காரொன்றையோ பாவைப்பிள்ளையேயோ பரிசு கொடுக்கணும்... விளங்குதா? ஒன்பது மணிக்கு கடையை மூடிவிடுவாங்கள்... அதுவரையில் இந்த வேலைய விடாமல் செய்தால் மாலையில் அறுநூறு ரூபா தருவன்....”

“நல்லதையா....”

“ஆ.... இந்தாரும்... பரிசுப்பை நான் சொன்ன முறப்படி வேல நடக்கணும்”

பரிசுப் பையை சுமந்து கொண்டு பேதிரிக் வியாபார நிலையத்திற்கு முன்னே வந்தான். வியாபார நிலையத்தில் சகலரதும் கவனம் தன்மீது குவிந்துள்ளதையிட்டு அவனுக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி. வெளியே வந்த பேதிரிக் அங்குமிங்கும் பார்த்தான். பாதையில் செல்லும் பிள்ளைகள் பலர் அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தனர். வாகனமொன்றில் வந்த பெண்ணொருத்தி தன் மகனுக்கு நத்தார் தாத்தாவை காட்டுவதை அவன் கண்ணுற்றான். பிள்ளைக்கு விளையாட்டுப் பொருளொன்றைப் பரிசு கொடுக்க நினைத்தாலும் அரை மணிநேர ஒழுங்கு அவனைத் தடுத்தது. சிறிது நேரத்தில் நிறையப் பிள்ளைகள் அவனைச் சுற்றிவளைத்துக் கொண்டனர்.

“நத்தார் தாத்தா எங்களுக்க பரிசு கொண்டு வந்தீங்களா?”- ஒரு சிறுவன் கேட்டான்.

“மாலையில்தான் கொடுப்பன்... இப்போ உள்ளபோனால் நிறைய விளையாட்டுச் சாமான்கள் பார்க்கலாம்” என்றான் பேதிரிஸ்

சடுதியாக சிறுநீர் கழிக்க வேண்டிய தேவை பேதிரிக்கிற்கு ஏற்பட்டது. ஆனாலும் அணிந்திருந்த காற்சட்டையை திறக்க முடியாதளவுக்கு தலையணை வைத்துக் கட்டப்பட்டிருப்பது அவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது. அதனால் பொறுத்துக்கொள்ள நினைத்த அவன் மெல்லப் படலொன்றை இசைக்கத் தொடங்கினான். யேசுபாலனை

பற்றி ஞாபகத்திலிருந்த அந்தப் பாடலை மெல்லத்தான் பாட ஆரம்பித்தபோது அவனை அறியாமலேயே சுற்றுவட்ட சனங்களுக்கு கேட்கக் கூடியளவுக்கு குரல் உயர்ந்து சென்றது.

“அருமயான பாட்டு” இந்தக் குரல் வந்த திக்கை பேதிரிக் திரும்பிப் பார்த்தான்.

மேற்கத்தேய பாணியில் உடையணிந்த அறுபது வயது மதிக்கத்தக்க ஒருவர் அவன் பக்கம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“அழகாகப் பாடினீங்கள்... இன்னொரு பாட்டுப்பாட முடியுமா?”

“முடியும்”

சற்று நேரத்தில் தன்னைச் சுற்றிக் கொண்டு பாட்டுக்கேட்க பெருந்தொகையானோர் கூடி நிற்பது பேதிரிக்கிற்கு தெரிந்தது. அவன் இடைநிறுத்தாமல் பாடிக் கொண்டேயிருந்தான்.

மேற்கு வானம் செந்நிறமாகி வருகையில் பேதிரிக்கின் முகத்தோற்றம் மாறியது. உடுத்தியிருந்த கோட், களிசான் காரணமாக உடல் வியர்வையால் குளிப்பாட்டப்பட்டிருந்தது. அளவில் சிறிய காலணிகளால் பாதங்கள் இறுகியிருந்தன. அதனால் பொறுக்க முடியாத வலியெடுத்தது. வலி மிகுந்ததனால் பாடலின் ராகதாளம் மாறுபட்டுச் சென்றதுடன் இறுதியில் பாடுவதை நிறுத்தவேண்டிய இக்கட்டான நிலை.

“ஏன் பாடுறத நிறுத்திட்டீங்க? சொல்லுங்க... சொல்லுங்க...” முகாமையாளரின் அறிவுறுத்தல்களோடு வந்த சேவகனொருவன் பேதிரிக்கைக் கேட்டான்.

“கடும் வெக்கை.... பாருங்க உடம்பெல்லாம் வியர்வெயால் குளித்து.... அதவிட இந்த சின்ன சப்பாத்துக்கு கால்வெட்டுண்டு கடும் அலட்சி”

“இனி என்னதான் செய்றது? ம்... இன்னும் இரண்டு மூன்று மணி நேரந்தானே இருக்கு? முடிந்தளவு மனதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு தொடர்ந்து செய்து கொண்டிருக்க...” சேவகன் கட்டளைத் தொனியில் கூறினான்.

“ஐயா.... எனக்கு அதவிட வருத்தமொன்றிருக்கு”

“அப்படியா என்ன வருத்தம்?”

“இப்போ மூத்திரம் முட்டி அடைத்துக் கொண்டு”

“வீதிக்கிறங்கு முன்பே அந்தப் பாரங்கள இறக்கிவிட்டு வரத் தெரிந்திருக்கணுமே.... ம... பரவால்ல அவசரமா அந்த கடைசி அறையிலிருக்கிற கழிப்பறைக்குப் போயிட்டு வாறும்” என்ற சேவகன் விற்பனை நிலையப் பின்பக்க அறையைக் காட்டினான்.

விடுதலை செய்யப்பட்ட பறவைபோல் அவசரமாக கழிவறைக்குச் சென்ற அவன் களிசாணைப் பணித்து கட்டியிருந்த கயிற்றை அவிழ்த்து தலையணையை ஒரு பக்கமாக வைத்தான். சற்று நேரத்தில் காலைமுதல் பொறுத்துக் கொண்டிருந்த பாரத்தால் விடுதலையானபோதும், பேதிரிக்கிற்கு பாதங்களின் வேதனை கடுமையாக விளங்கியது. மிகுந்த கஷ்டத்துடன் பாதணிகளைக் கழற்றி இரு கால்களையும் பார்த்தபோது புறங்கால் முழுவதும் நீர்க்கொப்புளங்களைக் கண்டான். அதனால் ஏற்பட்ட வேதனை முளைவரை பயணிப்பது போல் அவன் உணர்ந்தான்.

“ஏ.... இன்னும் போன வேல முடியலயா?... சீக்கிரமா வாவன். இப்போ சனம் நிறைய வரும் நேரம்”

“இதோ வந்திட்டன் ஐயா” என்றான் பேதிரிக்.

தலையணையை வயிற்றில் வைத்துக்கட்டி காற்சட்டையை அணிந்து சப்பாத்துக்களில் காலைச் செலுத்த மிகுந்த பாடுபட்டான். குழப்பநிலையில் நீர்க்கொப்புளங்கள் இரண்டு வெடித்து சிவப்புத் தோல் தெரிந்தது. இருந்தும் மிகுந்த அசௌகரியத்துடன் சப்பாத்துக்களை அணிந்து கொண்டு, பாடுவதற்கும் இடைக்கிடை பரிசுப் பொருள் கொடுக்கவும் அவன் வெளியே வந்தான்.

“சீக்கிரம் வாறும்.... பையிலிருக்கிற விளையாட்டுப் பொருட்கள இங்க தாரும்... உள்ள அது முடிந்து போயிருக்கு.... பலூன் மாத்திரம் கொடுத்தால் போதும்”

“நல்லது ஐயா” என்ற பேதிரிக், பையிலிருந்த பலூன் அல்லாத

அனைத்து விளையாட்டுப் பொருட்களையும் சிப்பந்தியின் கையில் கொடுத்தான்.

சிறிது நேரத்தின் பின்பு மழையும் பரவிய இருளும் பேதிரிக்கிற்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. வியாபார நிலையத்தின் ஒரு மூலைக்குச் சென்ற அவன் அங்கிருந்த படிக்கட்டொன்றில் அமர்ந்து கொண்டான். அதனால் மிகுந்த ஆறுதல் பெற்றதோடு, தனது பின்பக்கமாகவுள்ள கண்ணாடியினூடாக வியாபார நிலையத்தைப் பார்த்தான். காலையில் வரும்போது நிரம்பியிருந்த ராக்கைகளைல்லாம் காலியாகிக் கிடந்தன. பொருட்களைல்லாம் அமோகமாக விற்பனையாகியிருந்தன. நத்தர் கொட்டிலிலிருந்த கேக், குடிபானம் போன்ற எதுவுமே காணப்படவில்லை.

'ஐயோ நிறைய சாமான் விற்பனையாகியிருக்கு. என்ர பிள்ளைங்களுக்கு நாளைக்கு உண்ணக் கொடுக்க ஏதாவது கொண்டுபோக, எனக்கும் எவ்வளவாவது கிடைக்கும்' என்று தனக்கே சொல்லிக் கொண்டான்.

“ஏ... இங்க வா”

“என்ன ஐயா”

“ஓம்... ஓம்... அங்க ஸேர் வரச் சொன்னவர். அந்த அறைக்குப் போய் உடை மாற்றிக் கொண்டு ஸேரிடம் போ”

“நல்லது ஐயா”

அசுத்தமான சாரன், சேட்டுடன் தன்னை நோக்கி வரும் பேதிரிக் கைப் பார்த்த முகாமையாளர் லாச்சைத் திறந்து அறுநூறு ரூபா கையிலெடுத்தார். மீண்டும் ஆரம்பத்தில் எடுத்த ஐநூறு ரூபாத்தாளொன்றை லாச்சில் இட்டுவிட்டு நூறு ரூபாத்தாள் ஐந்து எடுத்தார்.

“ஆ... பிடியும் உம்முடய கூலி” என்று நீட்டியதுடன், பின்னாலிருந்து சிலுசிலு பையொன்றை எடுத்து கையில் கொடுத்தான்.

“இதில் இறைச்சியும் அரிசியும் இருக்கு.... ஆ... இந்த விளையாட்டுப் பொருட்கள் பிள்ளைங்க இருவருக்கும் கொடு”

“ஐயாவுக்கு புண்ணியம் கிடைக்கும்”

“ம்... இனிப் போகலாம்” என்று சொல்லி பேதிரிக்கிற்கு அதற்குமேல் ஒரு சொல்கூட, பேச இடமளிக்காமல் தன் கதிரையிலிருந்து எழுந்து, பேதிரிக்கினால் நீட்டிய லாபத்தை எண்ணியபடி நடந்தார் முகாமையாளர்.

வீட்டுக்கு வந்த பேதிரிக் சாமான் பொதிகளையும் அறுநூறு ரூபா காசையும் மனைவிக்குக் கொடுத்துவிட்டு, பலகை வீட்டின் முன்பக்க மறைப்பிலிருந்த சாக்குப்படங்கு மடிகட்டிலில் சாய்ந்தான்.

மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு பையைக் கையிலெடுத்த மேரி அதினுள் ளிருந்த சாமான்களை ஒவ்வொன்றாக மேசைமீது வைத்தாள். இறைச்சி, அரிசி, மரக்கறி இரண்டுவகை என்பன அதிலிருந்ததுடன் அடுத்த பையில் சிறிய விளையாட்டுக் கரத்தையொன்றும் பாவைப்பிள்ளையொன்றும் பல பலூன்களும் காணப்பட்டன.

“விளையாட்டுப் பொருட்கள் காலயில பிள்ளைகளுக்கு கொடுக்கிறன்”

தனக்குள் எண்ணிக்கொண்ட மேரி, அவசரமாக நீரைக் கொதிக்க வைத்து தேநீர் தயாரித்து தகரஜக்கில் ஊற்றிக் கொண்டு பேதிரிஸ் படுத்திருந்த கட்டிலருகே வந்தாள்.

“உங்களுக்கு எங்க வேல கிடச்சிது?”

“அந்த செட்” அருகில பெரிய கடையொன்றில சின்ன வேலயொன்று கிடச்சிது”

“உங்க முகம் கொஞ்சம் ஒருவிதமா இருக்கு... ஏன் சுகமில்லயா?”

“இல்ல எனக்கொன்னுமில்ல... ஆனால் காய்ச்சல் வரும்போலிருக்கு”

“உங்களுக்கு காய்ச்சல் ஆல்லவா?” அவனது நெற்றியில் கைவைத்துப் பார்த்த மேரி கேட்டாள்.

“காய்ச்சல் போலத்தான்... கொத்தமல்லி கொஞ்சம் அவித்துக் குடித்தா அது குணமாகிவிடும்” என்ற பேதிரிக் உடுத்தியிருந்த சாரனால் தனது கால்களை மறைத்துக் கொள்ள முயன்றான்.

‘கால் வலிக்குதாக்கும்’ என்றெண்ணிய மேரி, சமையலறைக்குச் சென்று சுடுநீர் பேஸனொன்றைக் கொண்டு வந்து கட்டிலருகே வைத்தாள்.

“கொஞ்ச இருங்க நான் கால்கள ஒத்தறன்” என்றாள்.

“இல்ல... வேண்டாம் இரவைக்கு செய்யலாம்.... இப்ப சின்னதுகளுக்கு சாப்பிட ஏதாவ செய்யுங்களன்”

“இல்ல... காலரண்டயும் கொஞ்சம் ஒத்திவிட்டுச் செல்றன். பிள்ளைங்க இன்னும் வெளியே விளையாடுறாங்க. எங்க கால்கள நீட்டுங்க....” என்றாள்.

விருப்பமில்லாததுபோல் பேதிரிக் சாரனால் முடியிருந்த கால்களை நீட்டினாள்.

“கடவுளே... இது என்ன நடந்திருக்கு? ரெண்டு கால் நிறையவும் நீர்கொப்புளங்கள்... இதனாலதான் காய்ச்சலெடுத்திருக்கு.... நீங்க இன்னக்கி என்னதான் செய்திங்க?”

“நாளக்கு நத்தார் அல்லவா.... இனி பிள்ளைகளுக்குச் சாப்பிடக் கொடுக்க.... ஏதாவது கொண்டு வர சின்னதொரு வேல செய்தன்....”

“அதுக்கென்ன... கூலி வேலய காலாலா செய்திங்க?”

“இல்ல... இன்னக்கி முழுநாளும் நான் நத்தார் தாத்தாவாக உடுத்துக் கொண்டிருந்தன். போடத்தந்த சப்பாத்துக்கள் ரொம்ப இறுக்கம்.... இருந்தாலும் அந்த வேலயும் இல்லாமல் போகக் கூடாதென்று... நான் கஷ்டத்தோடு சாப்பாத்துக்கள போட்டுக் கொண்டன்.... அந்த இறுக்கத்தாலதான் நீர்க்கொப்புளம் வந்தது...”

“கடவுளே... எதுக்காக இப்படியொரு கஷ்டப்பட்டங்க.... திரும்பி வந்திருக்கலாமே....”

“அட இங்க அப்பா எங்களுக்கு நத்தாருக்கு விளையாட்டு சாமான் கொண்டு வந்து....”

பிள்ளைகளின் இந்தக் குரலைக்கேட்டு மகிழ்ந்து போனான் பேதிரிக்.

“பரவாயில்ல.... நாளைய நாளிலாவது பிள்ளைகள் இருவரும் நீயும் சந்தோஷமா இருப்பீங்கதானே... சித்தார்த்த தைலம் இருந்தால் கொஞ்சம் தடவிவிட்டால் விடியும் போது சரியாகிவிடும்...” என்றான் அவன்.

தேநீர் கோப்பையை பேதிரிக்கின் கையில் கொடுத்த மேரி, எண்ணெய் கொஞ்சம் கொண்டு வர உள்ளறைக்குச் சென்றாள்.

“தங்கச்சி அப்பா எங்களுக்கு பரிசு மட்டுமல்ல சாப்பாட்டுச் சாமான்களும் நிறையக் கொண்டுவந்திருக்கார்”- மகன் பெரும் சத்தமிட்டுச் சொன்னது பேதிரிக்கின் காதில் இதமாக விழுந்தது.

மேரி கொடுத்த தேநீரை ஆசையோடு பருகிய பேதிரிக் வேதனை மறந்து தூங்குவதற்கு முயற்சித்தான்.

மலர்ந்தும் மலராத...

மழைத் தூறல் விழுந்து கொண்டிருந்தது. பங்கருக்குள் சேற்றுத் தரையில் கால் பதிக்கும்போது 'சிரிஸ் சிரிஸ்' என்ற சத்தம் எழுந்தது. பனங்குற்றிக்கு மேலாக குறுக்கே போடப்பட்ட பலகையின் மீது, சுழல் துப்பாக்கியை தயார் நிலையில் வைத்தபடி இருவரும் இருப்பது சிரமமென்பதால் பொடிராலஹாமியும் சுகததாஸவும் மாறிமாறி அமர்ந்து கொண்டனர்.

விளங்கிக்கொள்ள முடியாத பீதி மிகுந்த மறைவான சுற்றாடலில், அவ்வப்போது நரியின் குறவை மானின் கெஷ் கெஷ் என்ற சத்தமோ கேட்கும். மழைக்கு நனைந்த காக்கி உடை உடலோடு ஓட்டும்போது ஏற்படும் ஒவ்வாமை சொல்லும் தரமன்று. இருண்ட மேகத்திற்கூடாக நிலவு பிரகாசித்து வந்தபோதும், சுற்றாடலில் நின்ற பனை, பெருமரங்கள் காரணமாக நிலவொளியால் பெருநிலத்தை முத்தமிட இயலவில்லை. இருந்தும் அவ்வப்போது பங்கரை எட்டிப் பார்க்கத் தவறவில்லை.

“சுகத் நீ கொஞ்சம் சுற்றுவிட்டாரத்தப் பார்த்துக்கொள்... நான் சிகரட்டொன்று குடிக்கணும்”

“கொஞ்சம் குனிந்து குடியன்... பற்றவைக்கும் போது வெளிச்சம் தெரியக்கூடும்”

சிகரட்டைப் பற்றவைத்துக் கொண்ட பொடிராலஹாமி, மிகவும் வசதியாக அதனை உறிஞ்சுவதற்காக குறுக்குப் பலகைமீது சாய்ந்து கொண்டான்.

முகமாலை பாதையருகே காவலரணுக்கு எதிரில் வெள்ளை உடுத்த மாணவர்கள் குழுக்குழுவாக பாடசாலைக்குச் சென்றனர். சாந்தமாக வரும் அவர்களது முகங்கள் காவலரணை நெருங்கும் போது பீதிநிறைந்ததாக மாறிவிடும். காவலரணுக்கு எதிர்ப்பக்கத்தால் மிகவிரைவாக அவ்விடத்தைத் தாண்டிவிட அவர்கள் முயற்சிப்பர். அதிகாலையில் கடும்மழை பெய்ததால் பாதையில் இலகுவாக போக முடியவில்லை.

இரவுக் காவல் வேலையை முடித்துக் கொண்ட பொடிராலஹாமி உத்தியோகபூர்வ உடையை மாற்றி ரீசேட்டும் கட்டைக் களிசானும் அணிந்தவனாக காவல் அரணுக்கு வெளியே வந்தான். பாதையில் சென்று கொண்டிருந்த இளவயதுப் பெண்பிள்ளை, காவல் அரணைப் பார்க்கும்போது கால் வழக்கிக் குப்புற விழுந்துவிட்டாள். பொடிராலஹாமி அவசரமாக அவள் பக்கம் நடந்தபோது, அவளோடு வந்த ஏனைய பிள்ளைகள் பயத்தால் விலகி நின்றனர். தன்பக்கமாக வரும் வீரனைக் கண்ணுற்று மிகுந்த பயத்தோடு எழுந்துவிட முயற்சித்தபோது மீண்டும் விழுந்தாள். திரும்ப எடுத்த முயற்சியும் கைகூடவில்லை.

பொடிராலஹாமி விழுந்திருந்த பிள்ளையை இரு தோள்களையும் பிடித்துத் தூக்கினான். கைத்தாங்கலால் எழுந்து நின்றவள் அந்த வீரனின் முகத்தைப் பார்த்தாள். அவனுடைய கண்கள் தன்மீது நிலைத்திருப்பதைக் கண்டு சட்டென்று கீழே பார்த்துக் கொண்டாள்.

“இந்தாங்க சேற்ற துடைத்துக் கொள்ளுங்க... இன்றக்கி ஸ்கூலுக்குப் போக முடியாமல் போகும்... சரி வீட்டுக்குப் போங்க... உடுப்பெல்லாம் சேறல்லவா...” என்று தன் பையிலிருந்து கைக்குட்டையை எடுத்து நீட்டியபடி சொன்னான்.

சிங்களச் சொல் ஒன்று கூடத்தெரியாத அந்த இளம்பெண், அவன் மீது நன்றிப் பார்வை வீசினாள்.

“ஸ்கூல்கி போவ வேணா. இப்ப வீடிகி போங்க” பொடிராலஹாமி உடைந்த பாஷையில் சொல்லி, மீண்டும் கைக்குட்டையை நீட்டினான்.

சேறு படிந்திருந்த முகத்தையும் தோளையும் அந்தக்

கைக்குட்டையை எடுத்துத் துடைத்துக் கொண்ட யுவதி, வீட்டுப் பக்கமாக நடந்து, வெகுதூரம் சென்று திரும்பிப் பார்த்தாள். அந்தப் பார்வையில் சங்கமித்த பொடிராலஹாமிக்கு அதில் ஒரு அந்நியோந்யம் இருப்பது தெரிந்தது. அந்த முகத்தை தான் என்றோ பார்த்தது போலவும், அந்த செளந்தர்ய முகத்தை மீண்டும் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆவல் அவனது அடிமனதில் பதிந்திருப்பதாகவும் அவன் உணர்ந்தான்.

அந்த நாளை ஞாபகமுட்ட அவன் முனைந்தபோது, ஒரு மாதத்திற்கு முன்பொருநாள் தனது பிரதானியுடன் கோவிலுக்குச் சென்றவேளையில் அவள் அங்கு நின்றமை அவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது. இருண்ட நிற சாரியுடுத்தி பூச்சுடி நண்ட கூந்தலுடன் காணப்பட்ட அவளது நீண்ட கண்களும் மெல்லிய உதடும் அவனது மனதை ஈர்த்தது. பூஜை வட்டியொன்றை கையில் வைத்திருந்த அவளது கழுத்திலே மாலை எதுவும் காணப்படாததும் அவனுக்கு நல்ல ஞாபகம். நிச்சயமான கருத்தோ உணர்வோ இல்லாபோதும் அவளைப் பலமுறை பார்த்ததும், அப்போதெல்லாம் அவள் கீழே பார்த்துக் கொண்டதும் அவனது ஞாபகத்தில் எழுந்தது. அதைத் தொடர்ந்து முகாமுக்கு வந்த பின்னரும் கூட அவளது உருவத்தை மீண்டும் மீண்டும் அரைகுறை நித்திரையிலும் கூட அவன் நினைவூட்டினான். திரும்பவும் யுவதியின் பக்கம் பார்த்தபோது மங்கலாகிச் செல்லும் அவளது சாயல் தெரிந்தது. இருந்தாலும் இனி ஒவ்வொரு நாளும் அவளைப் பார்க்க முடியுமென்று அவன் மகிழ்ச்சிக்குள்ளானான்.

“இங்க பார் உனக்கொரு பார்ஸல் வந்திருக்கு”

“எங்களுக்கு யார்தான் பார்ஸல் அனுப்பப் போறாங்க”

“இதென்றால் அப்படி இப்படி பார்ஸலல்ல. வாழ்க்கையில் கிடைக்கவே முடியாத ஒன்று”

சுகத் கொடுத்த சிறிய உறையை திறந்த பொடிராலஹாமி அதனுள்ளே தனது கைக்குட்டை இருப்பதைக் கண்டான்.

“அட யார் இதைத் தந்தது?”

“ஏன் உனக்குத் தெரியாதா? நீ அன்னைக்குக் கைக்குட்ட கொடுத்த குட்டிதான்”

கைலேஞ்சியிலிருந்து குங்குமவாசம் பரவுவதாக பொடிபாலஹம் நினைத்தான். அதனை முகத்தோடு சேர்த்து நுகர்ந்து பார்த்து மனம் நிறையச் சுவாசிக்க எண்ணினாலும் கூட, அங்கு நிற்கும் சுகததாஸ அதற்குத் தடையானான்.

“இத எந்த நேரம் தந்தவள்?”

“இப்போதுதான் தந்திட்டுப் போனாள்”

“ஏதாவது சொன்னாளா?”

“ஏதாவது சொல்ல அவளுக்கு சிங்களம் தெரியுமா? கைக்குட்டையை காட்டி இன்டநெஷனல் பாஷையில்ல்தான் உனக்குத் தரச் சொன்னாள்”

“ஹம்” என்றபடி பொடிபாலஹாமி கட்டிலின் மறுபக்கத்திற்குத் திரும்பினான். அவள் மெல்லக் கைக்குட்டையை முக்கருகே கொண்டு வந்து மேல்மூச்சு வாங்கி அந்த நறுமணத்தால் மனதை நிறைத்துக் கொண்டான். கூடவே அவளது பயந்த பிரகாசமான கண்களையும் இருகூறாய் வாரியிருந்த தலைமுடியையும் நினைவில் கொண்டு வர முயற்சித்தான்.

சில தினங்களுக்குப் பிறகு மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு பொடிபாலஹாமி காவல் கூடத்திற்கு வந்தான். அந்த இளம் பெண்ணைக் காணும் ஆவலோடு, காவலரணுக்கு முன்பிருந்த தென்னங்குற்றியில் அமர்ந்து கொண்டான். சற்று நேரத்தில் மாணவியர் கூட்டமொன்று தொலைவில் வருவதைக் கண்டு, அணிந்திருந்த தொப்பியைக் கையிலெடுத்து முடியைச் சரிசெய்து கொண்டான். பழக்கம் போல் மாணவிகள் காவலரணுக்கு அப்பாலாகி நடந்து சென்றனர். தான் எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தவள் அவர்களிடையே காணப்பட்ட போதிலும், அவள் தன்னைப் பார்க்காததை கவனித்து, பொறுமையிழந்தவனாகக் கடந்து சென்றவர்களை வைத்தகண் வாங்காமல் பார்த்தபடியிருந்தான். நீண்டதூரம் குழுவில் பின்பக்கமாகவே சென்ற யுவதி மெல்லத் திரும்பிப் பார்த்ததை

கண்டு அவன் சிரித்தான். உடனே தலையைத் திருப்பிக் கொண்ட அவன் வேகமாகச் சென்றான். அவனோடு கதைக்க வேண்டுமென்ற ஆவல் வெகுவாகத் தொற்றிய அவன் சேர்ட் பையிலிருந்த கைக்குட்டையால் பரவிய வாசனையை இதமாக உள்ளீர்த்துக் கொண்டான்.

“இன்றைய கோயில் உற்சவத்துக்கு ஏழுபேர் போகணும்... உத்தியோக உடுப்பு வேணாம். ஆனா கொஞ்சம் குடித்திட்டுப் போகலாம். மாலை நாலு மணிக்குப் போகணும்” காவல்கூடத்திற்குப் பொறுப்பான மேஜர் கட்டளையிட்டார்.

கோயில் பூசாரியால் மேஜர் உள்ளிட்ட குழுவினர் திருநீறு பூசி வரவேற்கப்பட்டு உரிய சடங்குகள் நிகழ்த்திய பின்னர் அவித்த கடலை பகிரப்பட்டது. ஆண், பெண் பிள்ளைகளெல்லாம் மிகுந்த ஆவலுடன் கடலை பகிர்பவர்களை நோக்கி இருகரம் நீட்டினர்.

கஷ்டங்களை நீங்கிச் செல்வதுடன் தமது நிச்சயமற்ற வாழ்வு தொடர்பாக கடவுளின் கடைச்சம் கிட்டுமென அவர்கள் நம்பினர்.

தளபதியின் இடப்பக்கமாக அமர்ந்திருந்த பொடிராலஹாமியின் கைகளுக்கும் கடலை பகிரப்பட்டபோது, கைவளையல்களைக் கண்டு அவன் கண்களை மேலுயர்த்திப் பார்த்தான். அவன் முன்னால் அந்த இளம்பெண் பேஸனும் அகப்பையுமாக நின்றாள். பொடிராலஹாமி சிரித்தான். அவள் அவனது கண்களை மெல்லப் பார்த்து புன்னகையால் பதில் கொடுத்தாள். பின்னர் தேங்காய் கீற்றுக்களுடன் கூடிய இன்னொரு அகப்பை கடலை அவள் கையில் வைத்துவிட்டு, கோயில் பிற்பக்க சமையல் கட்டுக்கு நடந்தாள். இரண்டாம் தடவையாகவும் பொடிலாஹாமிக்கு கடலை ஒரு பிடி கொடுத்ததைக் கண்ட மேஜர், வீரனைப் பார்த்து மெல்லச் சிரித்தார்.

“ம் கல்யாணம் கட்டிற யோசின ஒன்னுமில்லயா?” கோவிலிருந்து திரும்பி வரும்போது மேஜர் கேட்டார்.

“இன்னும் இல்ல ஸேர்”

“காதல் ஒன்றுமில்லயா?”

“இன்னும் இல்ல சேர்”

கடமை நேரத்துக்கு அப்பால் என்பதால்தான் மேஜர் கமுகமாகக் கதைப்பதாக அவன் நினைத்தான். அவரது கடும்போக்கு அவ்வேளையில் காணப்படவில்லை.

“ஸேரும் ரொம்பநாளா ஊருக்குப் போகவில்ல என்ன சேர்?”

“இல்ல.... ஏன் அப்படிக்கேட்டீர்? ம் நீயும் வீட்டுப் பக்கம் போகவில்லயல்லவா?”

“இல்ல சேர்... லீவும் கேட்கவில்ல”

“அப்படியே விடுமுறை கேட்காவிட்டால் அதுக்கொரு காரண மிருக்குமே”

“இல்ல இல்ல அப்படி எதுவுமில்ல”

“அப்போ எப்படியொன்று இருக்கு?”- மேஜர் இப்படிக்கேட்டபோது அடுத்த வீரர்கள் வாய்விட்டுச் சிரித்தனர்.

“ஏன் எல்லாரும் சிரிக்கிறீங்க?”

“இல்ல சேர் சும்மா”

அவர்கள் முன்பே தீர்மானித்துக் கொண்டிருந்தது போல் ஒரேயடியாகக் கூறினர்.

‘இந்தப் பாழாய்ப் போன யுத்தம் எப்போதுதான் முடியும்?’ தன் அடிமனதால் நினைத்த மேஜர் பொடிராஸ்டிராமியைப் பார்த்தார். அவனது முகம் மகிழ்ச்சியால் நிரம்பியிருப்பதாக நினைத்தார். ஒரு யுவதி அவனுக்கு இருமுறை கடலை பகிர்ந்தமை அவருக்கு ஞாபகம் வந்தது. தன்னோடு தனது பாதுகாப்புக்காக வந்த வீரர்கள் மீது அனுதாபமும் தனது பிள்ளைகள் போன்ற பாசமும் தளபதிக் கேற்பட்டது. இவர்கள் தன் விசுவாசமான பாதுகாவலர்களென்பதை அவர் அறிந்திருந்தார்.

“டேய்.... இவனுக்கென்றால் இன்றக்கி கடவுள் முகம் பார்த்தார்”

“எங்களுக்கெங்கே அப்படியொரு சான்ஸ்.... கடலை கொடுத்த தப் பார்க்கணும்” சோமதாஸ தனது குழுத்தலைவரிடமிருந்து விடுபட்டதும் கத்தினான்.

“ஏய் அந்தக் குட்டியின் பெயரென்னடா?” இன்னொருவன் கேட்டான்.

பொடிராலஹாமியின் முகம் கோபத்தால் சிவந்து, ‘எனக்கு இன்னுமே பெயர் கூடத் தெரியவில்லயே!’ அவன் நினைத்தான். சாரி அணிந்து.... நெற்றியில் கறுப்புத் திலகமிட்டு... நீளக் கண்களைக் கொண்ட குமரி, தனக்குக் கடலை பகிர்ந்ததை பொடிராலஹாமி இரவு முழுதும் கனவில் கண்டான். எவ்வளவு முயற்சித்த போதும் அவள்மீது தன்மனதில் ஏற்பட்ட உணர்வு எத்தகையதென்பதை அவன் முடிவு பண்ண முடியவில்லை.. ‘இல்ல நான் அவள விரும்புறன்... அவ்வளவுதான்’ இறுதியாக அவன் தனக்கே சொல்லிக் கொண்டான்.

முன்பெல்லாம் காவலரணுக்கு முன்னால் பாடசாலைக்கச் செல்லும் பெண்பிள்ளைகள் பாதையின் மறுகரையாலேயே செல்வார்கள். இப்பொழுதெல்லாம் காவலரணுக்கும் அருகாலேயே செல்கின்றனர். அவர்களது மனதிலிருந்த பயமும் சந்தேகமும் இப்பொழுது ஓரளவுக்கு அகன்றிருந்தது. பொடிராலஹாமி கடமையில் ஈடுபடும்போது, கண்டிப்பாக அவன்மீது கிடைக்கும் அன்பான் சிரிப்பு தங்களுக்குப் பாதுகாப்பானதென அவர்கள் நினைத்தனர். அதற்காக அவனுக்கு நன்றியுபகாரம் விரைவிலேயே கிட்டியது.

ஒருநாள் பாடசாலைக்கு செல்லும் ஒருபிள்ளையிடம் பெயரென்ன என்று பொடிராலஹாமி கேட்டான். அவளுக்கு எதுவுமே விளங்கவில்லை.

“நான் பொடிராலஹாமி, அக்கா என்ன பேரும்?” என்று முதலில் தன் பக்கமாகக் கைநீட்டியவன், பின்னர் அவள் பக்கம் கைநீட்டிக் கேட்டான்.

கொஞ்சம் சிரித்த சிறுமி “மகேஸ்வரி” என்றபடி ஓடிச் சென்றாள்.

அதற்குச் சில நாட்களுக்குப் பிறகு அந்தச் சிறுமி, வாழையிலையில் சுற்றிய மல்லிகைப் பூக்கள் கொஞ்சம் கொண்டு வந்து பொடிபாலஹாமிக்குக் கொடுத்து, ஏதோ சொல்லிவிட்டு அவசரமாகவே பள்ளிக்கூடப் பக்கமாக நடந்தாள். “அக்கா..... கடவுளை” அவள் சொன்னவற்றில் இந்த இரு சொற்கள் மட்டுமே அவன் ஞாபகத்தில் நின்றன.

“கடவுளை” என்பது இறைவனைக் குறிக்குமென அவன் அறிந்திருந்தான். ‘மல்லிகைப் பூக்களைக் கடவுளுக்குச் சமர்ப்பிக்கச் சொல்லி இருப்பா’ என்று எண்ணினான். அன்றைய சந்திரன் மிகவும் பிரகாசமானதெனக் கருதிய வீரன் நீண்ட நேரமாக அதனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

இரவானபின் நித்திரைக்குச் சென்ற பொடிபாலஹாமி ஒரேயடியாக மாறிப்போன மனிதன் போலானான். வெறுமையாகவும் எந்த நோக்கமுமின்றியும் கிடந்த தனது வாழ்க்கை பிரகாசமாகி வருவதை அவன் உணர்ந்தான். அந்த உணர்வு மகேஸ்வரியின் மல்லிகைப் பூக்களைக் கொண்டுவந்து கொடுத்த சிறுமி, ஒருமாதம் கழித்து இரண்டாவது தடவையாகக் கொடுத்த கடித உறை மூலம் உறுதியாகியது.

கடிதம் கொண்டு வந்த சிறுமி, பிள்ளைகள் கூட்டத்திற்கு மிகவும் பின்னால் வந்து, அங்குமிங்கும் பார்த்து கடித உறையை அவன் பக்கமாக எறிந்துவிட்டு ஏனைய பிள்ளைகளோடு சேர்ந்து கொள்ள ஓடியதை அவதானித்து அவன் கண்களுக்கு, மகேஸ்வரி மிகவும் தூரத்திலிருந்து தன்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டான்.

கடிதத்தை எடுத்துக் கொண்டு பொடிபாலஹாமி பங்கருக்குள் புகுந்து கடிதத் துண்டை விரித்தான். அதிலே மேலே இரண்டு சொற்களும் அதன் கீழாக இன்னும் சில சொற்களும் மட்டுமே எழுதப்பட்டிருந்தது.

கடிதத்தை வாசிக்க வேண்டுமென்று மிகுந்த ஆவல் ஊற்றெடுத்தபோதும் தமிழில் எழுதப்பட்டிருந்த விடயத்தை வாசிக்க அவனால் முடியவில்லை. மிகவும் இதமாக மணம் வீசும் கடிதத்தை மடித்து தன்பையில் போட்டுக் கொண்ட பொடிபாலஹாமி அதிலுள்ள

விடயத்தை எப்படி அறிந்து கொள்வதென்று யோசித்தான். மாலை வேளை கடமை நேரம் முடிந்தவுடனேயே கால்முகம் கழுவிக்கொண்டு, கடிதத்தைக் கவனமாக எடுத்து விழித்தல் என்று கருதிய வசனத்திற் குக் கீழாக கவனமாகக் கிழித்து அதனை சூட்கேஸின் கீழாக வைத்தான். மீதித் துண்டோடு, முகாமுக்கு தெரிந்தும் தெரியாதது மான தொலைவில் இருப்பிடமுள்ள கடிதக்காரன் வேலைவிட்டு வரும்வரை, பனங்குற்றிக்கு மேலமர்ந்து பத்திரிகை வாசிக்க முயற்சித்தான். நீண்டநேரமாக பத்திரிகையை பார்த்துக் கொண்டிருந்தபோதும் ஒரு சொல்லைக் கூட வாசிக்க இயலாத நிலையில், தூரத்தே சைக்கிளில் வரும் கடிதக்காரனைக் கண்டான். மெல்ல எழுந்து கொண்ட பொடிராலஹாமி பாதைக்கிறங்கி சைக்கிளுக்குக் கைநீட்டினான்.

சைக்கிளை நிறுத்திய தபால்காரன் உடன் சேர்ப்பையில் கைவிட்டு தனக்கு அரசாங்கத்தால் வழங்கியுள்ள வீசேட அறிமுக அட்டையை நீட்டினான்.

“இல்ல... இல்ல... செக் பண்ணயில்ல... எனக்கு சின்னதொரு உதவி செய்யணும்” என்று அந்தக் கடதாசித்துண்டை எடுத்த பொடிராலஹாமி, “இதில என்ன எழுதியிருக்கென்று சொல்ல முடியுமா?” என்று கேட்டான்.

கடதாசித் துண்டைக் கையிலெடுத்த கடிதக்காரன், கொஞ்சநேரம் அதனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு “இத யார் ஸேர் தந்தது?” என்று கேட்டான்.

“யாருமல்ல... கேம்புக்கு தபாலில் அனுப்பியிருந்தாங்க...”

“ஸேர் இதில... என்னை பார்க்காதீங்க... என்ற அம்மாவும் அப்பாவும் தம்பியும் யுத்தத்தால செத்திட்டாங்க... எனக்குப் பயமாயிருக்கு...” என்ற தபாற்காரன் “இது தவறி வந்திருக்கு ஸேர்... கேம்புக்கு இப்படியொரு கடிதம் வரவேண்டிய தேவையில்ல” என்று சைக்கிளில் ஏறினான்.

“ஓம் அப்பிடித்தானிருக்கும்” என்ற பொடிராலஹாமி, தபாற்காரனின் முன்னாலேயே கடதாசித்துண்டை எறிந்துவிட்டு, அவன் சென்றபின் மீண்டும் அதனை எடுத்து தனது பையிலிட்டுக் கொண்டான்.

'மகேஸ்வரி என்ன விரும்பாமலில்ல. அதனால்தான் இப்படி எழுதியிருக்காள்'- பொடிராஸஹாமி நினைத்தான். தான் அவளை விரும்புவதாகவும், அவளை திருமணம் செய்யத் தயாரென்றும், பின்னர் அவளை தனது ஊருக்கு அழைத்துப் போக எதிர்பார்ப்பதாகவும் எழுதியனுப்ப வேண்டுமென்று நினைத்த அவன், நீண்ட காலத்திற்குப் பிறகு விடுமுறை எடுத்துக் கொண்டு யாரிடமாவது சொல்லி தமிழில் ஒரு கடிதம் எழுதிக் கொண்டு வருவதற்காக ஊருக்குச் சென்றான்.

ஊருக்குச் சென்று சிலநாட்களில் மீண்டும் முகாமுக்குத் திரும்ப தயாரானபோதும் அம்மாவின் கடும் கெஞ்சதலினால் பத்து நாட்கள் ஊரில் நிற்கவேண்டி நேர்ந்தது. அடுத்தநாள் உடனடியாக சேவைக்கு வருமாறு விடுக்கப்பட்ட செய்தியால் மகிழ்ச்சிக்குள்ளான அவன், ஒரு நண்பன் மூலமாக தமிழில் எழுதிக் கொண்ட கடிதத்தை சேர்ப்பையில் பாதுகாப்பாக வைத்துக் கொண்டான். வேலைக்கு வருமாறு கிடைத்த கட்டளைக்கேற்ப யாழ்ப்பாணம் செல்வதற்காக கொழும்புக்கு வந்த அவனுக்கு மீண்டும் யுத்தம் ஆரம்பித்துள்ளதை அறிந்து கொள்ள முடிந்தது.

அன்று.... திடீரென்று பள்ளிக்கூடப் பக்கமிருந்து குண்டு வெடிப்புச் சத்தமும் தொடர்ந்து சுழல் துப்பாக்கி சத்தமும் கேட்டது. காவலரணின் கடமையிலிருந்த சகலரும் பாதுகாப்பு பங்கர் பக்கமாக ஓடினர். சுமார் ஒரு மணிநேரத்தில் அமைதியேற்பட்டபோதும், அடுத்த அரைமணித்தியாலத்தில் மீண்டும் தொடங்கி நீண்ட நேரமாக அதிர்ந்தது. பின்னர் பள்ளிக்கூடப் பக்கமிருந்து பிள்ளைகள் சத்தமிட்டபடி ஓடிவருவது தெரிந்தது.

"ஏய் சுடவேணாம்.... பிள்ளைங்கதான் ஓடி வாறாங்க" மேஜரின் கட்டளை வெடிச்சத்தத்தைத் தோற்கடித்துக் கொண்டி வீரர்களுக்குக் கேட்டது.

பொடிராஸஹாமி பங்கரின் இடைகளுக்கிடாக பாதைப் பக்கம் பார்த்தான். விரைந்தோடும் பிள்ளைகளுக்குள் மிகக்கவனமாகப் பார்த்த அவனுக்கு, தான்பார்க்க ஆசைப்பட்ட உருவத்தைக் காணமுடியவில்லை. வெடிச்சத்தம் காரணமாக எதுவும் செய்து கொள்ள முடியாத அவன், 'உயரமானவள் என்பதால் முதலிலேயே

ஓடியிருப்பாள்' என்று நினைக்க முனைந்தாள். மாலைவரை இடைவிடாத வெடிச்சத்தம் மாலை இருளோடு மறைந்து போனது. அதன் பின்னர் இரவு முழுவதும் வானக் கர்ப்பம் கோபம் கொண்டாற் போல் கடும் மழைகொட்டி பெரு நிலப்பரப்பை கழுவிச் சென்றது.

மறுநாள் பல இடங்களிலும் சாப்பறை ஒலித்து கொல்லப் பட்டவர்களின் இறுதிப் பயணத்தை அடையாளப்படுத்தியது.

மகேஸ்வரி அதன் பின்னர் ஒரு போதும் காப்பரணுக்கு முன்னால் பள்ளிக்கூடம் செல்லவில்லை. எஞ்சிய பிள்ளைகளில் ஒரு சிலர் சென்றபோதும் அந்தப் பக்கத்தை அவர்கள் திரும்பிக்கூடப் பார்க்கவில்லை.

இந்த நிகழ்வின்பின் வேண்டாவெறுப்புடன் வேலைக்குச் சென்ற பொடிராலஹாமிக்கு காய்ச்சல் கண்டது. பல நாட்களாக எதுவுமே உண்ணக் குடிக்காத அவன் அவ்வப்போது "மகேஸ்வரி" என்று முணுமுணுத்தான்.

"ஸேர்... பொடிராலஹாமிக்கு கடுமையான காய்ச்சல்" சுகததாஸு மேஜரிடம் சொல்லும் போது "ஆள் ரொம்பப் பலவீனப்பட்டு" என்பதையும் சேர்த்துத்தான் சொன்னான். இரண்டு வாரம் வைத்தியசாலையிலும் இரண்டு வாரம் விடுமுறையிலும் இருந்துவிட்டு வந்த பொடிராலஹாமி, சுகததாஸுவுடன் முன்பக்க பங்கரில் கடமைக்கு இணைக்கப்பட்டான்.

மகேஸ்வரி செத்துப்போனதாக, வைத்தியசாலையிலிருந்து வந்ததும் சுகததாஸு மூலம் அறிந்து கொண்ட அவன் இனி வேலை வேண்டாம் என்று தீர்மானித்தபோதும், நினைத்துப் பார்க்க முடியாததொரு காரணத்தால் மீண்டும் கடமைக்கு வந்தான். காவலரணுக்கு வந்து சுற்றும்முற்றும் பார்த்த அவனுக்கு பழகிப் போன சுற்றாடல் தெரிந்தது. அதிலிருந்து நீண்டநேரமாக மகேஸ்வரி பாடசாலைக்கு வரும் பாதையைப் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தான். சிலபோது அவன் ஏனைய பிள்ளைகளோடு வருவது அவனுக்குத் தெரியும். இருந்தும் அதுவொரு பிரமையென்பது கண்பொழுதில் உறுதியானபோதும், அந்தப் பிரமையை எல்லாவேளையிலும் காண அவன் ஆசைப்பட்டான்.

“ஏய் எழுந்திரு. நீ நித்திரையா?” என்றபடி சுகதாஸ பொடிராலஹாமியைப் பார்த்தான். அப்பொழுது அவன் கண்கள் கண்ணீரால் நிறைந்திருப்பதை கண்டான்.

“சரி பரவாயில்ல... இன்னும் கொஞ்சநேரம் இருந்திட்டு வா” அவன் மீண்டும் சொன்னான்.

இருந்தும் ரைஃபலை கைக்கெடுத்த பொடிராலஹாமி, பங்கரில் குறுக்கே போடப்பட்டிருந்த தென்னங்குற்றியருகே வந்தான்.

“நீ இன்னொரு சிகரட் குடிக்கப் போறியா?” சுகதாஸ கேட்டான்.

“இன்னொன்று தா... பாழாய்ப் போன மழையால உடுப்பெல்லாம் உடலோட ஒட்டிப்போய்... கடம முடிய இன்னும் ஒருமணி நேரமிருக்கு” என்றவாறு சிகரட்டைக் கையிலெடுத்த பொடிராலஹாமி மீண்டும் வெளிப்பலகை மீது அமர்ந்து கொண்டான்.

“பொடி.... நீ இன்னும் அந்தக் குட்டியப் பற்றி நினைக்கிறாயென்ன?... இனி அத மறந்துவிடு.... எல்லாம் நன்மைக்குத்தான் நடப்பதாக எடுத்துக்கோ.... உனக்கொரு விஷம் தெரியுமா.... காவலரணில் இருக்கும்போது நீ கடுமயா யோசிக்கிறதா மேஜர்தான் உன்ன இங்கே விட்டார்.... நீ அந்தப் பெட்டைக்கு விருப்பமென்று ஸேருக்கு விளங்கிட்டுது.... அப்பாவப்போல மனிதரா அவர்” சுகதாஸ சொன்னான். அப்போது தூரப் பனைமரத்தடியில் வெடிச்சத்தமொன்று கேட்டது.

“டேய் சுடுறாங்க எழுந்திரு” என்ற சுகதாஸ துப்பாக்கியை கையிலெடுத்து பனங்குற்றிமீது வைத்து வெடிச்சத்தம் வந்த பக்கமாக இலக்குவைத்து நண்பன் பக்கம் பார்த்தான். அவன் தென்னங்குற்றிமீது அமர்ந்திருந்தான். வலக்கையில் சிகரட் காணப்பட்டது.

“பேயா எழுந்து வா” அவ்வளவு தான் அவனால் சொல்ல முடிந்தது.

“தடங்” என்று தேங்காய் போன்ற ஏதோ தனது காலடியில் விழுவது அவனுக்கு விளங்கியது. அவன் பொடிராலஹாமியைப் பார்த்தான். இருளுக்குள் வலக்கையிலிருந்து சிகரட் வாயருகே

செல்வது போல் அவனுக்குத் தெரிந்தது. சிகரட் செந்தணல் போன்ற அந்த வீச்சு, தலையைச் சிதறடித்து முண்டத்தை சேற்றுக் குழிமீது வீழ்த்தியது.

“பொட” என்றபடி ஓடிச்சென்ற சுகததாஸு, பொடிராலஹாமியின் தலையற்ற முண்டத்தை கட்டிப்பிடித்து தூக்க முயற்சித்தபோது, பாரம் காரணமாக அதன்மீத அவனும் இழுபட்டு விழுந்தான், பொடிராலஹாமியின் சேட்பையில் தடிப்பாக ஏதோ உறுத்துவது தெரிந்தது. அவன் சற்றே பயந்துபோனவனாக கைவிட்டுப் பார்த்தபோது கடித உறையொன்று அகப்பட்டது.

அந்த உறையை அவன் விரித்துப் பார்த்தபோது, அதில் காய்ந்துபோன மல்லிகைப்பூக்களையும் குங்குமம் மணக்கும் கைக்குட்டையொன்றையும் மிக நேர்த்தியாக மடித்த நிலையில் காண முடிந்தது.

கண்ணீர் மல்கும் கண்களோடு சற்று நேரம் அப்பக்கமாகப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த சுகததாஸு, தனது இயந்திரத் துப்பாக்கியைத் தூக்கி அழுத்தினான். இருப்பிலிருந்து தோட்டாக்கள் அனைத்தும் தீருமட்டும் அவனுக்கு வேறெதும் ஓடவில்லை. இறுதியாக பங்கருக்குள் அமர்ந்து தலையில் இருகைகளையும் வைத்துக் கொண்டான்.

இயந்திரத் துப்பாக்கியால் வெளிப்பட்ட சன்னங்களுக்கு அகப்பட்ட பெருந்தொகையான பனையோலைகள் ஆயிரக்கணக்கில் சிதறிக் கிழிந்து சுகததாஸுவின் உடல்மீது விழுந்து கொண்டிருந்தது.

ஆறுமுகம் தோட்டத்து கதாபாத்திரங்கள்

“அடி வேசை.... என்னடி முணுமுணுக்கிற நீ.... சொல்ல வேண்டியத முகத்துக்கே சொல்லடி...”

“உனக்குப் பயந்து நான் முணுமுணுக்கிறதா நினச்சியா.... நீ என்னத்துக்கடி என்ற பிள்ளைக்கு ஏசினை”

“உன்ற பிள்ள ஒரு பிள்ளயா.... பேய்.... உனக்குத் தெரியாதா நேற்று அவன் என்ற மகன்ற கையப் பிடித்திழுத்தது”

“ஐயோ.... உன்ற மகள் பெரிய ராசாத்தியின் மகளென்ற நினைப்பு.... கையப் பிடித்திழுக்க. உன்ற மகள் எதற்கடி என்ற மகனப் பார்க்கணும்? எவனயாவது பிடித்துக்கொள்ளச் சொல்லு அவளுக்கு... என்ற பெடியன வலையில் போட்டுக் கொள்ளப் பார்க்காம...”

“பொத்தடி வாய.... இந்த மீனம்மா அப்படிப் பிள்ள வளர்க்கல்ல... வளர்க்கப் போறதுமில்ல. அவன் இதுக்குப் பிறகு என்ற மகன்ற பின்னால வந்தால் கைகால உடச்சுப் போடுவன்.... ம.... பிறகு சொல்லல்லயென்று சொல்லாதே....”

“ஆ உடயென் பாப்பம்.... நீ காலயிலிருந்து இரவு வரையில் ஒவ்வொருத்தன்ற முதக உடச்சுத்துக்கு.... என்ற பெடியன்ற கைகால உடைக்கக் கிடைக்காது.... உடச்ச அன்னக்கித்தான் இந்தச் செல்வி ஆரென்று உனக்குத் தெரியவரும்”

“ஏய் நிறுத்துங்கடி ரெண்டுபேரும்.... விடிய விடிய உங்க தொல்ல

பொறுக்க முடியல்ல. சரி விடிந்த பிறகென்பாலும் எங்கள் கொஞ்சம் தூங்க விடமாட்டியலா? அந்த ஓஃபிஸ் ஆக்களும் உங்க சத்தத்துக்கு கண்முழிச்சிருப்பாங்க.... பிசாசுகள்”

“இல்ல ராமையா இவளப் பாருங்கோ” அவளால் சொல்லிக் கொள்ள முடிந்தது அவ்வளவுதான்.

“வாய மூடு.... உங்க ரெண்டு பேரையும் எனக்குத் தெரியும்” ராமையாவின் சத்தம் இருவரதும் சண்டையை அடக்கிவிட்டது.

இருள் மெல்ல விலகிக் கொண்டிருந்தது. பலகையாலும் சீமெந்து கற்களினாலும் அமைக்கப்பட்ட சின்னச்சின்ன வீடுகளிலிருந்து பல்வேறு சத்தம் வெளிப்பட்டதோடு, வானொலி, ஒலிப்பதிவு நாடாக்களிலிருந்து பீறிட்ட சகிக்க முடியாத பேரொலி காதுகளைக் காயப்படுத்தியது. ஆம் அது ஆறுமுகம் தோட்டத்து குரியோதய வெளிப்பாடு.

மஞ்சளாகிப்போன வெள்ளை உடையில் தயாராகிய சிறுமிகளும், வெள்ளை சேட்டும் நீலக்காற்சட்டையும் அணிந்து அளவைவிட கூடிக்குறைந்த பாதணிகளோடும், மெலிந்த சிறுவர்கள் இரண்டு மூன்று பேராக ஒழுங்கைக்குள்ளிருந்து வெளிப்பட்டனர். மிகவும் சிறிய பிள்ளைகள் தமது பொருட்கள் சகிதம் விளையாடுவதற்காக வீதிக்கிறங்கினர். அரைமணி நேரத்தில் தத்தமது தொழில்களுக்காக வளர்ந்தோர், இளைஞர், யுவதிகளென்று பாதையைப் பொறுப்பெடுத்தனர்.

நாவல மேட்டு நிலப்பகுதியொன்றில் வாழ்ந்த அவர்கள், சுமார் இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன்னர் அங்விடத்தால் விரட்டப்பட்ட போது ராஜகிரிய பகுதிக்குவந்து சதுப்பு நிலமான ஆறுமுகம் தோட்டத்தில் மெழுகுப்பிடவை, தகரங்களால் மறைக்கப்பட்ட குடிசைகள் அமைத்து வாழ்ந்தனர். இந்த இடைக்காலத்திற்கு முன்பு இக்குடும்பங்களின் ஏழெட்டுப்பேர் வெட்டியும் கொத்தியும் உயிருடன் பெற்றோல் ஊற்றியும் எரிக்கப்பட்டனர்.

மெல்ல மெல்ல சதுப்பு நிலம் சேரிப்பகுதியாக மாறியதோடு, அங்குள்ள இளவயதினர் வைத்தியசாலைகளிலும் இன்பிற் இடங்களிலும் கூலிவேலைக்குச் சென்று தாம் சார்ந்த குடும்பங்க

ளுக்கு வாழ்க்கைச் செலவுக்கான பலமாக மாறினர். நாற்பத்தைந்து வயதான ராமையா தோட்டத்தின் பொறுப்பாளராக ஆனர். அவர் தனது பன்னிரண்டு வயதான தம்பியை வெட்டிக் கொத்திக் கொலை செய்வதைக் கண்களால் கண்டவர்.

அன்று... காலை ஒன்பது மணிமுதல் சைரன் ஒலித்தபடி விரைந்த வாகனங்களும் குழப்பநிலையும், மேட்டுப் பகுதியில் தமது குடிசைகளில் சுருண்டு கிடந்தவர்கள் மீது, பகலாகும்போது காதையர் கூட்டத்தினர் முற்றுக்கையிட்டு குடிசைகளுக்குத் தீமுட்டி அதனுள்ளிருந்த சட்டிமுட்டிகளைக் கூட விட்டுவிடாது உடைத்து நாசமாக்கியது இப்பொழுதும் இன்றுபோல் அவனுக்கு ஞாபகம். தனது கண்ணெதிரிலேயே தனது ஒரே சகோதரன் “அண்ணா” என்றபடி வீட்டுக்கு ஓடிவருகையில் அவன் பின்னால் ஒரு கூட்டம் விரட்டி வந்த விதமும், வீட்டுக்கு ஒரு சில அடிகளே இருக்கும் போது அவன் நிலத்தில் விழுந்ததும் அவனுக்கு நல்ல ஞாபகம். கத்தி, வாள், கோடாரிகளைக் கையிலேந்திய கலவரக்காரர்களிடமிருந்து தனது தம்பியைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள முடியவில்லை. தன் சகோதரன் கத்தி வீச்சுக்கு விழுந்ததைக் கண்ட ராமையா ஒரே ஓட்டமாய் வாய்க்காலில் பாய்ந்து மறுகரையேறி உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொண்டான். இரண்டு நாட்களின் பின்னர் வந்து அவன் தம்பியின் சடலத்தைத் தேடியபோதும் அது கிடைக்கவில்லை.

“எல்லாம் லொறியொன்றில போட்டுக் கொண்டு போயிட்டாங்க” என்று யாரோ சொன்னபோதும் “எங்கே?” என்று கேட்க நினைத்தபோதும் கேட்கவில்லை.

சுமார் ஒரு மாதத்தின் பின்னர், தனது தாயிருந்தபோது கூலிவேலைக்குச் சென்றதால் பழக்கமான ஓயஸேகரபுர கமலக்காவின் வீட்டுக்கு சாப்பாட்டுக்கு ஏதாவது கேட்டு வாங்க ராமையா சென்றான்.

“ஐயோ ராமாநீ இருக்கிறியா? நீயும் இல்லையென்றுதான் நாங்க நினைத்தோம்.... எங்க முன்னாலேயே எத்தின பேர வெட்டிக் கொன்றாங்க.... ம.... நாங்க சொல்லி என்ன ஆகப்போகுது? அவங்க செய்த அநியாயத்துக்கு ஏழு இடியும் ஒன்னாக விழணும்”

“இல்ல கமலநோனா.... பரவால்ல.... நாங்க தமிழர் அல் லவா?... நாங்க சாக இருக்கிற தமிழர்.... ஆனாலும் நாங்க எந்த தவ றும் செய்யல்லியே.... நாங்க உங்க வீடு வாசல்ல கூலிவேல செய்து.... கிடக்கிறதக் கொண்டு காலத்த கடத்திய மனிசங்க.... அப்படியிருக்கிற எங்களக்கூட கொன்றாங்களே நோனா....”

சற்று நேரம் அவனைப் பார்த்தபடியிருந்த கமலக்கா, தமது சமையலறையில் மறைத்து வைத்திருந்த இடத்தால் போத்தலொன் றெடுத்து, இன்னொரு போத்தலில் அரைவாசி ஊற்றினாள். கசிப்பு விற்றுக் காசுபோடும் தகரப் பெட்டியைத் திறந்து இருபத்தைந்து ரூபா எடுத்த அவள், போத்தலையும் காசையும் வைத்து “இந்தா இத எடு.... அவசரத் தேவைகளெண்டால் வா. என்னால் முடிந்த உதவியச் செய்றன்” என்றாள்.

வாழ்க்கையில் முதற்தடவையாக கசிப்பின் காரம் ராமையா வின் தொண்டையைக் கிழித்துக் கொண்டு சென்றது. அதனால் முழு உடலுமே குடு பிடித்தாலும் புதிய உணர்வுகளின் ஊர்வலத் தால் அவனது மனம் பொங்கிவழிந்தது. வேதனை, கோபம், கவலை எல்லாம் ஒன்றுகலந்து தூசண வார்த்தைகளாக வெளிப்பட்டு அன்று இரவெல்லாம் ஆறுமுகம் தோட்டத்தில் பரவிச் சென்றது.

“ராமையா நன்றாக குடிச்சிருக்கான்”

“அவன் மனம் நொந்து போயிருக்கான்.... என்ன இருந்தாலும் சொந்தச் சகோதரன் இல்லாமல் போனால் யாருக்குத்தான் கவல வராது?”

“அவன் முடியுமட்டும் கத்திவிட்டு தூங்கிடுவான்.... நீங்க ஒன்னும் சொல்லப் போகாதீங்க” துரைசாமி சத்தமிட்டுச் சொன்னான்.

அன்றுமுதல் ஒவ்வொரு நாளும் அந்திபடும் பொழுது ராமையா குடித்துவிட்டே தோட்டத்திற்கு வந்தான்.

“அங்க பாருங்க. கத்தி, கோடாரியெல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு ஒரு கூட்டம் இந்தப் பக்கமா வாறாங்க.... ஒளிஞ்சி கொள்ளுங்க”- பெண்ணொருத்தியின் பயந்த குரல் ஆறுமுகம் தோட்டமெங்கும் பரவிச் சென்றது.

கணப்பொழுதில் ஆண்கள் பெண்களெல்லாம் பயத்தோடும் சவாலை எதிர்கொள்ளும் கண்களோடும் சேறுநிறைந்த பாதையில் ஒன்றுகூடினர். அங்கு வந்த கூட்டத்தினர் ஆறுமுகம் தோட்டத்தில் எஞ்சியிருந்த பற்றைக் காட்டை வெட்டித் துப்புரவு செய்ய முனைந்தனர்.

“இடம் பிடிக்கிறாங்க” எல்லோரும் குசுகுசுத்துக் கொண்டனர்.

“முதலாளி எதுக்கு இந்தக் காட்ட வெட்டுறீங்க? நாங்க நனையாமலிருக்க குடிசைகள் இதில கட்டி இருக்கிறம்” ஒரு முறையீடு போல் துரைசாமி சொன்னான்.

“ஆ அப்படியா... இப்பிடி வீடு கட்டிறதுக்கு நீங்க யாரடா... உங்களுக்கெல்லாம் இங்க இடம் கிடையாது... இருந்த இடத்துக்கே போய்விடுங்க... அதுக்கு முதல்ல நீ யாரென்று சொல்லன்”

“அது என்ற புருஷன்... ஏ அவரப் பத்திக் கேக்கிறீங்க?” என்று கேட்டவாறு மீனம்மா முன்னோக்கி வந்தாள்.

“ஆ உன்ற ஆளா... அப்படியென்றா அவனுக்கு சத்தம் போடாம இருக்கச் சொல்லு. இல்லாட்டா இந்தப் பகுதியில் நீ செய்ய தொழிலான சட்டியான கழுவிக்கூட எவ்வளவென்டாலும் தேட முடியாமல் போகும் தெரியுமா?”

“ஏன் நீர் என்ன என்ன செய்யப் போறாய்? என்ற குதிரைக்கு வெடி வைக்கப் போறியா?”- மீனம்மா எந்தத் தயக்கமுமின்றிச் சொன்னாள்.

“மீனம்மா என்ன சொல்றா முதலாளி... அவள் சொல்றத பொறுப்படுத்தாதீங்க... இப்ப முதலாளிக்கு என்ன செய்யணும்...?” புல்லு வெட்டும் கத்தியோடு ராமையா வந்தான்.

“இல்ல ராமா... துப்புரவாக்காமலிருக்கிற காட்டை வெட்டி, தோட்டத்து ஆக்களுக்கு பொதுமண்டபமொன்று கட்ட ஒழுங்கு படுத்தத்தான் நாங்க வந்தோம்... பாருங்க... இப்பிடிப்பட்டதொரு வேலக்குக்கூட இடங்கொடுக்கிறாங்களில்ல”

“முதலாளி... இருக்க ஒரு அறைகூட இல்லாத எங்களுக்கு எதுக்கு பொது மண்டபம்? இங்கு எங்கட ஆக்கள் இருக்கிற

இருப்பப் பாருங்க.... கோழிக்கூடு போல குடிசைகள். அந்தக் காட்டுத் துண்ட மெல்ல மெல்ல வெட்டி அதில் வீடுகட்ட நாங்க பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறம்... நாங்க தமிழர்கள் முதலாளி... இருந்த இடத்திலிருந்து விரட்டிவிட்டாங்க. இனி யாரும் திரும்பிப் பார்க்காத சேற்றுக்குள்ள நுளம்புக் கடியோடு பாம்பு பூச்சிகளோட இருக்கிறம்... நாங்க இந்த இடத்த விட்டுப் போகமாட்டம் முதலாளி..... யாரயும் இந்தத் தோட்டத்துக்கு வரவும் விடமாட்டோம்” என்ற ராமையா கையிலிருந்த கத்தியைப் பலம்கொண்டு ஆமணக்கு மரத்தில் அடித்தபடி முதலாளியின் முகத்தைப் பார்த்தான்.

வெட்டுண்டு குறுக்கே விழுந்த ஆமணக்கு மரத்தருகே நின்ற ராமையாவின் தூக்கக் கண்கள் சிவந்துவருவது சுகதபால முதலாளிக்குத் தெரிந்தது. நடுங்கும் கையால் எடுத்த கத்தியை மீண்டும் உயர்த்த முன் தோட்டத்திலிருந்து மெல்லச் சென்றுவிடுவதே நல்லதென்று அவருக்கு விளங்கியது.

“ஓம் இனி உங்களுக்கு வேணாமென்றா எங்களுக்கொரு தேவயூரில்ல. ஆனா திரும்ப என்னிடம் உதவி கேட்டுக் கொண்டு மாத்திரம் வரக்கூடாது...” என்ற சுகதபால முதலாளி “வாங்கடா போவம்” என்று முன்னே நடந்தார்.

எல்லோரும் திரும்பிச் செல்லும் கூட்டத்தினரையும் ராமையாவையும் பார்த்தனர். திரும்பிச் செல்லும் கூட்டத்தைவிட ராமையா மேலானவன் என அவர்கள் நினைத்தனர்.

“குட்மோர்னிங் ஸேர்”

“குட்மோர்னிங்... என்ன நேற்றிரவு சத்தம் போடுவது கேட்டது?”

“இல்ல ஸேர்.... தோட்டத்தப் பெடியன்கள் நேற்று பொரலயில் பிரச்சினையொன்றில் மாட்டியிருக்காங்க. இனி நான் கொஞ்சம் சத்தம் போட்டன்... அவங்க இளமத் துடிப்பில் சிங்களப் பெடியங்களோட மோதியிருக்காங்க... அவங்களும் ஏழப் பெடியங்கள்.... நாங்க என்னத்துக்கு ஸேர் மோதிக் கொள்ளணும்?.... எதப் பங்குபோடப் போறம்?.... பாருங்க ஸேர்.... உங்களப் பார்த்து நாங்க ஒரு சொல்கூடப் பேசுறோமா...? ஒஃபிஸ் அருகில யாராவது சுற்றினால் என்ன விஷயமென்று கேட்போம் தானே.... ஸேராக்களுக்கு நாங்க

எதுவும் நடக்கவிடமாட்டம். இந்தத் தோட்டத்தில் இருக்கும் வரையில.... அவங்களால் ஸேராக்கள் இரவு தூங்கியிருக்கவும் மாட்டங்க.... என்ன ஸேர்....?”

“இல்லயில்ல.... இப்போ எங்களுக்கு அதெல்லாம் பழகிப்போயிட்டு”

“நான் போறன் ஸேர் எனக்கு சின்னொரு வேலயிருக்கு. திரிவீலரொன்று ஸெட்பண்ணி விற்கப் போறன். சரியா வந்திட்டா நல்லது ஸேர். அந்தப் புருஷன் செத்த குஞ்சியின் சின்னதுகள் ரெண்டுக்கும் சுகமில்லயாம்... மருந்து கொஞ்சம் வாங்கிக் கொடுக்கணும்.... போனகிழம மீனம்மாதான் அவங்களுக்கு சாப்பாடு கொடுத்திருக்காள்.... தீபாவளியும் நெருங்கிது. யார்டயென்றாலும் சின்னதுகள் பசியோடிருக்கிறது நல்லதில்லயே.... மீனம்மா அந்தத் தொழிலுக்குப் போனாலும் அவளுக்கும் பசி விளங்கிது.... அப்படின்னா நான் போறன் ஸேர்” என்றவாறு ராமையா ராஜகிரிய பக்கமாகச் சென்றான்.

தனது கிளைகளை விரித்து ஆறுமுகம் தோட்டத்தில் விசாலமான பிரதேசமொன்றைப் பிடித்து நிற்கும் ஆலமரத்தைத் தாண்டி வளைவில் மறைந்து சென்றான் ராமையா. சேறு நிறைந்த பாதையைக் கடந்து ஆண்கள் பெண்கள் எல்லோரும் பொதுமலசல கூடத்திற்குச் செல்வதும், சின்னதுகளின் விளையாடுவதற்காக வீதிக்கிறவதும் தெரிந்தது. மழை இல்லாதபோதும் மேகங்களால் பாரமாகிய வானம் மந்தாரம் காட்டி நின்றது. ஆமணக்கு மரத்திலமர்ந்து கத்திக் கொண்டிருந்த மிச்சான் சோடிக்கு கல்லெறிந்த மீனாட்சி “மூதேவிப் பறவை விடிகாலமேவந்து கத்திச் சண்ட பிடிக்கப் பார்க்கிது. இருக்கிற தொல்ல போதாதென்று இன்னுமொரு தொல்லை வரும்போலிருக்கு” என்றான்.

“குஞ்சி.... ஏய் குஞ்சி... இங்க வா.... வந்து இந்தச் சாமான்கள் எடு”

“அம்மா ராமமாமா கூப்பிடுறார். சாமான் கொண்டு வந்திருக்கார். நான் எடுக்கட்டா?” மாய்ச்சல் நோயினால் அவதியுறும் சிறுவன் கேட்டான்.

“தங்கச்சி இப்பதான் தூங்கினவள். நிலத்தில் வைத்தால் முழிச்சிடுவாள். போய் எடு” சொல்வதற்கிடையில் அவன் பறந்தான்.

“ஆ.... இந்தா.... இத எடு.... நாளை காலம் பாரமி டிஸ்பென்ஸரிக்கு அம்மாவோட போய் நீங்க இருவரும் மருந்தெடுக்கணும். மத்தியானம் இன்னும் சாப்பிடேல்ல என்ன? இது ஒரு வகை மாவு இதில் வைக்கிறன். இரவைக்கு ரொட்டி சுட்டுச் சாப்பிடுங்க”

சாமான் பையையும் ராமையா கொடுத்த இருபது ரூபாவையும் இரு கைகளிலும் ஏந்திய சிறுவன், கோழிக்கூடு போன்ற இருண்ட பலகை அறையொன்றுக்குள் புகுந்தான்.

“அப்பா, அம்மா இன்னக்கி இன்னுமே வரல்லியே” வாசித்துக் கொண்டிருந்த புத்தகத்தை மூடியபடி கோகிலா சொன்னாள்.

“ம் இன்னும் கொஞ்சத்தில் வருவா.... நீ இருக்கிற எதையாவது சாப்பிட்டிட்டுத் தூங்கு. நான் கோழிகளேம் திறந்திட்டன். இல்லாட்டா ரோட்டுப் பக்கமென்றாலும் போயிருக்கலாம்” என்ற துரைசாமி, வெட்டி அகற்றப்பட்ட இடக்காலின் தொடைப்பகுதியை தடவியபடி மீனம்மாவின் நினைவை மறக்க முயன்றான்.

வீட்டிலிருந்து காலைவேளையில் வெளிக்கிட்டுச் செல்லும் மீனம்மா இரவு ஒன்பது மணியளவில் மீண்டும் வருவதை அவனறிவான். அவள் வெளிப்படும்போது அவனுக்கேற்படும் வேதனையை தனது இயலாமையினால் அடக்கிக் கொள்வான். வேலை செய்த லொறியின் பின்சக்கரத்திற்கு அகப்பட்டு, கால் வெட்டி அகற்றப்பட்டதால் அவன் மிகவும் பலவீனமுற்றான். அதனால் பன்னிரண்டு வயதான கோகிலாவினதும் மனைவியினதும் வாழ்க்கையைப் பேணிக்கொள்ள ஒன்றுமே செய்ய முடியவில்லை. அவ்வப்போது அனுதாபத்தின் பேரில் யாராவது கொடுக்கும் பணந்தான் கோகிலாவுக்குத் தேவையான கொப்பி புத்தகங்களை வாங்கிக் கொள்ளக்கூட முடியாத நிலையில், மீனம்மா கோட்டே பகுதியில் வீடொன்றுக்கு வேலைக்குச் சென்றாள். ஒருநாள் மாலை வீட்டுக்கு வந்தவள் நெடுநேரம் அழுதாள்.

“ஏன் இப்பிடி அழுறாய்?”- துரைசாமி கேட்டான்.

“இல்ல காலமே இருந்து தல வலிக்குது”

“இனி எஸ்பிரின் இரண்டு குடிக்கல்லயா?”

“குடித்தன்... இன்னுமே சரிவரல்ல”

இரண்டு நாள் வீட்டிலேயே இருந்து விட்ட மீனம்மாவை அழைத்துச் செல்வதற்காக அவள் வேலை செய்த வீட்டு ஐயா வந்திருந்தார்.

“இல்ல நான் திரும்ப வரப்போறதில்ல” அவள் இப்படிச் சொல்வது துரைசாமிக்குக் கேட்டது.

“நான் இன்னும் கொஞ்சம் கூடத்தாரன்... நாளயிலிருந்து வேலைக்கு வா” என்று வந்தவர் சொன்னார்.

“உனக்கு சுகமானால் போ.... எவ்வளவாவது கூடத்தருவதாகச் சொன்னாரல்லவா?”- துரைசாமி சொன்னார்.

“இல்லை நான் திரும்ப அங்க வேலைக்குப் போகமாட்டன்” என்ற மீனம்மா வீட்டில் பற்றாக்குறை தலைகாட்டியபோது திரும்பவும் வேலைக்குப் போகத் தீர்மானித்தாள்.

சுமார் ஒரு மாதகாலம் அந்த வீட்டில் வேலை செய்த அவளுக்கு, வீட்டுச் சொந்தக்காரி ஒருநாள் செம்மையாக அடித்தாள்.

“கெட்டவள்.... வேலைக்கு வருவதாகச் சொல்லிக் கொண்டு வந்திட்டாள் என்ற மனிசன வலயில போட.... திரும்ப இந்தப் பக்கம் வந்தால் தும்புத்தடி உடையுமட்டும் தருவன்....”

வீட்டுக்காரியின் இறுதி எச்சரிக்கை அவளுக்குக் கேட்டது. அவள் திரும்பிப் பார்த்தாள். வீட்டுக்காரர் எதுவுமே நடக்காதவர் போல் இரண்டாம் மாடியிலிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை அவள் கண்டாள்.

அதன் பின்னர் மீனம்மா வீடுகளுக்கு வேலைக்குச் செல்லாவிட்டாலும், கூலி வேலை தேடப் போவதாகச் சொல்லிக் காலையில் வெளிக்கிடப் பழகினாள். அவ்வாறு சென்று தேடும் பணத்தால் குடும்ப வாழ்வைக் கட்டிக் காப்பதற்கும் கோகிலாவைப்

படிப்பிக்கவும் ஓரளவு போதுமானதாகவிருந்தது. மாலையாகும்போது அத்தியாவசியமான சாமான் கொஞ்சம் கொண்டுவரும் மீனம்மா கையில் பசையிருக்கும் நேரத்தில் கருப்பனின் பெட்டிக் கடையால் மாரி பிஸ்கட் இருநூறு வாங்கி, பாதையெங்கும் பரவலாக விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் சின்னதுகளுக்குக் கொடுப்பான். அதனால் பெரும்பாலும் சிறார்கள் மீனாமாமி வரும்வரையில் பாதைக்கிறங்கி நிற்பதைப் பழக்கமாக்கிக் கொண்டனர்.

சிலபோது மீனம்மா வர இரவானால், அன்று அவளது சாமான்பை பெரிதாகவிருக்கும். அதேபோன்று துரைசாமிக்கான கசிப்பு காலோ அரையோவும் சேர்ந்தே வரும். கணப்பொழுதில் கசிப்பு சிறிதையும் தொண்டைக்குள் ஊற்றிக் கொள்வது உலகத்தையே மறந்து நித்திரையில் சஞ்சரித்து விடுவதற்காகத்தான். இருந்தும் சில நாட்களில் நடுச்சாமத்தில் கண்விழிக்கும்போது அவனுக்கு மீனம்மாவின் வேதனை மூச்சுக்கள் கேட்கும். மீனம்மாவின் உருவத்தை மனதிலிருந்து மறந்துவிடுவதற்கு கரும் பிரயத்தனப் படும் துரைசாமி இறுதியில் அப்படியே தூங்கிப்போய்விடுவான்.

“டக டகாஸ் டக டகாஸ்” என்று ஒலியெழுப்பிக் கொண்டு இரவு பதினொரு மணி ரயில் கொட்டா ரோட் கடவையைத் தாண்டிச் செல்கையில் செவியுற்ற கோகிலா “அப்பா அப்பா... அம்மா இன்னும் வரல்லயே” என்று துரைசாமியைத் தட்டினாள்.

“என்ன? அம்மா இன்னும் வரல்லியா?” என்றபடி எழுந்த துரைசாமி கழற்றி வைத்திருந்த பலகைக் காலை அணிந்து கொண்டு, மரச்சுவரைப் பிடித்து எழுந்தான்.

“நீ போய் மாமியை வரச் சொல்லு” என்றபடி பலகைக் கதவைப் பலமாகத் தள்ளிக் கொண்டு வெளியிறங்கினான் துரைசாமி.

“எங்கு தேட?” என்றவாறு அவன் ராமையாவின் குடிசையை நோக்கிச் சென்றான்.

“ராமா ராமா” மெல்லக் கதவுக்குத் தட்டியபோதும் பதில் கிட்டாததால் அவன் பலமாகக் கதவை இடித்தான்.

“யாரடா இந்த இரவில கதவத் தட்டுறது?”

“ராமா நான் வந்து துரைசாமி”

“என்னடா இது தொல்லையாயிருக்கே. இரு நான் வரும்வரையில்”

சற்று நேரத்தில் கதவைத் திறந்து கொண்டு ராமையா வெளியேவந்தான்.

“ராமா என்ற பெண்டாட்டி இன்னும் வீட்டுக்கு வரல்லியே.... இப்போது பன்ரண்டு மணியும் பிந்தி”

“அந்தப் பொம்புள வருவாடா.... நீயேன் இப்பிடிக் குழம்பிறாய்?”

“இல்ல தம்பி.... ஒரு நாளும் என் பெண்டாட்டி இவ்வளவு சுணங்கியதில்ல. எனக்கிந்த இடி விழாமலிருந்திருந்தால் அவள் இந்தத் தொழிலுக்குப் போகமாட்டாள்தானே.... தலைவிதி... ஆமா” என்றவாறு ராமையாவைப் பார்த்த துரைசாமியின் கண்கள் குளமாகின.

கண்ணீரால் நிறைந்த வலது குறைந்தவனின் முகத்தைக் கண்ட ராமையாவின் சபாவம் மாறிவது.

“நீ வீட்டுக்குப் போ.... நான் பொடியன்களாக் கூட்டிக் கொண்டு சந்திப்பக்கம் போய்ப் பார்க்கிறன்” ராமையா வீட்டினுள்ளே சென்று சேர்ட் அணிந்து கொண்டு வந்தான்.

சற்று நேரத்தில் ராமையாவுடன் சென்ற இளைஞர்கள் மூவரதும் உடலால் மஞ்சள் விளக்கொளி மறைக்கப்பட்டு நீண்ட நிழல் இழுத்தது.

“ஏய் ரயில் ரோட்டருகில சனம் கூடியிருக்கு... ஏதோவொரு பிரச்சினை போலிருக்கு” ஒருவன் சத்தமிட்டான்.

ராமையாவின் நெஞ்சு வேகமாக அடிப்பதுபோலிருந்தது. அவர்கள் ஏதோவொன்றை எதிர்பார்த்துக் கொண்டே ரயில் பாதையருகே சென்றனர்.

“என்ன ஐயா ஏதாவது குழப்பமா?”

“குழப்பமொன்றுமில்ல. ரயிலுக்கு அகப்பட்டு யாரோ ஒரு பொம்புள செத்திருக்கா”

“உண்மையா?”

“ஓமோம் உண்மதான்”

மீனம்மாவின் சடலம் ரயில் பாதையருகே வைக்கப்பட்டு சணல் படங்கினால் மூடப்பட்டிருந்தது. தலைபிளந்து பாய்ந்தோடிய இரத்தம் புல்தரையில் தோய்ந்திருந்ததோடு சாமான் நிரம்பிய சிலுசிலு பையும் கால் போத்தலொன்றும் அருகே காணப்பட்டன. சற்று நேரத்தில் வந்த பொலீஸார் உத்தேச தீர்ப்பொன்றை முன்வைத்தனர்.

“ரயிலுக்கு முட்டித்தான் செத்திருக்கா. ம்.. நல்லா குடித்திருக்கா போல”- என்று அவர்கள் கூறினர்.

“இல்ல இவ ஒரு நாளும் கசிப்பு குடிக்கிறதில்ல” ராமையா உயர் தொனியில் சொன்னான்.

“ஏனில்லை... இது கால் போத்தலிருக்கு” என்றவன் மீனம்மாவின் கையோடிருந்த கடிதக்கவறை எடுத்தான்.

அதைத் திறந்து பார்த்தபோது அரைப்பவுன் அளவு சங்கிலியொன்றும் கடிதமொன்றும் கிட்டியது.

அக்கடிதத்தை வாசித்த அவன் “இவளுக்கு பரமேஸ்வரன் டிஸ்பென்ஸரியில் துப்புரவு செய்யும் வேலைக்கு வரச் சொல்லியிருக்கு... அந்த சந்தோஷத்தில் குடிச்சிருப்பாள்” என்று மீண்டும் தனது கருத்தை வலியுறுத்த முயற்சித்தான்.

தங்கச் சங்கிலியைப் பார்த்த ராமையா ‘கோகிலாவின் கழுத்தில் போட வாங்கியிருப்பாள்... வேல கிடைத்த மகிழ்ச்சியில் பின்னால் ரயில் வந்து முட்டும்வரையில் காணவில்லயாக்கும்’ என்று தனக்கே சொல்லிக் கொண்டான்.

ஆறுமுகம் தோட்டத்து அடுத்த சிலமணிநேரங்கள் முகறுக்கூட்டைக் குழப்பியது போல் நகர்ந்தது.

ஓபேஸேகரபுர, கமலக்கா சவப்பெட்டி வாங்க இரண்டாயிரம் ரூபா கொடுத்ததைத் தொடர்ந்து அங்கிருந்த பல ஆண்கள் நூறு இருநூறென்று தங்களால் முடிந்ததை ராமையாவுக்கு நீட்டினர்.

இருட்டறையில் வைத்திருந்த பெட்டியருகே படுத்திருந்த கோகிலா, எதையும் விளங்கிக் கொள்ள முடியாதவள் போன்று இடைக்கிடை பெட்டியில் தூங்கும் அம்மாவைப் பார்த்தாள். “ஐயோ அம்மா நான் தனித்துப் போயிட்டன்” திரும்பத் திரும்ப அவளது நாவிலிருந்து வெளிப்பட்டது இவ்வளவுதான். அம்மா தனியார் வைத்தியசாலையொன்றுக்கு வேலைக்குப் போவதாக அவள் நினைத்திருந்தாள். தனது தகப்பன் லொறியில் சிக்கி முடமாகிப் போனதன் பின், அம்மா வைத்தியசாலைக்கு வேலைக்குப் போவதாகச் சொல்லி அம்மாவின் சகோதரியான, மஸ்கெலிய சின்னம்மா வீட்டுக்கு அனுப்பப்பட்டாள். பாடசாலை விடுமுறைக்கோ தைப்பொங்கல் பெருநாளுக்கோ வீட்டுக்கு வரும்போது, தோட்டத்தில் சிலர் தமது தாயைப் பற்றி கதைத்த சில விடயங்களை அவள் நம்பவில்லை. இருந்தாலும் அம்மா வேலை செய்யும் இடத்திற்கு அவளை ஒருபோதும் அழைத்தச் செல்லாததையிட்டு அவளுக்கு ஒரு சந்தேகம் இருந்தது. அம்மா வேலை செய்யும் இடத்திற்கு போக முயற்சித்த போதெல்லாம் அம்மா அதைப் பொருட்படுத்தாமல் சென்றாள்.

“கோகிலா உனது அம்மா அங்கு கூட்டித் துப்புரவு செய்யும் பெண்ணென்று சனம் தெரிந்துகொண்டால் அது உனக்கு நல்லதல்ல” பெரும்பாலும் மீனம்மாவிடமிருந்து அவளுக்குக் கிடைத்த பதில் இதுதான்.

சூரியன் மேற்கே சரியும்போது மீனம்மாவின் சடலம் இறுதிக் கிரியைக்காக தூக்கிச் செல்லப்பட்டது.

“ஐயோ அம்மா என்ன விட்டிட்டுப் போகாதீங்க” கோகிலாவின் ஒப்பாரி தோட்டமெங்கும் எதிரொலித்தது.

மீனம்மாவின் இறுதிக்கிரியை நடந்த அன்று கமலக்காவின் வியாபாரம் அமோகமாக நடந்தேறியது. இருண்ட மேகத்தால் சூழப்பட்ட அந்த இரவில் வளர்ந்தவர்கள் புன்னைமரத்தடியில் அமர்ந்து மீனம்மா பற்றியும் கோகிலாவின் எதிர்காலம் பற்றியும் கதைத்தனர்.

“நான் துரைசாமியை முதியோர் இல்லமொன்றில் விடப்போறன். ஆனால் இந்தப் பெட்டைய யார் பார்த்துக்கொள்வது?” யோசனையில் ஆழ்ந்து போன ராமையா சொன்னான்.

“ஓம் அவளது சின்னம்மாவும் இவள அங்கு வைத்துப்பார்க்க முடியாதென்று சொல்றாவாம்”- ஒரு பெண் கூறினாள்.

“நாங்களன்றாலும் எந்நாளும் கோகிலாவ வைத்திருக்க முடியாதல்லவா?” சரோஜினி தனது எண்ணத்தை வெளிப்படுத்தினாள்.

சிந்தனையில் ஆழ்ந்து போயிருந்த செல்வி, தனது தகப்பனருகே படுத்திருந்த கோகிலாவைப் பார்த்தாள். மீனம்மாவின் தேகம் வீட்டிலிருந்த இரண்டொரு நாட்களில், கோகிலாபற்றி கவனமெடுத்த அவள், அழுதுவிழும் இளம்பெண்ணின் தலையைத் தடவி கரும் பிரயத்தனப்பட்டு இரண்டொரு வாய் சோறூட்டினாள்.

“இங்க பாருங்க நீங்க யாரும் அந்தப் பெட்டயப் பற்றிக் கவலப்பட வேணாம். நான் கோகிலாவ பொறுப்பெடுக்கிறன்.... நான் அது பற்றி தீர்மானமெடுத்திட்டன்.... எப்படியும் நான் இவள எங்க வீட்டுக்கு கொண்டு போகத்தானிருந்தன்.... நான் இன்னக்கே இவள எங்க வீட்டுக்கு கூட்டிப் போறன்” செல்வியின் தீர்க்கமான குரல் ஒலித்தது.

இருண்ட மேகங்களுக்குள்ளால் அரைநிலா எட்டிப் பார்த்தது. விடிகாலையில் உணவுதேடிச் சென்ற காகங்கள், ஆறுமுகம் தோட்டத்து வாகை மரத்தை நோக்கி இரவைக் கழிக்கச் சிறகடித்து வந்தன.

புகையிரத நிலையம்

இருளோடு சேர்ந்து நழுவி விழும் பனித்துளிகள் உடலை விறைக்கச் செய்யும் குளிரை அதிகரித்தது. பாழடைந்து போயுள்ள புகையிரத மேடையில் சுருண்டு போய்க் கிடக்கும் நாய், காதுகளை அடிக்கும்போது எழும் ஒலியும், முன்பக்க பெருவீதியில் இருந்திருந்து ஓடும் வாகனச் சத்தத்தையும் தவிர்த்தால் சுற்றுவட்டாரம் அமைதியில் ஆழ்ந்து போய்க்கிடந்தது.

அரைத் தூக்கத்தில் கிடந்த நிலைய அதிபர் கருணாபால கதிரையிலிருந்து எழுந்து. தூக்கக் கண்களோடு சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார். புகையிரதச் சீட்டு வழங்கும் வாயிலை மூடிவிட்டு அந்த மேசைத்தட்டில் தலைவைத்துத் தூங்கும் தனது சகபாடியை அவதானித்த கருணாபால, தனது வெள்ளைக்கோட்டை கீழ்ப்க்கமாகப் பிடித்து இழுத்துச் சரிசெய்தபடி யன்னலுக்கூடாக புகையிரத நிலையப் பக்கமாகப் பார்த்தான். கம்பளைப் பக்கமாகவுள்ள 'நாவலப்பிட்டி புகையிரத நிலையம்' என்று எழுதியுள்ள பெயர்ப்பலகைப் பக்கமாக வருகின்ற ஒரு மனிதனைக் கண்டு சற்றே விழிப்படைந்தான்.

மெல்ல வந்த அம்மனிதன் மின் விளக்கடியிலுள்ள வாங்கில் அமர்ந்து தனது அங்கியின் பொத்தானைக் கழற்றினான். பின்னர் கழுத்தில் தொங்கவிட்டபடி வந்த பையை வாங்கில் வைத்து, அதனுள் ளிருந்து புத்தகமொன்றையும் கோப்பையையும் எடுத்து வெளியே வைத்துவிட்டு அங்குமிங்கும் பார்த்து வசதியாக அமர்ந்து கொண்டான்.

நாவலப்பிட்டி ஸ்டேஷன் மாஸ்டராக நியமனம் பெற்றுவந்து

ஆறுமாதத்திற்கு சற்று கூடிய காலகட்டத்திற்குள், தான் இரவுவேளையில் ஈடுபடும் ஒவ்வொரு வெள்ளி இரவிலும் இம்மனிதன் இரவு ஒன்பதுமணிக்குப்போல் வந்து அதிகாலை மூன்றரைக்கு பதுளை- கொழும்பு ரயிலில் ஏறுவது கருணாபாலவுக்கு ஞாபகம் வந்தது. வெறுமையான புகையிரத நிலையத்திற்கு வந்து விடிகாலை மூன்றுமணிவரை இந்த மனிதன் என்னதான் செய்கிறார் என்றறியும் ஆசை மேலோங்கியதால் கருணாபால அறையின் கதவைத் திறந்தான். அப்பொழுது வீதிப்பக்கமிருந்து வீசிய இரவு ராணிப்பூக்களின் நறுமணம் அவனது நாசித்துவாரங்களை நிறைத்தது. பூமணத்தை முழுமையாக நுகர்ந்த அவன் அந்த மனிதன் அமர்ந்திருந்த வாங்குப் பக்கமாகச் சென்றான்.

“இந்த நேரத்தில் ரயில் ஒன்றும் வராது” பேச்சை ஆரம்பிக்கு முகமாக கருணாபால சொன்னான்.

இந்தக் குரலால் திடுக்கிட்டுக் கழுத்தைத் திருப்பிய பிரயாணி, தனதருகே நிலைய அதிபர் நிற்பதைக் கண்ணுற்று புன்னகைத்தான்.

“ஓம் எனக்குத் தெரியும். அடுத்த ரயில் காலை மூன்று மணிக்கல்லவா?”

“ஏறக்குறைய இன்னும் நாலு மணித்தியாலமிருக்கே” என்ற கருணாபால அவனைக் கூர்ந்து நோக்கினான்.

ஆங்காங்கே அதிகமாகவே நரைத்துப் போன முடியும், ஒழுங்காக யழித்துவிடப்பட்ட முகமும் அணிந்திருந்த தூயவெண்ணுடையும் ஏதோ ஒருவகையில் மதிக்கத்தக்க மனிதன் என்பதை உறுதிப்படுத்தியது.

“ஓம் தம்பி.... இருந்தாலும் இந்த இரண்டு வருடங்களாக ஒவ்வொரு வெள்ளி இரவும் நானிங்கு வாரன்” பிரயாணி பதில் மொழிந்தான்.

“ரொம்பத் தூரத்திலிருந்து வந்திருக்கீங்க போலிருக்கு. இல்லாட்டா இவ்வளவு நேரம் வைத்து வரவேண்டியதில்லையே”

“நான் கண்டியிலிருந்து வாரன்”

“ஏன் இங்க வாரீங்க...? பேராதனியில் ரயிலேறலாமே....” மிகுந்த ஆவலுடன் கருணாபால வினவினான்.

“ஓம் ஓம் அது உண்மதான்... இருந்தும் நான் இங்கு வாரதற்கு விசேடமான காரணமொன்றிருக்கு” என்று சொன்ன அவன், “தம்பி கல்யாணம் செய்தாச்சா?” என்று கேட்டான்.

“ஓம்”

“விரும்பியா செய்தீங்க...”

“இல்ல.... பேச்சுவார்த்தை மூலம்”

“ஹம்”

“ஏன் அப்படிக்கேட்டீங்க?”

“காதல் கல்யாணமென்றால், முன்பே ஒருவரையொருவர் தெரிந்து கொள்வதால் வாழ்க்கையில் பிரச்சினைகள் ரொம்பக் குறையும்”

“அங்கள் காதல் செய்துதானா...?”

“ஓம்.... ஆனால் கல்யாண வயது ரொம்பந்தான் பிந்திப் போய்ட்டு”

“ஏன் சுணங்கின நீங்களென்று நான் கேட்டால் பரவாயில்லையா?”

“பரவாயில்ல.... ஆனால் அது நீண்டகதை.... தம்பிக்கு கேட்டுக் கொண்டிருக்க முடியுமென்றா நான் சொல்றன்”

“எனக்கும் ஒஃபீஸிலிருப்பது சோம்பலாயிருக்கு.... நான் கேட்டுக் கொண்டிருக்க விருப்பம்” என்ற கருணாபால பிரயாணியைப் பார்த்தான்.

அவனது கண்கள் மகிழ்ச்சியால் நிரம்பிவழிந்ததோடு, தனது கதையை ஆசையோடு சொல்ல முற்படுவதையும் அவதானித்த கருணாபால வாங்கில் அமர்ந்து கொண்டான்.

கருணாபால மீது விருப்பப் பார்வை வீசிய பிரயாணி, தனது பையிலிருந்து ஃபிளாஸ்கிலிருந்து கோப்பி கொஞ்சம் வார்த்து, “தம்பி கோப்பி கொஞ்சம் குடிப்போமா?” என்று கேட்டான்.

“நன்றி. நான் கோப்பி குடித்தீட்டுத்தான வந்தன். சரி அங்கல் உங்க கதையச் சொல்லுங்களன்”

“இத எங்கிருந்து ஆரம்பிக்கிறதென்றே தெரியல்ல. எதுக்கும் முதல்விருந்தே வருவோம்”- என்று கருணாபாலவின் முகத்தைப் பார்த்துக் கூறினான்.

“எனது ஊர் குருநாகல். ஆயிரத்தி தொளாயிரத்தி அறுபத்தொன்பதில் நான் கிராகம ஆசிரிய கலாசாலைக்கு பிரவேசித்தான். அந்த முற இருநூறு பேரளவில் எங்கள் குழுவில் இருந்தாங்க. பெண்களும் எண்பது பேரளவில் இருந்ததாக ஞாபகம். மிகுந்த உற்சாகத்தோடு எல்லோரும் படித்தோம். அதற்கிடையில் ஒரு சாரார் சிவனொளிபாதமலைக்குப் போகப் புறப்பட்டார்கள். எனது அறை நண்பர்கள் இருவரதும் கடும் வற்புறுத்தலால் நானும் பயணத்திற்கு தயாரானேன். நல்ல உல்லாசமான பயணம்... சிலர் பாடினாங்கள்.... சிலர் போத்தலும் பாவித்தாங்கதான். இனி நாங்கள் அங்குபோய் பதுளை- கொழும்பு ரயினில்தான் திரும்பிவந்தோம். அப்போதும் கடும் சந்தோஷத்தோடுதான் வந்தோம். எப்படியோ இந்த ஸ்டேஷனில் இறங்கி நாங்கள் பேராதனை செல்லவேணும் இன்னொரு ரயினில்.... இனி அதிகமானவங்கள் இறங்கும்வரை நான் கதவடியில் நின்றேன். இதற்கிடையில் இளம் ஆசிரியை ஒருத்தியும் ரயிலால் இறங்கிவந்தாள்..... அவள் முதலாம்படியில் கால்வைக்கும் போதே, பிடித்துக்கொண்டிருந்த கைவிட்டுபட்டு எதிர்பாராத விதமாக வழக்கிச் சென்றத நான் கண்டேன். நான் ஒரேயடியாக கைவிட்டு அவளைப் பிடிக்க முயன்றபோதும் எனக்கு அவளது தலைமுடிதான் பிடிபட்டது.... கொண்டயும் சரியாகப் பிடிபடாததால் அவளுக்கு வலிபொறுக்க முடியாததை அவள் கத்திய விதத்திலிருந்து தெரிந்தது.... இருந்தும் நான்விடவில்லை.... பிடிபட்ட முடிசிறிதையும் விட்டுவிடாமல் நான் கத்தினேன். அப்போது இறங்கிநின்ற ரெண்டு பேர் ஓடிவந்து தூக்கியெடுத்தார்கள்.... ஆனா அந்த முடிமட்டும் பிடிபடாமலிட்டிருந்தா ஆள் கீழ்தான். அப்போ பெரிய பிரச்சினதான் ஏற்பட்டிருக்கும். அப்பறம் அதிர்ச்சியும் நான் முடியைப் பிடித்ததால் ஏற்பட்ட வலியும் சேர்ந்து கண்டி ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்க வேண்டி வந்தது. ஒருநாள் நண்பர்களோடு அவளைப் பார்க்கப் போனேன். அவள் மிக்க அன்போடு நன்றி சொன்னாள்” பிரயாணி ஒருமுறை கோப்பி ஊற்றிக் கொண்டான்...

“அவள் ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து வந்து ஒருவாரத்துக்குப் பிறகு திரும்பவும் என்ன வந்து சந்தித்து நன்றி சொன்னாள். அன்று முதல் நாங்க கொஞ்சம் நெருங்கிப் பழகினோம். ஒருநாள் அவள் எனக்கொரு கடிதம் தந்து, அதற்கு பதில் வேண்டுமென்றாள். எனது உடல்முழுதும் நடுங்குவதுபோல் தெரிந்தாலும், கடிதத்த எடுத்தபடி அவள ஆர்வத்தோட பார்த்தன். அன்று அந்தக் கண்களில் புதுமயான பார்வை பளிச்சிட்டது. நான் அறைக்கு வந்து அந்தக் கடிதத்த வாசித்தேன்...”

“அதில என்ன இருந்ததென்று தெரியுமா?”

“என்ன இருந்தது அங்கல்?”

“இந்த உலகத்தில் எது அழகானதோ அதுதான் அதில் எழுத்துக்களால் வரையப்பட்டிருந்தது. ரயிலால் விழப்போன போது, காப்பாற்றியதற்கு நன்றி கூறி, கடைசியாக.... என்னைக் காதலிப்பதாகவும்.... வாழ்க்கை முழுவதும் என்னருகிலேயே இருக்க விருப்பமென்றும்.... அதற்கு நீங்கள் விருப்பமா என்றும் கேட்கப்பட்டிருந்தது”

“இனி இனி”

“நான் அந்தக் கடிதத்த பலமுறை வாசித்தன். அப்போது எனக்கு வயது ஒரு இருபத்தெட்டிருக்கும். நான் அவளைப்பற்றி விடியவிடிய யோசித்தன். விடியக்காலம் எழுந்து.... உங்கள் எண்ணத்துக்கு நான் விருப்பம்.... நான் வாழ்நாளெல்லாம் உங்களப் பார்த்துக் கொள்வன்... என்று இந்த வசனங்கள் எழுதி அதை எடுத்துக் கொண்டு விரிவுரைகளுக்குச் சென்றேன். நாங்க வெவ்வேறு மண்டபங்களுக்குப் போனாலும் காலை பத்துமணிக்கெல்லாம் கென்ரீனில் ஒன்றுசேர்வோம்.... இனி அவள் கொஞ்சம் நேரகாலத்தோடு கென்ரீனுக்கு வந்தாள். நான் கடிதத்தை மிகவும் ரகசியமாகக் கொடுத்தன். ஆனால் அவள் அந்த இடத்திலேயே அத வாசித்தாள். பிறகு என்னப் பார்த்து சிரித்துவிட்டு எதுவும் சொல்லாமலே போய்விட்டாள். அவள் சிரித்த முறையை என்னால் இப்பொழுதும் ஞாபகப்படுத்த முடியும். அன்று முதல் நாங்கள் வகுப்புக்கு சென்றதும் பயணங்கள் சென்றதும் முடிந்தவரை

சாப்பிட்டது குடித்ததும் கூட ஒன்றாகத்தான். ஆ..... அந்த வாழ்க்கை எவ்வளவு அழகானது? சரியாக அமைதியான இரவொன்றில் பூண்ச்சந்திரன் பிரகாசித்ததுபோல்....”

“இனி அங்கில் அந்தக் காலத்திலா கல்யாணம் செய்தீங்க?”

“இல்ல தம்பி.. ரொம்பச் சுணங்கி”

“ஏன் அங்கல் சுணங்கினீங்கள்?”

“அந்தக்காலத்தில் நம்ம நாட்டில் இளைஞர் கூட்டமொன்று சேர்ந்த இயக்கமொன்று ஆரம்பித்திருந்தாங்க.... சிலர் அவங்களே சேகுவேராக் கூட்டமென்றும் சொன்னாங்க.... தம்பி அந்நேரம் ரொம்பச் சின்னவனாக இருந்திருப்பீர்... ஒருநாள் அந்த இயக்கத்தே சேர்ந்த ஒருவர் அவர்களது இயக்கம் பற்றிச் சொல்லி லெனினின் வாழ்க்கையே சுருக்கமாகச் சொன்னார்.... எனக்கு அந்த இயக்கம் சம்பந்தமான ஆர்வம் வரவில்லை. இருந்தும் லெனினது வாழ்க்கைச் சரிதத்தைப் படித்து ஒரு சிலை செதுக்க வேண்டுமென்று எண்ணினன்... அவ்வாறு சொல்லி அந்த நண்பரிடம் லெனின்ற வாழ்க்கை வரலாற்றுப் புத்தகமென்ற பெற்றுக்கொண்டன். உண்மையில் நானது இரண்டு தடவைபோல் படித்தேன். அடுத்த வாரம் சிலையே உருவாக்கத்தான் இருந்தன்.

“ஒருநாள் இரவு திடீரென்று பொலீஸார் எங்கள் விடுதியை சுற்றிவளைத்து எல்லா அறைகளையும் பரிசோதித்தாங்கள். வந்தவங்க எனது கட்டிலருகே இருந்த மேசையிலிருந்த லெனினின் புத்தகத்தை கண்டு யாருடயதென்று கேட்டார்கள். நான் என்னுடயதென்றன்.

“ம் அப்படியென்றா நீயுமொரு புரட்சிக்காரன் என்ன? என்று அந்தப் புத்தகத்தை எடுத்துக் கொண்டு மற்றப் புத்தகங்களையும் பார்த்தாங்க. அப்பொழுது ஒருவர் ஏப்ரஹாம் கோவரின் புத்தகத்தைக் கண்டான். அதில் பகுத்தறிவுவாதத்தின் அடிப்படை என்று பொருள்படும் கட்டுரையொன்றும் அதற்குள்ளிருந்தது. அந்தப் புத்தகத்தையும் என்னையும் இன்னும் பன்னிரண்டுபேரையும் பொலீஸுக்குக் கூட்டிச் சென்றனர். மூன்று நாட்களாக எங்களுக்கு நன்றாக அடித்தாங்க. நான் உண்மையச் சொன்னன். அவங்க எதுமே

ஏற்றிக்கொன்றதாக இல்ல. அன்று பொலிஸ் முக்கியஸ்தர் நாங்களிலிருந்து இடத்துக்கு வந்தார். அந்தப் புகத்தகங்கள் ரெண்டும் அவர் கையிலிருப்பத நான் கண்டன். இது யாருடய புத்தகங்களென்று கேட்டார். என்னுடயதென்றன். வெளியே வா என்று அவர் என்னைத் தனதறைக்கு கூட்டிச் சென்றார்”

“அங்களுக்கு திரும்ப அடித்தவங்களா?”

“இல்ல. கதிரையொன்றக் காட்டி இரும் என்றார். இருந்ததும் ஊர் பெயர் போன்ற விபரங்களக் கேட்டு ஒரு தாளில் எழுதிக்கொண்டார். அதன் பிறகு ‘எனக்கு உண்மயச் சொல்லணும். உனக்கு இந்த இயக்கத்தோடு சம்பந்தமுண்டா?’ எனக்குத் தெரிந்த உண்மய சொன்னன். அப்போது கோவூரின் புத்தகம் எங்கிருந்து கிடைத்ததென்று கேட்டார். காசு கொடுத்து வாங்கியதாகக் கூறினன். கோவூரின் இன்னும் புத்தகங்கள் உண்டா என்று கேட்டபோது வீட்டிலிருப்பதாகச் சொன்னன். மிகுந்த ஆர்வத்தோடு கோவூரின் புத்தகங்கள் பற்றி என்னிடம் கதைத்தார். நானறிந்த வகையில தெரிந்ததை சொன்னன். தானும் கோவூரின் புத்தகங்கள் வாசிப்பதாகத் தெரிவித்தார்.”

“இனி.... இனி”

“நீ குற்றவாளியல்லவென்று எனக்கு விளங்கிது. ஆனால் உன்ன விடுதல செய்யும் அதிகாரம் எனக்கில்லயே. இவ்வாறு பிடித்துக் கொண்டு வந்தாங்கதான் இந்த இயக்கத்தோடு சம்பந்தமென்று தான் பதிவேடுகளில் எழுதியிருக்கு... அதனால் வழக்குப்போடும் வரை ரிமாண்டில் இருக்கணும். வழக்க விசாரிக்கும்போது என்னிடம் அறிக்கை கேட்டாங்க.... இவ்வாறாக எப்படியோ நான்கு வருடம் அங்கு இருக்க நேர்ந்தது.... நான்கு வருடத்தின்பின் நிதிமன்றத்துக்கு முன்வைத்தாங்க.... அங்கு அந்த ஐயாவும் வந்திருந்தார். அவரது சாட்சியத்தின்போது நடாத்தப்பட்ட விசாரணைகளிலிருந்து தயார்தன் அரசு விரோத நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடவில்லயென்பது உறுதியாகிவிட்டது என்றார். பின்னர் நான் விடுதலையானேன்.”

“அதாவது லெனினினால் சிறைக்குப் போய் கோஷூரால் வெளியே வந்தீங்க....”

“சரியா சொன்னீங்க தம்பி. கோஷூரால்தான் நான் விடுதலையானன்” என்ற பயணி பெரிதாகச் சத்தமிட்டுச் சிரித்தார்.

“அப்போ உங்கட காதலிக்கு என்னதான் நடந்தது?”

“ஓம் அது நான் சொல்லும் கதயின் கசப்பான பக்கம். என்ன பொலிஸால் பிடித்துச் சென்றபோது அவள் என்னை பார்க்க வர துடித்திருக்காள்.... ஆனா அவளது தோழிகள் விடல்ல. அது சரிதான். அன்றுள்ள நிலையில் அவள் வந்திருந்தால் அவளையும் பிடித்து உள்ளதான் போட்டிருப்பாங்கள். எனது நண்பரொருவர் என்ன பார்க்கவந்தபோது, நான் எந்தக் குற்றமும் செய்யவில்ல யென்று நடந்த உண்மய அவளிடம் கூறுமாறு சொன்னன். அதன்படி இரண்டு வருடங்களாக நான் எப்போது விடுதலையாவேனென்று எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்திருக்காள். இந்த விபரத்த அவள் ஒரு கடிதமுலமா எனது நண்பர் வழியாக அனுப்பினாள். அதில் நீங்கள் நிரபராதி என்று எனக்குத் தெரியும். ஆனால் பெற்றாரும் சமூகமும் அதை ஏற்றுக்கொள்வதில்ல. புரிந்து கொள்வதில்ல. இருந்தாலும் நீங்கள் சொல்வதென்றால் எவ்வளவு காலமென்றாலும் சரி எந்தக் கவலைகளோடும் நான் காத்திருப்பன். என்று எழுதியிருந்தாள். இருந்தும் எனது நிலமையில் என்னால் எதுவுமே சொல்ல முடியல்ல. எனது விடுதலைக்கான அறிகுறிகள் எதுவும் காணப்படாததால், பெற்றாரின் ஏற்பாட்டுக்கு இணங்குமாறு தெரிவித்தன். அதன்பின்னர் அவளனுப்பிய கடிதங்களுக்கு நான் பதில்கொடுக்கவில்லை.

“சுமார் ஐந்து மாதங்களுக்குப் பின்னர் வந்த நண்பரொருவர் ‘சோமலதாவுக்கு வந்த கல்யாணப் பேச்சொன்று பொருந்தியிருக்கு’ என்றான். அது எனக்குக் கவலையானதும் நான் எனது மனதை நிதானப்படுத்திக் கொண்டன். மெல்ல மெல்ல நண்பர்களும் என்னப் பார்க்க வருவத கைவிட்டனர். அப்படி வந்தபோதும் நான் சோமலதாவப் பற்றி ஒன்றும் கேட்கவில்ல. நான்கு வருடத்தின் பிறகு வந்த நான் எனது தொழிலை மீளப் பெற்றுக்கொள்ள ஒன்றரை வருடங்களாகக் கஷ்டப்பட்டன். இறுதியாக வேலை கிட்டியது. எனக்கு கந்தளாய்க்குத்தான் நியமனம் கிடைத்தது.... அங்கு ஆறுவருடம் வேலை செய்தன்.”

“இனி நீங்க விடுதலையான பின்பு சோமலதாவு தேடிப் பார்க்கலையா அங்கல்?”

“தேடாமலிருக்கவுமில்ல. ஆனால் பெரிதாக முயற்சிக்கவுமில்ல. அவள் கல்யாணம் செய்து பிள்ளைகளும் இருக்கக்கூடுமென்று எண்ணினன். அதனால் அவளது வாழ்க்கையக் குழப்ப நான் விரும்பவில்ல. மற்றது நான் சிறைக்குப் போனதால் எனது தங்கையின் திருமணமும் சுணங்கிப் போயிருந்தது... இனி அந்த விஷயத்த நடாத்தவும் நான் சிரமப்பட்டன். இப்படியான நிலமைகளால் அவளப் பற்றித் தேடவும் வாய்க்கவில்ல” என்றவர் கடிக்காரத்தைப் பார்த்தார். “ரயினுக்கு இன்னும் இரண்டு மணித்தியாலமிருக்கு” என்றார். மகிழ்ச்சியால் நிரம்பியிருந்த அவரது கண்கள் அழும் அளவுக்கு சோகம் கவிந்திருப்பது கருணாபாலவுக்குத் தெரிந்தது. பிரயாணியின் எண்ண அலையில் குறுக்கிடாமல் சற்று நேரம் அவன் அமைதிபாத்தான்.

“ஆம் இன்னும் இரண்டு மணித்தியாலமிருக்கு” என்று பயணியின் வார்த்தைகளை அவனும் சொன்னான்.

“நிரபாதியான நான் கைது செய்யப்பட்டதால் தான் சோமலதா எனக்கு இல்லாமல் போனதாக நான் கலங்கிப் போயிருந்தன். அந்த எண்ணங்களிலிருந்து விடுபடுவதற்காக நான் எப்போதுமே பிள்ளைகளின் கல்வி நடவடிக்கைகளில் மனதைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தன். சுமமா இருக்கும் வேளையில் சித்திரம் வரைந்தன். அவற்றை கேட்பவர்களுக்கு இலவசமாகக் கொடுத்தன். அந்த நேரத்தில்தான் எனது அதிர்ஷ்டம் வேலை செய்தது.”

“அதென்ன சொல்லுங்கோ”

“பெரிய ஆச்சரியம் தம்பி. ஒருநாள் நான் கந்தளாயிலிருந்து பாடசாலை வேலையொன்றுக்காக கல்வி அமைச்சக்குச் சென்றேன். எனது வேலகளை முடித்துக்கொண்டு தேநீர் குடிப்பதற்காக சிற்றுண்டிச்சாலையை நோக்கி கீழே இறங்கினன். அங்கு வரிசையில் நின்று தேநீர் ஒன்று கேட்டேன். அப்போது எனக்கு முன்னாலிருந்து பெண்ணொருத்தி திரும்புவதை கண்டன். நான் கணக்கெடுக்கவில்லை. அடுத்த நொடியில் ‘தயார்தன்’ என்ற குரல்

கேட்டது. அந்தக்குரல் எனக்கு மிகவும் பரிச்சயமானதென்று தெரிந்தது. நான் திரும்பிப் பார்த்தபோது அங்கே அவள் நின்றுள். என்ன அறியாமலேயே 'சோமலதா' என்றன். அவளது கண்கள் நிறைந்தன. நான் சீக்கிரமாக தேநீர் எடுத்துக் கொண்டு 'வாங்க மேசக்குப் போவோம்' என்றன். அவளும் பழக்கம்போல் என் பின்னாலேயே வந்தாள். நாங்க இருவரும் எதுவும் பேசாமல் மேசையின் இருபக்கமாகவும் அமர்ந்து ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம்.... பின்னர்தான் நாங்கள் கதைத்தோம். நிறையவே கதைத்தபோதும் எனக்கு இன்னும் அவள் கேட்ட ஒரேயொரு கேள்விதான் ஞாபகத்தில் உண்டு”

“அதென்ன?”

“தயா நீங்கள் கல்யாணம் செய்திட்டீங்களா?”

“அப்போது சோமலதா கல்யாணம் செய்திருந்தா அல்லவா?”

“இல்ல தம்பி அவள் கல்யாணம் செய்திருக்கவில்லை.... எனது நண்பர் பொருந்திவந்துள்ளதாகச் சொன்ன ஏற்பாடு, இறுதிக் கட்டத்தில் சீதனப் பிரச்சினையால் நடக்காமல் போயிருக்கு.... அதன் பின்னர் அவள் எதற்குமே விரும்பியிருக்கவில்லை”

“அபூர்வமான சந்திப்பில்லயா?”

“அபூர்வ சந்திப்புத்தான்.... மூன்று மாதங்களின் பின் நாங்கள் கச்சேரி சென்று திருமணப்பதிவு செய்து கொண்டோம். இது இரண்டு வருடத்துக்கு முன்பு நடந்தது. இன்னுமே அவளுக்கு கண்டிக்கு இடமாற்றம் எடுத்துக்கொள்ள முடியாமலிருக்கு”

“அவ எங்க வேல செய்யா அங்கல்?”

“அப்புத்தளைக்கு பக்கத்து பாடசாலையொன்றில் சங்கீதம் படிப்பிக்கிறா... ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமும் ரயினில் வருவா. அன்றைக்கு நான் இங்கு நிற்பன். இங்கிருந்து என்னோடுதான் கண்டிக்குப் போவா”

“மிகவும் அழகான கதைதான் அங்கல்”

“ஓம் முட்டல் மோதல்கள் இருக்கும் போது வாழ்க்கை மிகவும்

அழகானது தம்பி... நாங்க இருவரும் வெகுவாகத் தாமதமாகி கட்டினாலும் மிக மகிழ்ச்சியோடு வாழ்றம்.... இதுதான் எனது கதை தம்பி... நேரகாலத்தோடு நான் ஏன் இங்கு வருகிறேனென்று இப்பே உங்களுக்கு விளங்கியிருக்கும்.... இந்த ரயில்வே ஸ்டேஷன்தான் எங்கள் இணைத்தது. அற்புதமானதொரு சந்தோஷத்தோடு இன்னும் நான் அந்த நிகழ்வை நினைத்துப் பார்க்கிறன்.... இப்போதென்றால் ரயின் வரும் நேரமாயிட்டுது..... நான் இந்தக் கோப்பைய கழுவிக்கொண்டு வாரன்” என்றவாறு அவர் வாங்கிலிருந்து எழுந்தார்.

சற்று நேரத்தில் புகையிரதம் வந்து நின்றது. கருணாபால புகையிரத மேடைக்கேறி, அந்தப் பிரயாணி எங்கேயென்று பார்த்தார். அந்தப் பெட்டியின் மூன்றாம் ஆசனத்தில் நடுத்தர வயது அழகிய பெண்ணொருத்தியின் அருகே அமர்ந்திருப்பது தெரிந்தது. அவளது வலக்கரத்தில் புகையெழும் கோப்பிக் கோப்பை இருந்ததோடு, இடக்கரம் பிரயாணியின் வலக்கரத்தோடு பிணைந்திருந்தது. சிறிது நேரத்தில் அவன் அவளது தலையை தோளோடு இதமாகச் சேர்த்துக் கொண்டான்.

நிலையப் பொறுப்பாளர் கருணாபாலவுக்குத் தனது மனைவியை ஞாபகம் வந்தது. புகையிரத மேடையிலிருந்து திரும்பிய கருணாபாலவுக்கு இரவுராணிப் பூ மணத்தது. அதற்கு அன்று என்றுமில்லாத வாசம்.

ஆசிரியரின் பிற நூல்களைப் பற்றிய கருத்துக்கள்

ரஷ்யாவில் நடந்த பாதம்:

ரஷ்யாவில் சோஸலிஸம் வீழ்ச்சியுற்று முதாலாளித்துவ எழுச்சிகாரணமாக, அங்கு மேலெழுந்த ஜனநாயகத்தின் பயங்கரத் தன்மையையும் அதன் கொடூரத்தையும் இந்நூல் நல்லமுறையில் விபரித்திருப்பதைக் காணலாம்.

-அத்தநாயக எம்.ஹேரத்
(விரிவுரையாளர்)

பேராதனை பல்கலைக்கழகம்

சோவியத்தில் ஏற்பட்டுள்ள மனிதத்துவ வீழ்ச்சி, இதுவரை கட்டியெழுப்பியிருந்த சோவியத் வீரர்கள் பற்றிய எண்ணத்தில் கவலை ஏற்படுத்தியது.

- டெனிஸன் பெரேரா
(இலக்கிய விமர்சகர்)

இந்நூல் இருள் சூழ்ந்த தேசத்தினுள்ளிருந்து வெளியேறும் ஒளிக்கற்றைபோல் சிந்தனையைத் தூண்டுகிறது.

ராவய
(வாரப் பத்திரிகை)

ரஷ்யாவில் நடந்த பாதத்தைப் படித்துவிட்டு அழுத்தேன்.

-வாசுதேவ நாணயக்கார

எருமை மாடு

சீனில் சாந்த சிறுகதைத் துறைபற்றிய ஆழமான திறன்கொண்ட ஒரு சிறுகதையாளர் மட்டுமன்றி, போலியான விடயங்களைக் கையாண்டு கற்பனாலோகங்களை எழுப்பாமல் பூமியில் காலடி வைத்துள்ள ஒரு சிறுகதை கர்த்தா ஆவார்.

சரளமான கதைகளாகவிருந்தாலும் 'எருமை மாடு' எனும் இந்நூல் ஆழமான இலக்கியத் தன்மைகளுடன் கூடியதாகும். முதலாளித்துவம் இலங்கை போன்ற ஆசிய நாடுகளில் பரந்து செல்லும் விதத்தை ஆசிரியர் தம் கண்ணோட்டத்தினூடாக பாரிய கண்டங்களை நோக்கிச் செல்லும் அளவுக்கு வீச்சானது. 'Village in the Jungle' நாவலைப் போலவே யதார்த்தத்திற்கும் மனிதனுக்குமிடையிலான போராட்டத்தின் உலக அளவிலான தன்மையை எந்தளவுக்கு ஆழமாகச் சிந்திக்கிறதோ, அதேபோலவே கனில் சாந்தவும் சிந்திக்கிறார்.

1972 பின் இலங்கையில் மேலெழுந்த, அர்த்தமற்ற பெறுமதியற்ற கலாசாரம், முதலாளித்துவ வகுப்பினரின் கீழ்த்தரமான தன்மையை மிகவும் தெளிவாக்குகின்றது. தற்காலத்தில் எமது சமுதாயமும் நாடும் முகம் கொடுக்கும் பிரச்சினைகளின் மூலவேர் அர்த்தமற்ற கலாசார வகுப்பினரின் பரவலோடு எழுந்ததென்பது தெளிவாகிறது. அதனால் இந்நூல் தேசிய அளவில் பெறுமதி வாய்ந்த உள்ளூர்த்தங்களை உள்ளடக்கியுள்ள படைப்பென்றே கூறவேண்டும்.

-சின்தக ரணசிங்ஹ

(விரிவுரையாளர்)

களனிப் பல்கலைக்கழகம்

'எருமைமாடு' சிறுகதை மிகவும் அருமை. உணர்பூர்வமான சிறப்பான சிறுகதையாக இது அமைந்துள்ளது. விலங்குகளின் வாழிடங்கள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டியதன் அவசியத்தை இக்கதையினூடாக இழையோடும் யதார்த்தத்தின் மூலம் அறியலாம். யதார்த்தத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளின் முன்னோடி புதுமைப் பித்தனுக்கு

இது சமர்ப்பணம். இவ்வாறான யதார்த்த வாழ்வியலை எடுத்தியம்பும் சிறுகதைகள் இன்றைய காலத்தின் தேவையாகும்.

ஞானம்
சிகரம் பாரதி
கொட்டகலை

ஒரு மனிதனும் ஒரு பெண்ணும் இன்னொரு பெண்ணும்

தந்தையின் சொத்துக்கள் சகல பிள்ளைகளுக்கும் முறையாகச் சேர்வதுதான் முறை. ஆனால் ஒருவர் மட்டும் அதிகமானவற்றை அனுபவிக்க எடுக்கும் முயற்சிகளில் மனித தர்மத்துக்கு விரோதமானது என்றாலும் இந்தக்காலம் யார்தான் அவற்றை பேணி நடக்கிறார்கள்?

தந்தையின் மனப்புலம்பலையோ, மனவேதனைகளையோ அறியாத மூத்தமகன் உதயரத்ன, மனைவியின் பேச்சைக் கேட்டு தன்னைப் பெற்று வளர்த்து ஆளாக்கிய தந்தையைப் புறக்கணித்து நடப்பதும், ஏனைய தனது சகோதரர்களுக்கு தெரியாமலேயே தந்தையை நோய்ப்படுக்கையில் தள்ளிவிடுவதும் பரிதாபத்திற்குரியது.

‘மல்லிகை’
- எம்.எம்.மன்கூர்
மாவனல்லை

பூமிக்கு தீ வைத்தல்

சுற்றாடல் வெப்பமடையப் பல காரணங்கள் உள்ளன. அந்த எல்லாக் காரணங்கள் மீதும் இவர் கவனம் செலுத்தியுள்ளார். விஞ்ஞான ரீதியாக எடுத்தாலும் அவற்றிடையே நல்ல தொடர்புண்டு. அவற்றைப் பிரித்தெடுப்பது கஷ்டம். எனினும் அனைத்துக்கும் பின்னாலுள்ள அரசியல், பொருளாதார காரணிகளை விளக்கியுள்ளமை மிகவும் பிரயோசனமானது.

-பேராசிரியர் ஹே.சிரியானந்த
திறந்த பல்கலைக்கழகம்
நாவல.

சுடுமணல்

கே.சனில் சாந்த

பதுளை மாவட்டம் பஸ்ஸரையைப்
பிறப்பிடமாகக் கொண்ட கே.சனில்
சாந்த ஒரு முற்போக்குச்
சிந்தனையாளராவார்.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில்
பயிற்ற காலத்தில் மாணவர்
இயக்கத்தில் செயற்பட்ட
காரணத்தால் வெளியேற்றப்பட்டார்.
பின்னர் சோவியத் ரஷ்யா சென்று
சர்வதேச சட்டத்துறையில்
உயர்கல்வி கற்று எல்எஸ்எம் (LLM)
பட்டம் பெற்றார்.

தமிழ்பேசும் மக்களின்
பிரச்சினைகளை மனிதநேயத்துடன்
நோக்கும் தன்மை இவரது
கதைகளில் மேலோங்கி நின்றமையே,
மொழிபெயர்ப்பின் தேவையை
உணரத்தின் எனலாம்.

தமிழ் வாசகர் பரப்பில் இக்கதைகள்
பேசப்படும் என்பதே எனது
நம்பிக்கை.

மொழைமட் ராகுக்

(இலக்கிய மொழிபெயர்ப்பாளர்)

குருனாகொட
கொட்டியாகும்புர

Rs. 230/=

ISBN 978-955-51221-2-2

9 789555 122122